

GRUPUL COLAR AGRICOL - ADJUD

CONTRAATAC

- Revistă de educație, cultură și literatură, pentru elevi și profesori -
(îndreptat împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imorale-antiartistice)

APARIȚIE SEMESTRIALĂ

RADU GYR (1905-1975)

ANUL IV, numărul 13 - octombrie-noiembrie 2004

CUPRINS

1-Interviul revistei CONTRAATAC: Cinci ani de la fondarea CONTRAATAC -ului - interviu cu eseistul și profesorul flocean FLORIN PARASCHIV	3
2-Cuvânt duhovnicesc de diminea : Jertfă din iubire și Înviere spre via ve nică , de preot prof. Ion Munteanu	5
3-Dreapta credin : Sf. Simeon Noul Teolog, despre des vârlirea lui Hristos și despre lumea viitoare	8
4-Străjile ale culturii ortodoxe românești - AST ZI: RADU GYR - comemorare.....	9
5-Porni luceafărul(debuturi și...reveniri). Debut de excepție: domnul ing. Ioan Bejan	11
6-Câte o poveste , pentru cine are urechi de auzit(sau : <i>O altfel de lecție de dirigenție</i>): Prin ul fericit , de Oscar Wilde.....	17
7-Paradidactica: Educația - de la prioritate la necesitate , de prof. Cătălin Mocanu	21
8-Estetic și filosofie: Friederich Nietzsche și semnificatia metafizică a “morții lui Dumnezeu” de prof. Cătălin Mocanu	23
9-Calea, Adevărul și Viața: a- Biserica Ortodoxă , Maica noastră , de elev Florin Bâra , clasa a XII-a A; b- Ortodoxia, schisma și sectele , de eleva Veronica Huminiuc , clasa a XII-a D.....	27
10-Reportaj amar: Pelerinaj otrăvit, la sânul Bucovinei , de prof. dr. Adrian Botez	28
11-Gânditorul de la Hamangia: Memoriul Marthei Bibescu, în vederea organizării unei aristocrații (fragment).....	32
12-Autori rememorați, texte reînviat: AST ZI: a- Arthur Rimbaud (1854-1891); b- Ianache(Ienchi) Văcărescu (1743?-1797).....	33
13-Pagina profesorului: Lecția de Educație fizică - un “rău necesar”? , de prof. Gabriel Ilie .37	37
14-Cine sunt și ce vor masonii? – episodul 3 - Istoria masonică fabuloasă (II) , de prof. dr. Adrian Botez	37
15-Un elev “necăjit” - semnat: Caută-mă!	38
16-Umor japonez.....	38
17-Poeta redacției.....	40

*

Editor: **GRUPUL COLAR AGRICOL-ADJUD**

Redactor coordonator: prof. dr. **Adrian Botez**

Colectivul redacțional: prof. **Cătălin Mocanu**, preot prof. **Ion Munteanu**, prof. **Gabriel Ilie**;

elevi: **Alina Balan**(XB), **Elena Chirilă** (XC), **Veronica Huminiuc**(XIID), **Simona**

Ivan(XIC), **Andreea Lazăr**(XB), **Mihaela Moscu**(XB), **Elena Tărăș**(XB), **Florin Bâra**(XIIA),

Silviu Bobeic (XIIB), **Ion Mihăilă** (XIIA), **Mihai Pamfil**(XIIA)

Redactare computerizat : prof. dr. **Adrian Botez**

Multiplicare: laborant **Elena Botez**

Adresa redacției: str. Republicii, nr. 107, etajul I, camera 1, Adjud; tel. 640. 681

Pre : 30.000 lei

Multiplicarea acestui număr a fost posibilă grație ajutorului generos(pentru care îi mulțumim) oferit de d-l Primar al municipiului Adjud, ing. Constantin Armencea.

interviul revistei CONTRAATAC

AST ZI: CINCI ANI DE LA APARIȚIA CONTRAATAC-ULUI

- interviu luat celui mai important eseist vrâncean contemporan, domnul profesor **FLORIN PARASCHIV** - autorul cîrilor publicate: *Trei Europe, în rosturi și rostire* (Salonul literar, Foc ani, 1998), *România în disperare temperat* (Zedax, Foc ani, 2001), *Eseuri anabasice* (Zedax, Foc ani, 2003) - precum și a eseului (publicat în ediție liliputan, la Zedax, Foc ani, 2003) *Îngerii istoriei, un mesianism bine temperat*

A.B.:1-Acesta este primul interviu pe care revista CONTRAATAC, aflat, azi, la cinci ani de la apariția primului număr (1999-2000 - *Manifestul EMINESCU...*) - se încumeta să-l avenge, în paginile sale. Ne-am adresat dvs., domnule prof. FLORIN PARASCHIV, în primul rând pentru că sunteți cel mai bun cunosător vrâncean al revistei noastre și singurul ziarist vrâncean care, în mod regulat, nu numai a prezentat aparițiile revistei adjudecate CONTRAATAC, în paginile revistelor foc nene (de cultură și artă) OGLINDA LITERARĂ și GAZETA LITERARĂ VRÂNCEANĂ - dar a și promovat, în paginile numitelor reviste foc nene, ti nere talente lansate de CONTRAATAC. Spuneți-mi, vă rog, ce impresie de ansamblu vă face, acum, după 5 ani, revista CONTRAATAC? Evoluează calitativ, involuează? Va avea un cuvânt de spus, cândva, în orizontul de a teptare al culturii vrâncene? Are vreo anșă, în acest sens? În ce condiții?

F.P.:-Cred că revista își păstrează bunul nivel inițial, provocator. În orizontul de a teptare (care evoluează tot la semnalul nostru...) al culturii vrâncene, zic, oh, fără exagerare, că revista domniilor voastre **deja ocupă un loc specific** (chiar e bine să ne audă cântătorii)! Anșa ne-o mai întrecem, prin "impertinență" insistenței noastre de conștiință, aceasta fiind și motivația "condiției".

A.B.:2-În iulie 2004, I. J.-Vrancea și C.C.D.-Foc ani au acordat revistei CONTRAATAC **premiul al II-lea**, la secțiunea *Reviste colare* - cu mențiunea, la premiere: "se acordă pentru conținutul ei". Oare a meritat CONTRAATAC-ul acest premiu? Noi, redactorii CONTRAATAC-ului, suntem perfect conștienți de **înfățișarea** și **area** și **conștientizarea** a revistei - dar cum poate arăta o revistă care se autofinanțează? Persoane ale culturii vrâncene au spus și spun că revistei CONTRAATAC îi lipsesc "diverse", pentru a fi o apariție atractivă: a-copert; b-grafică; c-diversitate a subiectelor - și s-a culminat cu: d-"e prea serioasă, prea <<cultural>>, pentru a fi o revistă colară". Vă rugăm să comentați aceste... comentarii. Și să ne dați, eventual, sfaturile dvs.

F.P.:-CONTRAATAC își merită oricând o bună sancțiune premială, și nu numai pe judecarea programatică, designul poate fi "sec". Mi-amintesc ce sobre erau celebrele ziare și reviste occidentale, care m-au cultivat ca tânăr...Părea săracă revista? Și mai trecem o dată prin segmentul *Iov*, din *Biblie*, și stăm în leviție peste analiza lui Kirkegaard, asupra subiectului - și abia apoi să ne dăm seama cum conduc de-alde astea la Chamfort și Cioran! E prea "serioasă" și "culturală" revista? Tocmai gândindu-mă la componenta religioasă, dragă revistei, îmi alunec în minte stilul pastoral al bunului prieten Galeriu: a nu face concesii "populismului"! Nici Simone Weil nu le făcea, în splendida *La Pesanteur et la Grace*...Dacă vreți "sfaturi", primiți-le cu dragoste și cu suavitate: rigoarea revistei e binevenită, dar vă sugerez să procedați cu oarecare delicatețe ideologică, n-ar strica: e cam prea apăsătoare, uneori, "mistica", te trec fiorii, ca la lectura *Patericului*; nici chiar o frivolitate plină de dezinvoltură rubrică *sexy* n-ar prisi, ar fi o probă de complicitate cu foarte tânără generație, ca și o rubrică de umor al faptului pedagogic interactiv. A nu se uita stupidul banc (cu canibali...): "cine nu papă bătăturică, nu papă nici ochi orii!" - e valabil, mai întâi, pentru înfruntarea redactorii, în a teptarea succesului pedagogic-revistic! Tot substanțială cea adevărată nepieritoare birui-va, ca și gândul unor Miron Costin și Titu Maiorescu, adaptat la noile vremuri *curtinele tre noua generație*. Și o rugăminte: n-ar putea domni - în cercul domniilor voastre - mai mult respect pentru români de elită, ca Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, Horia Roman Patapievici & Co.? Nu-i cred nici eu infailibili (nici domniile lor nu se cred...), dar sunt, totuși, o parte a elitei și dacă nu pot fi iubiți de toată lumea, recomandăm că o ținem rece și prudent asupra-le. Cu clasa politică, plină de olticari, *pickpocke* și patibulari, e altceva!

A.B.:3-Fie că duim că, de fiecare dată când numii cărturari vor merita respect, vom urma, cu plăcere, rugăminte și recomandarea dvs. Nu prea merită ei chiar totdeauna...E drept, se zice că nu poți fi de teptă 24 din 24 de ore: mai trebuie să și dormi... Se vede că asta se aplică și în cazul bunei-credințe...În primul rând, **buna-credință** și **generozitatea** lipsesc elitei intelectuale(?) actuale, aflată abia în stadiu embrionar! Că veni vorba: dorim ca, în acest număr 13, al revistei CONTRAATAC, să sfidăm "fatum"-ul (și fatidicul...) și să

comemorăm centenarul nașterii poetului gândirist **RADU GYR**(1905-2005). De vreo doi ani, prieteni și cunoscuți ne atenționează (pe noi, redactorii revistei) : CONTRAATAC-ul “alunecă spre extrema dreaptă”. Argumentele domnilor lor: I- au fost prezentați, în paginile CONTRAATAC -ului, **poezii de înaltă politică**: RADU GYR, NICHIFOR CRĂINIC, CAHULEAN-CIURUNGA, DRAGODAN; II- revista adoptă poziția de apărare a valorilor spirituale ale B.O.R., precum și, în general, **a valorilor moral-tradiționale**, pe care le propunem (noi, redactorii CONTRAATAC -ului) tineretului de azi, ca alternativă la procesul actual de americanizare-deznădăjduțire-dezistoricizare-globalizare-mancurtizare morală etc. Eu sunt la curent cu faptul că dvs., domnule profesor, studiați, în mod sistematic și aprofundat, fenomenul alături de zisele “extreme drepte”. Vă rugăm să vă exprimați opinia dvs., vis-à-vis de aceste atenționări, cu tentative acuzatoare, la adresa revistei CONTRAATAC. Conținutele, oare, adevărate? Care adevăr, în definitiv? Este chiar așa de condamnat ca o revistă colară să promoveze spiritualitatea și moralitatea creștină ?

F.P.:-Mi se pare binevenit gestul vostru de a văslui cu revista în apăsătorul de riscantă, atmosfera românească duhnească de prea mult stângărie, cu reziduuri comunistoide. Gătesc salutar gestul vostru de comemorare a centenarului Radu Gyr (subiectiv, a fi înclinat către centenarul Mircea Vulcănescu, 2004. În fine...). Mărturisesc, am luat contact cu personalitatea lui Gyr în adolescență, când se lăsa în oficiosul *Scântea* o jalnică “retractare” a chinutului om, pentru crimele spirituale de care se făcea a -zicând vinovat, făcând o generație românească ...Cine s-a creat o asemenea atitudine spărită, făcând de regulă comunist, mai cu seamă cu odioasă repetiție se repetă, curând, cu Nichifor Crăinic?! Mai credeți că în *polul plus* al spiritualității bănuțului complex *L'Aveu*(n.red.: mărturisire...) al bolșevicilor!? Mi se pare ați (domniile voastre) și mai multe și le veți devoala, la revistă) că Radu Gyr era evreu (dacă nu mi-ai spune-o un mărturisitor ca Eugène Ionesco, atât de afectat personal-genetic de tragedia dilematică a poporului ales, cum a crede-o?), că acest posibil evreu a scris textul freneticului imn gardist *Sfânt tinere e legionar*, care a ajuns conjunctural director al Artelor, în Ministerul Cultural etc. În ce mă privește, mă simt suspect de măcar de mărturia lui Cioran:”Sunt un mistic fără credință”. Nu trebuie să fi vreun nostalgic al extremei drepte, spre a te simți în personaj cu poemul de detenție al lui Radu Gyr, *Iisus*(“Iisus...în celula mea...ce-nalt era Iisus”). Omul a definitiv - ca Robert Brasillach sau Emil Cioran - o sensibilitate românească și europeană, nu neapărat criminală. Din care sensibilitate respingem cu grijă mesaje realmente incerte și confuze, din speța Alexandr Block, cu elogiul “Arienilor” din 1918, cât nazi-fascist/cât național-bolșevic. La urma urmelor, nu toată lumea era obligată să mărluiască “Rotfront”(n.red.:Frontul Roșu), cu pumnul ridicat și învâluindu-se de “în elepciunea” faptică a unor Lenin/Trotsky/Stalin și nici măcar să se atașeze de bătrâna și cam ostenită democrație liberală, cea incapabilă de revirimente spirituale, după “moartea lui Dumnezeu”. Consider că vom înalege mai bine problema, dacă ne gândim că noua spiritualitate se cuvenea - teoretic - să fie exact *inversul* acelei lumi terifiante a *Demonilor* lui Dostoievski, care, iată, izbândise în România. Deci o utilă (re)lectură, careia îi vom adăuga măcar segmentul “palidului criminal” din *Also sprach Zarathustra*, de Nietzsche și - pe cât posibil - solida lucrare: Claudio Mutti, *Les plumes de l'Archange*, Édition Herode, Paris, 1993. Un subiect în care până la apostrofă ca Emil Cioran ne-au învânat ceva(deloc întâmplător, tocmai lui îi oferim Mutti un capitol bine nuanțat, pentru trecutul “extremist”); dar și un cîntăreț de stînga, ca G.C. Ionescu, dovedește o stranie comprehensiune către fenomen, atât în *Istoria literaturii...*, cât și în *Bietul Ioanide*(numai în segmentul Jurnalului lui Tudorel, în rest e pâcla unui a -zicând “teatru în teatru”). Onorabilă încercarea Doinei Popa, cu microromanul *Sfânt tinere e*(observăm reînerea editorială la titlul complet...). Altfel, publicistic agonizant sub blamul subiectivismului, plus ceva studii și memorialistică. Întârzie istoriografia. Fost-a *Criterion*-ul & Co. o generație pierdută? Mircea Vulcănescu le spunea disperat amicilor Noica și Cioran că ei cu toții ai *Criterion*-ului se vor risipi în toate zilele/sensurile, ca *Port-Royal*-ul!(superbul aezmănt distrus din “rațiuni de Stat”franceze). Dacă și comuniștii, prin Silviu Brucan, au ajuns să se socotească o “generație irosită”...Fapt este că un *condominium* occidental-bolșevic a hotărât cândva zdrobirea până la anihilare a anume idei de spiritualitate militantă, culmea fiind că Occidentul a perseverat până la absurd(la zi, am spune), pe când bolșevicii au căpătăit nuanță...În fine. E adevărat, se cuvenea(*political correctness*, ce, ne jucăm?) ca, după 22 Decembrie să optăm, simbolic și prompt, între Noica și Hayek! Numai că, imediat după Revoluție, puterea neo-comunistă a sugerat un mare trăsboi, alarmând cu “pericolul legionar”, de parcă arădea ea din etapa dictaturii bicefale septembrie '40-ianuarie '41(4 luni și ceva...), și nu dintr-o dictatură unică de peste 40 de ani, a partidului comunist. De fapt, nimic nu ne încurcă dacă mergem pe linia “*între Noica și Hayek*”(cum s-a și întâmplat), doar că în interbelic coexistau relativ ferice și linia spiritualistă și linia civilizației liberale Eugen Lovinescu! Ambele linii sunt utile progresului românesc.

A.B.:4-Să zicem...Poate. Între amândoi că discuția ar fi prea lungă, acum, pentru revista (și data!)aceasta. Să trecem...Eu sunt, o țineți asta foarte bine, unul dintre sinceri admiratori ai eseisticii dvs.

Revista CONTRAATAC , în penultimul ei număr, a semnalat, cu multă bucurie, apariția cărților dvs. Vă rugăm să ne spuneți (pentru a semnală și a le face cunoscute cititorilor noștri) la ce apariții editoriale, cu semnătură în stilul inconfundabil al lui FLORIN PARASCHIV, să ne așteptați? Eu, personal, aștept, cu sufletul la gură, studiul dvs. despre *Graal și swastik* !

F.P.:- în poate cu totul special la *Graal și Svastic* , ar fi cartea mea cea mai dură în cauzatoare de stress auctorial, în fine! E posibil să se fi pierdut cam jumătate (jumătate important ...) deja redactat , într-un singur exemplar. Dar cum nu-s-adeptul p gubosului “drob de sare”, voi recupera. Cât de curând posibil, va apărea *Sacru, miracole, pericole*, deja sponsorizat . Să zicem că am în diferite stadii de lucru (oricum, greul l-am rezolvat) lucrări precum: *Nirvană și Paia* , o biografie transfigurată a lui Emil Cioran; *Saint-Just, noul Prin* , un soi de Revoluție-lider, scrisă cu un ochi la *Principele* macchiavellic și cu altul la Teroarea bolșevică - A.Koestler - “Principe” de veacuri XX-XXI; *Euthanasia; Cetatea lui Thomas Mann* ; *Via a lui André Malraux* ; *Principe de Isacchar* , o biografie a lui I.Heliade Rădulescu; *Național-creștinism și democrație creștină* ; *Măști spirituale*, pe stiluri/epoci/continente; *Dracula, sau anamneza Terorii* ; *Din istoria terorismului*, vol.I (vor fi 4 volume); *Eminescu-Maiorăscu* (voi căuta un titlu mai isteț!); *Fractal românesc 1956-1962*; *Hermeneutică duhului oltean* . Lașă o parte românele, n-am nici o siguranță că vor izbândi... și oricum, prima grijă îmi este *paraliteratura*. De remarcat, România e prezentă pretutindeni, nu doar în titluri și subiecte “expre”. O spun că unul care nu face agitație și caragă sub tricolor. Și nu vă par excesiv, epatant – în iruirea mea, munca nu este o trufie! și cum am ignorat că numai mecherii feerici se constituie în ideal nesmintit al tărâmului nostru de dor și baladă!? “*Dumnezeu s-a născut în exil*”, a adăratăptăm ajutorul sponsorilor generosi, fie acesta unul din pleonasmele scuizabile, iar de nu, un bestial oximoron.

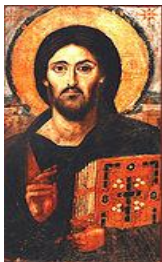
A.B.:- Să dea Dumnezeu numai bine! În pofida unor greutăți, nu doar de ordin financiar, revista CONTRAATAC, căreia domnul Primar al Adjudeului, **ing. CONSTANTIN ARMENCEA**, i-a promis și chiar i-a acordat și-i acordă sprijin (material și moral) - APARE! Cititorii majoritari și, totodată, CREATORII ei (mai mici sau mai mari), din Grupul Școlar Agricol-Adjud, așteaptă, din partea unor personalități culturale vrâncene (și dvs., domnule profesor FLORIN PARASCHIV, sunteți o personalitate de frunte a culturii vrâncene) - un cuvânt de încurajare, pentru a-și continua truda la revistă, cu mai mult înimă. Vă rugăm din suflet, adresați-le acest cuvânt! Eu cred că merită, pentru hărnicia și buna-credință cu care muncesc spre a “îvi cuvinte potrivite”.

F.P.:- Ce să vă urez, mici și mari creatori ai CONTRAATAC-ului? Să evitați, rogu-vă, mesajele spirituale și politice *foggynes* (n.red: pline de ceață, confuzie), ceață de orice fel. Să vă situați în *mentalul democratic ireversibil*, pe care să-l înnobilați spiritual după bunul vostru gust! Cei mici, aveți grijă să ocoliți jactanța (n.red: îngâmfarea) de cea mai frumoasă generație românească (chiar sunteți ei...), posibil sterilă față de propria artă, în lipsa unei substanțe viabile. Nu-i preferabil să ne situăm, în limpede în elepciune, de partea modelelor Noica și Hayek? Altfel plonjăm în bufoneria “spiritualistă” a lui Gigi Becali, sau devenim insipizi roboți *political correctness*.

A.B.:- De reflectat. Poate nici măcar Noica-“fericitneimplicatul” nu e un model, pentru **tinerii** de azi. Cu atât mai puțin austriacul, campion al “individualismului”, masonul von Hayek. Hristos mi se pare un model mai bun... Vă mulțumim mult pentru interviul acordat - și vă dorim spor și sponsori, într-o apariție a celor peste zece cărți, aflate încă în manuscris, în sertarele mesei dvs. de lucru. Și nu uitați: modest și sârac - totuși, revista CONTRAATAC vă așteaptă, cu bucurie și onoare, oricând, un articol al dvs., un gând, aternut pe hârtie, al distinsului profesor și eminent om de cultură vrâncean, FLORIN PARASCHIV!

a întrebat și consemnat : prof. dr. **Adrian Botez**

cuvânt duhovnicesc de diminea

JERTFA DIN IUBIRE ȘI ÎNVIERE SPRE VIAȚĂ VEȘNICĂ

“Adevărat, adevărat zic vou că cel ce ascultă cuvântul meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică și nu va judecat, ci s-a mutat din moarte la viață” (Ioan, 5, 24)

Dacă în ultimele două numere ale acestei publicații am vorbit despre închipuirea Sf. Cruci, încă de la începuturi ei, în același timp, despre taina cea ascunsă în Sf. Cruce, prin care, prin Jertfa

suprem , adus pe ea de FIUL lui Dumnezeu -Tat l, am fost r scump ra i - socotit-am de folos, în acest num r, a ar ta scopul suprem al acestei rev rs ri de iubire i de har al lui Dumnezeu, peste “cei de un chip cu El”, adic despre biruin a Învierii i, mai ales, câte ceva **despre via a ve nic** .

Dac ne-am opri numai la momentul CRUCII, Jertfa de pe ea nu i-ar fi putut demonstra rostul i nici puterea, f r biruin a Învierii Domnului. Jertfa lui Hristos i jertfa sau d ruirea noastr din puterea ei, comunicat nou cu deosebire în Liturghie, între ine, cu adev rat, pacea i comuniunea între oameni i între ei i Dumnezeu. Dar Jertfa Lui n-ar avea puterea s ne cucereasc , dac ea n-ar fi fost urmat de Învierea Lui. Deci i puterea ei, ce ni se comunic în Sf.Liturghie, e o putere eficient , întrucât e datorat Învierii Lui . Hristos cu care ne împ rt im în Sf. Liturghie e Hristos cel jertfit i înviat; nu putem desp r i în El **starea de jertf de starea de înviere**. Toate r mân în persoan ; cu atât mai mult r mân în Persoana Lui aceste mari i mântuitoare fapte, de importan unic , pentru toate persoanele umane. Dac Hristos n-ar fi înviat, nu ne-am putea împ rt i cu un trup mort. Dac n-ar p stra în El starea de jertf , cum am putea s ne însu im noi puterea unei vie i în duh de jertf i de d ruire? De aceea, împ rt indu-ne de trupul i sângele Lui jertfite i curate, ne împ rt im i de puterea pentru o via p mânteasc în cur enie, dar i de **arvuna** învierii i a vie ii de veci, tocmai prin faptul c ne ridic m via a p mânteasc la starea de jertfire i d ruire, str b t ut de puterea jertfei lui Hristos. De aceea, împ rt irea se face”spre iertarea p catelor i spre via a de veci”.C ci în duhul de jertf primit, ie im din egoismul p catului, odat cu c în a pentru el. Iar aceasta ne deschide via a ve nic , care e o via de comuniune curat , de dep ire a “s r ciei spirituale”, ce caracterizeaz moartea(cf. prof. D. St niloae , *Chipul nemuritor al lui Dumnezeu*, Craiova, 1987, p. 369). Dup cuvântul Domnului, via a ve nic presupune i cunoa terea lui Dumnezeu:” i aceasta este via a ve nic : s te cunoasc pe Tine, singurul Dumnezeu adev rat, i pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis”(Ioan, 17, 3). A adar, a cunoa te(recunoa te-m rturisi) pe Dumnezeu-Tat l, ca singurul Dumnezeu adev rat i pe Dumnezeu-Cuvântul, pe care El L-a trimis - ne duce la via a ve nic . Dar această cunoa tere nu se poate ob ine cu for e proprii - pe Dumnezeu nu-L putem cunoa te decât în m sura în care El ni se descoper - ci reprezint un dar de la Dumnezeu. Prin jertfa r scump r toare, îns , chiar noi în ine am fost înnoi i ca daruri i nu numai pentru via a p mânteasc , pentru c în acest sens, noi am r mâne ni te daruri nedeplinite, ci i pentru via a ve nic :”În natura darului se implic necesitatea unui dar care s ofere totul, s ofere via ve nic i s reprezinte pe d ruitorul însu i, în cazul de fa , pe Dumnezeu însu i pentru veci: “Cine d dar, vrea s dea daruri tot mai mari, pân la darul vie ii ve nice i plinare. Hristos a venit cu darul i lumina eternit ii, exercitând, prin cuvântul i starea Sa de înviere, for a care ne conduce spre eternitate i des vâr ire. Prin aceasta a pus pe deplin în lumin valoarea persoanelor umane, ca daruri i cuvinte transparente ale lui Dumnezeu, destinate înc de la Crea ie pentru eternitate. C ci Dumnezeu însu i ni s-a f cut darul care se d ruie te i pe Sine pentru eternitate, i cuvânt care exprim plenitudinea Sa c tre noi; ni s-a f cut un partener de comuniune deplin pentru eternitate. Pentru c iubirea pe care vrea s ne-o d ruiasc i s ne-o t lm ceasc este inepuizabil i etern ”(cf. prof. D. St niloae, *Scriseri teologice*, 1973-1974, cap. *Studii i articole; Pa tile, s rb toarea luminii i a bucuriei în Ortodoxie* , p. 358).

Sf. Grigore de Palama spune c a a cum în via a de aici sufletul se vede prin trup, a a se va vedea în via a viitoare, dup înviere, trupul prin suflet. Trupul se va men ine, dar va fi impregnat în mod cople itor de spiritualitate, sau de puterile spiritului care se vor vedea în trup, a a cum au fost activate...”Trupul, care e constituie pere ii sufletului, va fi cu totul str veziu, fiind cople it de lumina sufletului din el. Sufletul fiec ruia se va comunica deplin altora, f r s se confunde cu al lor i va iradia departe. Va fi cu to i cei la care se gânde te cu iubire. Sufletul nu se va mai ascunde cu nesinceritate, pentru c nu va mai avea nimic r u pe care s -l ascund . El nu va mai avea în sine decât iubire, pe care voie te s-o comunice. “(Cf. prof. D. St niloae, *Chipul nemuritor al lui Dumnezeu* , Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1987, pp. 87-88).

Dumnezeu, f cut om într-un moment dat al istoriei, a trecut ca om în ve nicie, eternizeaz pe fiecare om i tot ce a tr it fiecare om în istorie, cum n-ar face o lume temporal , f r început i sfâr it. Chiar prin faptul c **istoria** nu-i d omului totul, ea îl face pe om s n zuiasc dup ve nicia lui Hristos, mai ales dup c dere, chiar prin faptul c pl cerile ei materiale, la care l-a coborât, nu-l fac fericit cu adev rat i durerile inevitabile, care urmeaz pl cerilor, îl duc, pân la urm , la moarte, la sfâr itul vie ii de pe p mânt.Istoria este i ea necesar , ca o preg tire a omului pentru ve nicie”(cf. D. St niloae, *Studii de teologie dogmatic* , Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1997, p. 15).

Chiar dac îndumnezeirea des vâr it , din via a viitoare, va fi o odihn în Dumnezeu, din care omul nu va mai vrea s ias , totu i, ea nu va fi **o încremenire**, ci **o continu bucurie de iubire nem rginit** a lui Dumnezeu. Prin ea, omul nu va mai sim i nici o distan de Dumnezeu, ci va fi întru totul p rta la bun t ile nesfâr ite ale Lui, va tr i în sine pe Dumnezeu întreg, cu toate bun t ile iubirii Lui, deplin unite cu Sine.

În aceste condi ii, virtu ile vie ii p mânte ti, chiar cele **teologice**, în afar de virtutea IUBIRII, î i g sesc rostul împlinit. **Credin a** nu mai e necesar , c ci îl avem pe Dumnezeu de fa , N DEJDEA i celelalte,

care a teptau împlinirea f g duin elor dumnezeie ti, de asemenea, c ci acolo cele f g duite le avem pe deplin, prin iubirea nem rginit a lui Dumnezeu, care r mâne în veci.

Omul nu se va mai sim i m rginit în această stare, pentru c a uitat de începutul ei i nu mai a teapt un sfâr it al ei. El va fi ridicat dincolo de început i sfâr it, va fi ridicat peste timp i peste tr irea nedeplin a celor tr ite odat în timp. Se vor uni în aceea i lumin nesfâr it a iubirii lui Dumnezeu cei dinainte de întruparea Cuvântului, veni i la existen de la începutul Lumii. “Atunci fiecare le tr ie te pe toate ale tuturor, unite între ele i în Dumnezeu, pline de lumina Lui...Va fi ridicat peste în elegerile i sim urile sale naturale, finite”(cf. episcop vicar Calinic Boto neanu, *Tanatologie i nemurire*, Ed. Cantes, Ia i, 1999, p. 372).

Este o stare indescriptibil , prin ra iune - aceea la care se ajunge folosindu-se ra iunea - Ra iunea Suprem , din care vin ra iunile tuturor, este mai presus de ele i de ra iunea creat omului. În această stare, persoana uman vede toate i în toate i chiar în sine îns i PERSONA atotcuprinz toare i atotlumin toare a lui Hristos. Cel îndumnezeit se ridic în via a viitoare, dup ce a urcat spre El, în via a p mânteasc , datorit darului dat omului de Dumnezeu, prin Crea ie(cf. prof. D. St niloae, op. cit., pp. 25 -26). Pentru c “bogat fiind Dumnezeul nostru, nu va înceta niciodat s împart celor ce-L iubesc darurile dumnezeie ti ale cuno tin ei care nici a le numi nu putem, în acest veac, din pricina în l imii i m reiei lor”(*Evrei*, 2,9; *Corinteni*, 12, 1; *Filipeni*, 2,9). C ci Iisus i Cuvântul lui Dumnezeu “Cel ce a s tr b tut cerurile i a ajuns mai presus de toate cerurile”(Evrei, 4, 14), putea trece i muta, pe cei ce-L urmeaz Lui, prin f ptuire i contempla ie, de la cele mai mici, la cele mai mari, i iar i de la acestea la cele înc i mai presus, pân ce fieca re va primi, în ceata proprie, îndumnezeirea potrivit ”(cf. St. Maxim M rturisorul, *Ambigua*, Ed. Inst. Biblic i de Misiune al B.O.R., 1983, p. 308).

Cel ajuns la existen a ve nic bun în tr irea lui Hristos ca Persoan , nu mai poate c dea din ea, pentr u faptul c toate le are în El, toate sunt îmbr i ate în Iubirea dintre El i celelalte Persoane ale Sfintei Treimi, care îl va umple i pe om(cf.Calinic Boto neanu, op. cit., p. 374). “Cel ajuns la Acela spre care se gr be te toat vie uirea i cugetarea celui ajuns la în l ime, î i opre te în Acela toat dorirea, c ci nu mai are c tre ce tinde, întrucât cei ajun i acolo g sesc odihna întregii contempla ii”(St. Grigorie de Nazianz, *Cuvânt despre St. Atanasie*, P rin i greci, I, p. 1084). Toat omenirea credincioas din cursul istoriei va forma, în ve nicie, un singur trup tainic al lui Hristos, dar în trupul Lui, fiecare credincios va constitui un m dular deosebit, cu valoarea lui, un m dular care se va bucura de via a fiec rui m dular(cf. Calinic Boto neanu, op. cit., p. 532). Va fi un trup încoronat de slava luminii spirituale, dumnezeie ti, având izvorul în trupul lui Hristos”(cf. D.St niloae, op. cit., p. 532). “Dac via a de aici este o clip , această clip are o importan ve nic . Timpul nu este mai pu în important ca ve nicia, de el depinzând felul ve niciei mele. Cu Dumnezeu m întâlnesc în timp, sau nu m întâlnesc niciodat . Timpul e a a de important pentru eternitatea omului, pentru c în timp el se hot r te s fie sau s nu fie cu Dumnezeu. Eternitatea este unirea deplin cu Dumnezeu sau desp r irea deplin de El”(Idem, p. 596). “Acolo s-a terminat cu alergarea temporal , acolo e odihna ve nic . Dar alergarea în timp e necesar pentru dobândirea acestei odihne în bucuria f r sfâr it. Aici se face vrednic omul de dobândirea cununei acelei odihne prin alergare, prin folosirea timpului”(cf. D.St niloae, *Teologia Dogmatic* Ortodox , Ed. Inst. Biblic i de Misiune al B.O.R., vol. 2, p. 376).

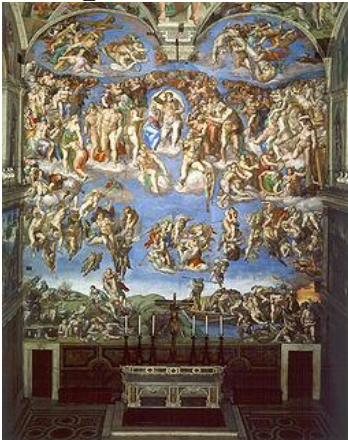
Odihna pe care o cerem pentru cei adormi i nu e o stare negativ , de neactivitate, ci o bucurie de Împ r ia Cerurilor, care e comuniunea tuturor i e plin de toate bun t ile spirituale. Odihna aceasta e via , dar o via sc pat de grijile pentru cele trupe ti, pentru cele trec toare, o via în care gust m, ne asimil m toate bun t ile spirituale care se revars din Dumnezeu i din comuniunea cu semenii cu care suntem uni i în Dumnezeu. De aceasta, îns , nu putem s avem parte pân nu suntem ierta i de p cate, c ci p catele neiertate ne tulbur con tiin a, ne opresc s privim cu ochi limpezi i netem tori la cei afla i în Împ r ia Iubirii. De aceea, când ne preocup m de cei adormi i, accentul cel mai st ruitor îl punem pe cererea iert rii p catelor lor, pentru c ei nu mai pot face nimic pentru ob inerea acestei iert ri.”(cf. D.St niloae, *Spiritualitate i comuniune în liturgia ortodox* , Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1986, p. 202).

“Locul de verdea ” din rug ciunea pentru cei adormi i e zona spiritual a vie ii pururea proaspete i neobosite sau vestejite, pentru c niciodat nu se împu ineaz . E locul odihnei de unde a fugit “toat durerea, întristarea i suspinarea”, e vie uirea plinar , f r tîrbiuri, f r sim irea vreunei lipse. Expresia”loc de verdea ” e i o aluzie la rodul “pomului vie ii”, ale c rui frunze sunt spre t m duirea neamurilor i care e mereu verde pentru c se afl lâng râul i apa vie ii. Expresia”loc luminat” arat c cetatea viitoare a neamurilor nu va avea trebuin nici de soare, nici de lun , ca s-o lumineze, c ci:”Slava lui Dumnezeu a luminat-o i f clia ei este Mielul”(Idem, p. 207). Cererea adresat lui Dumnezeu de a pomeni dup numele lor, în veci, pe cei adormi i, afirm credin a în persisten a etern a fiec rei persoane, prin pomenirea ei ve nic , de c tre Dumnezeu. Prin această cerere ar t m, pe de o parte, valoarea etern a acelei persoane, iar pe de alt parte, r spunderea noastr pentru eternitatea lor fericit . Afirm m c i de noi depinde eternitatea lor. Ne gândim la privirea cu care ne vor

întâmpina ve nic, dac nu vom fi f cut i noi ceea ce putem, pentru asigurarea sau sporirea lor în fericirea etern . De aceea se spune c sufletul este întâmpinat, când iese din trup, în primul rând de rudele lui (Idem, p. 211). Aceste pomeniri se fac mai ales în cadrul jetei euharistice din miezul Sf. Liturghii. În aceasta se arat deschiderea eshatologic a Liturghiei, sau deschiderea eshatologic a persoanei proprii, în comunicarea cu Hristos, care i-a trecut umanitatea în plan eshatologic al vie ii plenare i nemuritoare. Primindu-L pe Hristos Cel înviat, ca om, la via a plenar , nemuritoare - viitoare, persoana noastr e pus între via a de aici i via a viitoare. A adar, temeiul învierii i al vie ii ve nice a persoanei umane nu poate fi decât Dumnezeu, ca existen personal , plenar , nem rginit ”(cf. D.St niloae, *Chipul nemuritor al lui Dumnezeu* , Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1987, pp. 369-370). Numai în euharistie se dep e te succesiunea timpului, pentru c ea e dep it de Hristos. Nu mai este ”acum” i ”în viitor”. Dar aceast dep ire e plasarea noastr , **prin arvun** , în eshatologie, în via a ve nic viitoare, transfigurat prin duhul dumnezeiesc, prin plin tatea iubirii lui Dumnezeu fa de oameni. “C ci a a a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul S u Cel Unul N scu t L-a dat, ca oricine crede în El s nu piar , ci s aib via ve nic ”(Ioan, 3, 16).

preot prof. **Ion Munteanu**

dreapta credin

Exist un subiect în care “se încearc ” i- i dau p rerea to i care n-au ce face: **Sfâr itul Lumii**(cu toate c Hristos a spus clar c nu ne este dat nou , muritorilor de rând, tirea acestui lucru, ci hot rârea se va da strict în plan suprem-divin!).

Pentru a încerca(de reu it, n-a reu it nici Hristos-Dumnezeu...) s curm m, odat pentru totdeauna, m car **o parte** din panica zvonuri milenariste, precum i întreb rile f r rost ale “cârcota ilor” (care “se afl i ei în treab ...”), privitoare la “când va veni/ va fi Sfâr itu l Lumii” - s ascult m cuvântul(l muritor i argumentator întru multe aspecte ale subiectului în cauz) al **SFÂNTULUI SIMEON NOUL TEOLOG(949 - 1022)**, tr itor el însu i al unui veac “de r scruc ” între milenii i al tuturor terorilor, consecutive acestui “final anun at”...:

“8-Dac nu se vor na te to i cei mai înainte rândui i, din neam în neam, pân la ziua de apoi i nu vor ajunge la plinire, nici lumea de

sus nu se va plini.

Deci trupul lui Hristos i mireasa Lui i lumea de sus i loca ul sfânt al lui D umnezeu este Biserica, iar m dularele trupului Lui sunt to i sfin ii. Dac e a a, dar nu to i au venit spre existen , e v dit c nici trupul lui Hristos, nici lumea de sus, adic Biserica lui Dumnezeu nu s-a împlinit întreag . Sunt azi în lume mul i care nu cred, sau i dintre cei ce cred în Hristos sunt mul i p c to i i risipitori, care trebuie s se schimbe, f când poc în , mul i neascult tori, care vor trebui s se fac ascult tori, mul i care vor avea înc s se nasc i s

plac lui Dumnezeu, până la trâmboia din urmă. Trebuie să se nască și să fie aduși la existență cei mai înainte cunoscuți și să se plinească lumea mai presus de lumea Bisericii celor întâi-nscuți, Ierusalimul întru cele cerești (*Evrei*, 22-29). Atunci va fi sfârșitul și se va înfăptui plin tatea trupului lui Hristos de către cei mai dinaintea rânduiri de Dumnezeu ca să fie în chipul Fiului Său (*Romani* VIII, 29). Aceștia sunt fiii luminii și ai zilei Lui (*1 Tesalonicieni* V, 5).

Aceștia toți, care sunt mai înainte rânduiri și scriși în numără, se vor adăuga și alipi la trupul lui Hristos. **Atunci, ajuns întreg și nemălipindu-i nici un mărdușar, se va împlini sau desvârși.** Aceasta pare să se potrivească adevărului și apostolului Pavel, care spune: <<Până ce vom ajunge toți la bărbatul desvârșit, la măsura vârstei plinții lui Hristos>> (*Efesenii* IV, 13). <<Căci pe care i-a cunoscut de mai înainte, pe aceia i-a și rânduit de mai înainte; iar pe care i-a rânduit de mai înainte, pe aceia i-a și chemat; iar pe care i-a chemat, pe aceia i-a și îndreptat; iar pe care i-a îndreptat, pe aceia i-a și slăvit, ca să fie în chipul Fiului Său>> (*Romani* VIII, 29-30).

Vezi cum sunt mai înainte rânduiri și mai înainte cunoscuți toți sfînșii? Vezi cum zice că i-a și scris pe aceștia? Căci zice: <<V-a și apropiat de Sion, de muntele și de Cetatea Dumnezeului celui viu, de Ierusalimul cel ceresc și de adunarea a zeci de mii de îngeri>>. Apoi adaugă: <<și de Biserica celor întâi-nscuți, scriși în ceruri>> (*Evrei* XII, 23). Dacă sunt scriși, evident că sunt în numără, precum s-a scris: <<Cunoaște Domnul pe ai Săi>> (*2 Timotei* II, 19). Și cuvântul evlavios zice: <<Chiar și perii capului vostru sunt numărăi>> (*Matei* X, 30). Dacă perii capului nostru sunt numărăi, cu cât mai mult noi? Deci toți sfînșii sunt mai înainte cunoscuți lui Dumnezeu, mai înainte rânduiri și numărăi și scriși după numele lor în ceruri. Ca atare, ei sunt mărdușarele lui Hristos, care trebuie să se facă un trup al Lui și să se desvârșească în El. **Prin aceasta, cuvântul a dovedit că, atunci când toți aceștia vor fi adunați și se vor fi făcut un trup al lui Hristos, se va fi împlinit lumea de sus, adică Ierusalimul cel ceresc, care este Biserica celor întâi-nscuți, sau întreg trupul Bisericii, al împăratului lui Dumnezeu, care este trupul lui Hristos-Dumnezeu.**

Unde sunt deci cei ce nescocesc, în deert ciunea cugetărilor lor (*Efesenii* IV, 17), multe lucruri, spre pieirea lor? Unde sunt cei ce zic: <<Nu voim să intrăm în Împăratia cerurilor. Căci aceasta e prea mult. Ci voim să fim în loc de odihnă, și aceasta ne ajunge?>> Toți sfînșii din veac trebuie să fie un trup cu Hristos; și unde socotesc aceștia că vor fi, dacă se vor arăta nevrednici de trupul acesta și se vor ține de la el? **Dacă toată lumea se va reînnoi prin foc, în ce loc presupun ei că vor fi, ca să nu treacă prin foc și să nu fie cerca de el?** Cu adevărat s-au făcut de erici în cugetările lor și inimă lor nepricepută s-a întunecat. Căci spunând că sunt în elepe, s-au făcut nebuni (*Romani* I, 22).

(Simeon Noul Teolog, *Cuvântări morale - Întâia cuvântare morală a Sf. Simeon Noul Teolog*, cap. 8 - extras din *Filocalia*-6, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 1977, p. 151).

Străjile ale culturii ortodoxe românești

Comemorare: **RADU GYR** - centenarul nașterii : 1905-1975 (-2005). Cel mai important poet al temnelor comunisto-staliniste din România, **“homerul închisorilor”** (cum, foarte inspirat, îl numește **Constantin Em. Bucescu**, în articolul <<*A venit și aici Crăciunul...*>>, din revista *Permanența*, Anul V, nr. 12, decembrie 2002, p. 8); “poetul cavalcadelor sublime și al visurilor cruciate, profetul paulinic și donquijotesco al nebuniei primenitoare, luptător și mărșălist al unei generații stăginate, a cărei tragică mizerie e probabil tot ce va rămâne mai semnificativ și mai provocator, din istoria românească a secolului XX” (cf. **Răzvan Codrescu**, *Poezia lui Radu Gyr sau testamentul unei generații*, în revista *Rost*, an II, nr. 14-15, aprilie-mai 2004, p. 8).

Radu Gyr (pseudonimul literar al lui Radu Demetrescu), n. 2 martie 1905, la Câmpulung Muscel, fiul actorului craiovean Coco Dumitrescu. Poet, dramaturg, eseist, doctor în litere și conferențiar universitar, de mai multe ori laureat al Societății Scriitorilor Români, Institutului pentru Literatură și Academiei Române (1926, 1927, 1928, 1939). Comandant legionar și director general al teatrelor, în timpul scurtei guvernări legionare - 1940-1941, septembrie-ianuarie (când fondează și menține teatrul evreiesc *Barasheum*, **caz unic în rile aliate Axei!**...). De menționat: după mamă, Gyr era evreu. (Pentru **adevărurile** raporturi ale Legiunii cu evreii, recomandăm cartea lui Florin Stănescu, *Măcară Legionar și evreii*, Imago, Sibiu, 1996. În ce privește “freneticul” imn legionar, *Sfânt tinerețe legionară*, compus de Gyr, acesta n-are **absolut nici un cuvânt contra evreilor sau contra oricărui străin** - ci are cuvânt de amenințare a *trădătorilor* - ceea ce orice om cinstit ar trebui, azi ca ieri, să încuviințeze, fiind doar ca **metaforă a Justiției umano-divine**, în

vremuri extrem de tulburi (altfel, cum vom putea să construim, vreodată, **ceva**, subminați fiind, mereu, de trdare în reă-credință **atotdistructiv**, devenit, prin toleranță prost în eleas, **autodistructiv** ???):”*Pentru cei viteji zidim altare/ i-avem doar gloană pentru trdători!*”. Mai curând Imnul național, **De teapt-te, române**, ar putea fi învinuit de sovinișism, de anti-nu-tiu-ce[**nu există neam care să n-aibă durerile împreacă iile lui!**, poate doar eschimozi... - din punct de vedere, românii par a le avea numai retoric...], decât Imnul lui Gyr, adresat avânturilor spirituale ale celei mai tragice generații tinere: cea interbelică (...).

Debut absolut la 14 ani, cu poemul dramatic **În muni**, publicat în revista Liceului “Carol I”, din Craiova. Apoi, ca student al Facultății de Litere și Filosofie a Universității București, debutează editorial în 1924, cu volumul **Lini ti de schituri**. Până în 1944, Radu Gyr a mai publicat volumele de versuri: **Plângă Strâmb - Lemne**(1927), **Cerbul de lumină** (1928), **Stele pentru leagăn**(1936), **Cununi uscate**(1938), **Corabia cu tuf nici**(poem dramatic - “comedie vegetală” - 1939), **Poeme de război**(1942), **Balade**(1943) - precum și povești versificate. A publicat, de asemenea, 3 studii critice(devenite cursuri universitare): despre romanul **Învierea**, de Lev Tolstoi(1927), despre eposul sârbesc(1936, în colaborare cu Anton Balot), despre evoluția criticii estetice și curentele de avangard (1937). Sub formă de broșuri, îi apar de-a lungul vremii o seamă de conferințe(**Studentimea și idealul spiritual; Femeia în eroismul spiritual, moral și național** etc.). Colaborează la numeroase publicații ale vremii: **Gândirea, Ramuri, Universul literar, Convorbiri literare, Adevărul literar și artistic, Via a literară, Vremea, Revista Fundațiilor Regale, Falanga, Calendarul, Curentul, Cuvântul, Axa, Iconar, Porunca vremii, Sfarm - Piatră, Buna Vestire** etc.

În 1938-1939 - internat în lagăr pentru legionari Miercurea Ciuc, de unde a lăsat o relatare cu valoare documentară: **Suferină, jertfă, cântec**. În același lagăr au fost internați, printre alții (unii strămutați în lagărul de la Râmnicu Sărat): Nae Ionescu, Mircea Eliade, Iordache Nicoară, Ion Mânzatu, Gh. Clime, Mihail Polihroniade, Ilie Gârnea, prințul Al. Cantacuzino, Vasile Iașinski, Mile Lefter etc. Dacă Radu Gyr, Mircea Eliade, Nae Ionescu, Ion Mânzatu - au scăpat pe parcurs, majoritatea covârșitoare a celorlalți au fost masacrați, în noaptea de 21-22 septembrie 1939, din ordinul lui Carol al II-lea.

După aș zice “rebeliune legionară”, din ianuarie 1941, Radu Gyr a fost condamnat la 12 ani de închisoare și apoi trimis, de către Ion Antonescu, pe front, în linia întâi, “pentru reabilitare”(de fapt, pentru **lichidare**...). Acolo și-a pierdut parțial vederea, motiv pentru care a fost reformat. La întoarcere - din nou încarcerat.

În 1945 a fost arestat de comuniști și condamnat în Lotul nr. 2, al ziariților, alături de cei mai prestigioși gazetari interbelici: Pamfil Ieșanu, Romulus Dianu, Pan Vizirescu etc. În 1956 este eliberat până în 1958, când a fost rearestat și **condamnat la moarte**, pentru poezia **Ridic-te, Gheorghe, ridic-te, Ioane!**(“criminal” incitare la “contrarevoluție”... - de fapt, îi îndeamnă pe români să se ridice împotriva ocupantului sovietic). Pedepsa și-a fost comutată la 25 de ani de muncă silnic (Brașov, Aiud).

Din 1963, după eliberarea din temnițele comuniste, este silit să colaboreze, ca și Nichifor Crainic sau Ion Dumitrescu-Boră(unicul supraviețuitor postbelic al echipei legionare care luptase în Spania -Majadahonda-1937) - la **Glasul Patriei(Tribuna României)** - dar, practic, este scos din circuitul valorilor publice(doar N.Manolescu îndrăznește să-l antologheze, foarte aproximativ, în 1968, în vol. II din **Poezia română modernă** - iar singurul scriitor care a îndrăznit să citească, la înmormântarea lui Radu Gyr, poezii de-ale acestuia, a fost Romulus Vulpescu). Corespundează, însă, chiar sub supravegherea Securității, cu Părintele Stăniloae și cu Mircea Eliade(alături de **Calendarul meu**, în Editura **Vremea** vor apărea și unele scrisori primite de la M.Eliade, în 1968-1969).

După 1989, în ciuda faptului că versurile sale au fost editate sau reeditate(mai ales la editurile **Marineasa** din Timișoara și **Vremea**, din București - de obicei sub îngrijirea fiicei poetului, dna Simona Popa - dar apar și tot felul de ediții pirat...), Radu Gyr **continuă să fie un nume prigonit**, puțin cunoscut generațiilor tinere. Se lasă aș teptat o ediție critică integrală a versurilor lui Radu Gyr. Moare în 29 aprilie 1975. În 1995, procurorul general al României, Manea Drăgulin, a introdus recurs în anulare pentru Lotul jurnaliștilor, în care a fost condamnat(1945) și Radu Gyr. Curtea Supremă și-a reabilitat pe toți, **mai puțin pe Radu Gyr și Ion Dumitrescu-Boră...**”Radu Gyr n-are nevoie de reabilitare. Pe Radu Gyr îl reprezintă opera sa...”(cf.Simona Popa, în interviul luat de N.Tescanu, din revista **Rost**, anul II, nr. 14-15, 2004).

(datele bio-bibliografice au fost extrase din revistele **Rost**, anul II, nr. 14-15, 2004 și **Permanența**, anul III, nr. 5, mai 2004 - precum și din prezentarea volumelor **Cununi uscate-Stele de leagăn** și **Anotimpul umbrelor**, Vremea, Buc., 1993, ediții îngrijite de Barbu Cioculescu.)

RIDIC -TE, GHEORGHE, RIDIC - TE, IOANE!

Nu pentru-o lopat de rumen pâine,
Nu pentru p tute, nu pentru pogoane,
Ci pentru v zduhul t u liber de mâine,
Ridic -te, Gheorghe, ridic -te, Ioane!

Pentru sângele neamului t u curs prin an uri,
Pentru cântecul t u intuit în piroane,
Pentru lacrima soarelui t u pus în lan uri,
Ridic -te, Gheorghe, ridic -te, Ioane!

Nu pentru mânia scrâ nit -n m sele,
Ci ca s aduni chiuind pe t p ane,

*

ÎNTOARC EREA DIN CRUCIAD

Întâiul cruciat
Trist geme cornul
stinsei Cruciade.
i noi, betegi i

jalnici seniori,
ne poticnim sub plato e schiloade,
în vechi armuri, cârpite strâmb cu sfori -
baroni i prin i care-au purtat în spade
Ierusalimul altor aurori.

Cu trupul supt de r ni ce se usuc ,
amari i-nfrân i ne-mpleticim în fier
câ i n-am murit sau câ i mai tiu s-aduc
vreo and r de chiv r din cer;
pe-o umbr de mâr oag , o n luc ,
pe-un ciob de scut, un ciot de cavaler...

Când am plecat, demult, în Cruciad ,
-Mai tii, Bertrand? - eram numai lumini.
Se îmbulzea tot burgul s ne vad ,
ne troienea sub roze i sub crini,
iar noi, pe arm sarii de z pad ,
ardeam printre vasali i paladini.

Cetatea scânteia cu mii de fe e
i ne-a ternea covor de borangic
sub str lucirea razelor seme e

O claie de z ri i-o c ciul de stele,
Ridic -te, Gheorghe, ridic -te, Ioane!

A a, ca s bei libertatea din ciuturi
i-n ea s te-nfunzi ca un cer în bulboane
i zarz rii ei peste tine s -i scuturi,
Ridic -te, Gheorghe, ridic -te, Ioane!

i ca s - i pui tot s rutul fierbinte
Pe praguri, pe prispe, pe u i, pe icoane,
Pe toate ce slobode- i ies înainte,
Ridic -te, Gheorghe, ridic -te, Ioane!

Ridic -te. Gheorghe, pe lan uri, pe funii!
Ridic -te, Ioane, pe sfinte ciolane!
i sus, spre lumina din urm -a furtunii,
Ridic -te, Gheorghe, ridic -te, Ioane!

-î i mai aduci aminte, Alberic? -
Cu fruntea-n cer, cu spada-n tinere e,
încovoiam vecia ca pe-un spic.

i soarele b tea medalioane
pe scuturi i pe suli e-minuni.
Mul imile vuiau i, din balcoane,
madonele cu mâini de rug ciuni
ne surâdeau prin lacrimi ca-n icoane
ori ne-aruncau în uli e cununi.

i-acum ne-napoiem o hâd ceat ,
pe piept cu câte-o urm de blazon,
cu coiful spart, cu fa a sfâ iat ,
sub zdrean a unui rest de gonfalon,
strigoi de crucia i ce alt dat
au fulgerat în zale de baron.

i cum povara-ntoarcerii ne frânge
pe cai ologi, în zale care curg,
convoiul de fantome parc plânge
pornind încet spre vechiul nostru burg -
pe când, necucerit i plin de sânge,
Ierusalimul scap r -n amurg.

O clip numai por ile de -aram ,
sub care n-a fost dat s biruim,
se fac de foc i-n urm se destram ,
topindu-se în cerul lor sublim,
i, tot mai jalnic, cornu-nfrânt ne cheam ,
tot mai departe de Ierusalim.

Al doilea cruciat
De ce, Gotfried, de ce ne însp imânt
o ran -n piept i-un hârb de scut beteag,

cât înc -n noi Ierusalimul cânt
 i mai p str m pr jina unui steag
 sau când noble ea-ntreag st , ne-nfrânt ,
 în sângele r mas pe zale cheag?

i dac fu armura s se sparg ,
 tot mai suspini, nevolnic scutier?
 Adun -mi trupu-n plato a prea larg ,
 din spada mea d -mi ciobul de mâner
 i f -mi pentru întoarcere o targ
 din crengi cere ti i verzi de palmier.

Presar -mi-o cu crini i roze toat ,
 de multa lor mireasm s m -mb t
 ca-n burgul fermecat de alt dat
 ce ne-ngropa sub floare de om t...
 A a - cules pe targa-nmiresmat -
 purta i-m spre ar înd r t.

i ce-i de-am fost învin i sub metereze?
 Pe trup aceste biete sfâ ieri
 o ve nicie n-or s sângereze...
 Cândva uita-vom marile c deri
 i bra ele s-or ridica mai treze,
 sfin ite-n mirul r nilor de ieri.

Ne-ntoarcem frân i sub plato e schiloade

sau poticni i în zdren e de furtuni.
 Dar mâine-n burgul nostru cu arcade
 fecioarele cu ochi de rug ciuni,
 zâmbind în cinstea altor cruciade,
 ne-or împleti mai fragede cununi.

i mâine burgul iar o s se scoale
 în cântece de calfe i fierari.
 Zburând, vor d n ui pe nicovale
 s bii mai lungi i sulii e mai tari
 i s-or zbârli din fulgere noi zale
 i noi potcoave pentru arm sari.

i iar i, spintecând albastre spa ii,
 peste doi ani sau peste înc trei,
 cu l nciile sus, în constela ii,
 cu plato ele evului în ei,
 i-or sta în fa a por ii crucia ii,
 Ierusalime care nu ne vrei.

i vom veni mai mul i din Soare-Apune:
 i cei de ieri, i cei ce azi înc nu-i tim.
 Pe vechile morminte or s tune
 noi cavaleri cu chip de heruvim,
 i ei sau al ii tot te vor supune,
 str lucitorule Ierusalim.

(din volumul *Stigmat*, Ed. Marineasa, Timi oara, 1993)

(selec ia elementelor bio -bibliografice i a textelor a fost f cut de prof.dr.Adrian Botez)

porni luceaf rul... (Debuturi i...reveniri)

I-Debuturi literare

AST ZI:

IOAN BEJAN (din *Bucure ti*, Bd. 1 Decembrie 1918, nr. 47, bl. J-40, ap. 122, sector III, Of.po tal nr. 72.): Tinere ea spiritual nu ine seama de buletinul de identitate - tot a a i ucenicia la stihuri! Acesta este i cazul poetului-inginer (**extrem de talentat i impresionant de modest**), pe care avem onoarea i marea bucurie s -l lans m, ast zi (debut absolut!), în revista noastr . Iat C.V.ul s u, demn de tot respectul:

N scut în com. epu, jud. Tecuci, la 24 februarie 1934. C s torit, având 2 copii.

Studii: dup coala primar i medie (Tecuci, Liceu "Dimitrie Sturdza" - 1944-1952) - coala postliceal de topografie i cadastru, Pucioasa (1949-1950) i coala postliceal de proiectare pentru Industrie U oar (1957-1959). Apoi: Institutul Politehnic-Bucure ti, Facultatea de Mecanic , Sec ia Ma ini Termice (1960-1965); Stagiul de perfec ionare a limbii engleze, Universitatea Bucure ti (1984); Stagiul de perfec ionare în energetic nuclear - în Canada (1984).

Activitate profesional : Ministerul Agriculturii, Direc ia de Cadastru i Îmbun t iri funciare (1951-1956); Întreprinderea (constructoare de ma ini) Energorepara ii - Bucure ti, ocupând, ca inginer, func ii de execu ie i conducere (1965-1979); Institutul de Cercet ri i moderniz ri energetice, ca inginer proiectant (1979-1983); Întreprinderea Nuclearo-Electric Cernavod , ca inginer principal (1983-1991), cu o întrerupere de 5 ani, timp în care a lucrat ca adj. ef de brigad , în unit i de construc ii hidroenergetice ale Sistemului Energetic Na ional (inginer principal la hidrocentrala "Por ile de Fier").

În 1991 - s-a pensionat, iar în 1992 a fost ales primar independent, în comuna sa natal (dup 30 de luni de activitate), a demisionat, fiind lipsit de sprijinul autorit ilor jude ene Gala i, neîmp rt înd acelea i convingeri politice). Actualmente, precum personajul lui Voltaire, **Candide** - "î i îngrije te gr dina", având preocup ri

spirituale. Scrie, cu har, poezie religioasă și de mare sinceritate patriotică, frumoasă și pură, pornită dintr-o inimă plină de generozitate și curaj, o poezie specific românească - o poezie extrem de caldă, cu miresme paradisiace. Autorul poartă, în suflet, ceva din versul solemn, măhnit-paseist și incandescent-vizionar, al lui Goga și Coșbuc (dar și ceva din ardenii "gândiri ti" interbelici - Gyr, Crainic, Voiculescu) - având, ca leitmotive, ca obsesii creatoare, pe **Dumnezeu** ("De-aceia, Părinte, o, Tată din cer,/Te rog ne-necetă, fii cu mine,/Botează-mă, Doamne, cu Duhul Tău Sfânt,/Să mă chezie că stau în Cuvânt,/Să mă țină cu Tine"), pe **ranul port-stidard al cretinismului ortodox și p-zitor al mediului tradițional**, "ran aflat" pe cale de dispariție ("Cât n-o fi prea târziu, poate-or ajunge/Să înaleagă -ai no tri suverani,/Îndestula-i ei prin truda voastră /Că NU SE POATE FĂRĂ DE RANI!"), **patria**, ca tot organic, ca mixtură sacră "Între popor, istorie și glie:/Ea este <<râu, ramul>>, e <<moia>>/, Dar mai presus de toate -i OMENIE") și **chipul drag al mamei** - cîntec spiritual-religios, a copilului și tinereții: "Mă-nclin, azi, la mormântul tău, /Măicuța mea, cu-o floare/ Îți rog pe bunul Dumnezeu/Să-ți îndurare, /Pentru un suflet încercat/De-atâta rău în lume,/Dar care ne-necetă nicicum/Spre Domnul să ne-ndrume".

După Isaia-64

Dar, Doamne, Tu ești Tatăl meu:

Eu - lutul. Tu - olarul

Ce mă-ahtocmit - ești Dumnezeu:

Cu tine îmi împart mereu
și binele, și-amarul.

La crucea jertfei Tale vin,
Când plâng, și-mi tergi
obrazul

și tot la crucea Tă mă-nchin,
și când mi-ai suflul senin,
și când încerc necazul.

Lucrarea mâinii Tale sânt,
Cu toate ale mele.
De i-a vrea, nu-ți pot fi sfânt,
Ci un biet bulgăr de pământ,
Prea înclinat spre rele
(Închină-mă spre stele!)

De-aceia, Doamne preaceresc
și iubitor părinte,
Păcatul meu urât, lumesc,
Păcat cu care îmi-azi greșesc,
Nu-l îmi vezi nicămintă.

Ci iartă-mă-l, Te rog mereu -
Privește iar spre mine:
Sunt și eu din poporul Tău
și, dacă-s fiu de Dumnezeu,
Doar harul Tău mă țin.

și, Doamne, mă-încumeta
Șă-ți cer o chezie:
Nu mă uita, nici depărta
De Duhul Sfânt și voia Ta,
Șă umblu prin pustie.

*

Ritual

Sub icoana din odaie,

La sfârșitul zilei vin

și, pe-un prețocit de vreme,
Îngenunchi și mă închin:

Mă rog bunului Părinte
Șă ne aibă-n grija Lui,
Nici o răză de speranță,
Fără El, în viață nu-i.

Îmi implor pe Tatăl nostru
și nădejdea-n El mă-o lasă,
Pe cei dragi inimii mele
Șă-ți îndrume pas cu pas.

Mai apoi, fără a-mă da seama
De-să știu ori nemăncat,
Mai arunc un lemn în sobă
și-ostenit, mă-nțind pe pat.

Vântu-ngână-n pomi afară,
Când măi tare, când pierdut,
Iernii, care știu să vină,
Un preludiu cunoscut.

Iar eu trag pledul pe mine
și curând, cu gândul vin
La răvnitul pat de-acasă,
Din să-tucul cu arin.

Parc-o văd pe biata mama
Cum ne strânge lângă foc
și ne spune-un basm cu zâne
și cu blândul năpârstoc...

.....
și-astfel mi se scurge vremea,
De cu seară până-n zori,
Între focul din icoană
și-amintirea dintre flori...

*

La prohod

Pe costă înverzită,
Din să-tucul meu natal,
Cu clopotnița cea strâmbă,

Stând de veghe sus pe deal,

Inundat până la streini
Cu flori mov de liliac,
Te revăd, bisericuță,
Aflând dorului meu, leac.

Azi e Vinerea cea mare,
Ziua Domnului Hristos.
La prohod sosesc sătenii,
Cu pas molcom și pios.

Iată - și este casa plină,
Doamne iubitor și blând,
Pentru păsurile noastre,
și ne rugăm în gând.

Printre-atâtea suferințe
Care-a teaptă mila Ta,
Te îndură, Doamne Sfinte,
și de biată rugă mea:

Odihne-te-n tihnă sfântă
Pe părinții adormiți,
Fără-le răna uoară
Sub cire și înfloriți;

Iar poporului acesta,
Fii de dăci și de romani,
La poarta cretină și,
A ezat de mii de ani,

Ce vărsă atâtea sânge
Pentru cruce și păământ,
Apără-i, Mărite Doamne,
Dreptul său străbun și sfânt.

Precum tăii, de-a lungul
vremii,
Năvrut brazda nimănui,
Nu s-a vrut să până Românul,
Decât doar în țara lui.

De aceea, d -i putere,
Doamne, bietului Român,
S - i revad ara mum
În hotarul ei str bun.

Fra ilor ce ren scur
Sub acela i tricolor,
Le ajut , Doamne Sfinte,

Dup drept voia lor;

Tu, care-ai luat asupr - i
Tot p catul omenesc,
Te îndur , Doamne Sfinte,
i de satul românesc.

Am git de-amar de vreme,

Când la oaste, când în lan,
i-a înscris în cronici slava,
Bietul nostru brav ran...
Pe-acest vitregit al sor îi
Ocrote te-l pe cât po i,
R spl te te-i, Doamne, truda,
C , prin el - ne dai la to i...

*

LUCIAN CRIMU, *clasa a XII-a A , G. .A-*

Adjud

De-ai putea

De-ai putea citi - m car
ghici - gândurile Lumii
de-ai putea auzi glasul
Cet ii: multe s-ar face
bine - pe P mânt

Nu sim i decât cum
Hristos - în tine - mereu - e str puns - de o
raz neagr :
cerul se trage peste noi

îmbâcsit cortin

Fiin a i-e s rac
sufletul - pustiu
trupul - prih nit
picioarele te dor - de atâta c utare
mâinile - obosite - de-atâta
cercetare

O - i câte - câte-ar trebui
s putem...

*

MIHAI PAMFIL, *clasa a XII-a B, G. .A-*

Adjud

Îmi pl cea...

Îmi pl cea s fug pe
dealurile-nalte - s m coco în vârful
teiului din spatele casei tatei - îmi doream
s cresc - s muncesc pe brânci i
s-ajung scriitor - poporul s m
aclame - s fiu cel mai iubit
dintre p mânteni...

Pe când visam eu a a - sim îi deodat
cât e de greu s munce ti
s-ajungi i - mai cu seam - s
r mâi a a de mare - i

am început s strig - prin somn: "Nu
vreau nimic! L sa i-m s nu fiu
nimic!"

i iat -m -s c zut tocmai din
vârful teiului tatei - i
trezit - din nou
un biet elev din banca a cincea de la
geamul bine închis...Din tot visul a r mas do ar
foaia asta - pe care - na!
v-o dau - lua i-o repede - pân
nu m r zgândesc - iar - i devin
poet mare...

*

II-Reveniri literare

AST ZI:

MIHAELA MOSCU,

clasa a X-a B, G. .A.-Adjud

M plimb printre gânduri

m plimb printre gânduri -
încerc

s m în eleg cu ele - adun
sim irile toate
odat cu tine - str bat
întunericul
luminat de sufletul t u

buc ile în care-am m run it
timpul - m-au l sat
s-au pierdut
m-au r t cit: trecutul
nu se poate face uitat

ajut -m pune-mi picioarele pe
p mântul pe care nu-l v d
*

Vederea mea

ochii sufletului meu s-au
îmboln vit: nu mai v d
speran a

treze te-m - e un somn care
nu m las
celor omene ti - sau
m -nfund - irespirabil - în
preaomenesc: aud doar
gemete - v d doar
suferin

red -mi vederea - sfin e te-mi
glasul
s -mi pot judeca - limpede
vederea
*

Strig te

am vrut s mor odat cu

*

p s rile r pitoare - împu cate
de vân torii
tuturor - am vrut s fac
pa i mai mari - s te-nconjur
cu
fiin a mea

m-am expus - astfel
ca pe un rug aprins
credin ei
*

întruparea dat - canon al
umilin ei i durerii - vânt
ce r zbate în
ip tul regretului - în umbra
gustat de
însu i - suveran - Întunericul

aud - se-apropie pa i înce i
nu acum - dar va veni
incomod - Mântuirea: p catul
jenat - deseneaz pe v zduh
pulberi
*

lin - se prelinge via a
raz c zut în foc
arde p catul - cenu a r mâne
un alb inorog
*

nostalgia ta bolnav : amurgul
revine
mor ii m strig - lung - pe
nume
umbrele-s tot mai reci - de
sarea nemuririi
*

în mijloc de vis - ochii i-s
calzi
nedumerit e ti de zidurile
mari între mine i noi - între
apus i oglinzi
*

o mân de soare - am strâns -
o mân de
vorbe - spre lume am aruncat
*

ION MIH IL , clasa a XII-a A, G. .A.-

Adjud

Cuvinte pustii

solemne - r scrucile
zboar spre cuibul
luminii de vânt

pustiul de oase - fur
nisipul - din gura
ierbii

sub t lpile de foc - o cheie poart
umbr calm

cineva a uitat s
stea în - umbr
*

O bucat de ap

calea tâmpelilor e ucis de istovirea
pupilelor noduroase - pe paji te

sub fluierul gravita iei vr jite
m voi r ni în glasul durerii
i vraja singur t ii v duve
c p ta-va - pe furi - vina suspinelor:
ele ucid cu avalan a buzelor neru inate
sângele gigantic - ce va izvorî
va stinge bucata de ap ce se-mpreun
*

Logodna a tept rii

poe ii lumii vor albi la adierea soarelui
b rbile porumbeilor se vor cl tina
la vorbele în elepte ale sângelui
se vor mic ora privirile timpului
r s rite din noaptea zâmbetelor de nisip
în iarba cotropit de iertare
la umbra oaselor ce tresar

vuietul osos se sfarm aspru de legend
vom împodobi toamna ce se face nev zut
cu rostogoliri de începuturi cuprinz toare:
trupul n scut din surparea timpului
va sem na vuiete în iarba ochiului meu

omul s-a logodit cu a teptarea
*

O via de goliciune

fecioarele curate vor risipi rmuri
de râsete misterioase pline de erpi
stelele dulci vor a tepta sângele
ce r sun pe aripile ip tului meu
zâmbetul e zgâriat de cercuri rupte
în miresme de soare otr vit

lespezile închinat muzicii îngenunchiate
î i vor scutura pulberea de spini rugini i
în lini tea cumplit ce num r infinitul
ceasul arat o via de goliciune
*

Martor blând

gura descântat de c prioara lumeasc
lâng mu chii întunericului ce tresare
p durea smulge hohote albe
din pietrele dep rtate de clocot
rozele sacrificate providen ei
prin bruma ap sat de vidul s rut rilor
e insula zgâriat de iubirea ce coboar :
totu i - sunt un martor blând

*

Peisaj cu poe i

duios copacii vor astupa lacrima
ce urc pe funingini de dorin
femeie ce se pierde în semne de iubire
rev d tablouri cum urc orbite:
mai pictez o leb d de rou
ce se surp - numindu-se om

ultimele fire de cuib în pulbere
aduc aievea a peisaj cu poe i

*

Desprinderea infinitului

ulciorul frunzelor s lbatic
întristarea oglinzilor amare
muguri apropiia i de moarte

voi uita de stelele oarbe
la umbra s lbatic de fericire

timpul m va hr ni cu fulgerul securii
erprii vor mângâia copita de soare
p durea cu otr vuri va sângera pustie
ochiul de amiaz va sc p ra de cenu

în desprinderea infinitului - eu plâng

*

Secretul Paradisului

o lume furat de gândul trupesc
va r s ri din curcubee de t cere -
m-am r t cit printre pietre funerare
ca s v d oase de privighetori cântând...
prea fals e ast zi abisul de culoare
eternitatea m va p r si curând
fantoma devo iunii din mine plânde
ascultând blestemul ce se scurge:
secretele unui craniu alungat în noapte
m vor bântui în lumea mea de vis -
paradisul e cu o promisiune mai departe ...

*

DIANA BORT , clasa a XI-a C, G. .A.-

Adjud

O ghear

o ghear a singur t ii - mi-a
sfâ iat f r mil
sufletul - dar
tot mai simt iubirea pentru tine:
din ea tr iesc

*

Nu-mi ajung

nu-mi ajung lacrimile s te
plâng - nu-mi ajunge voina s
îndur durerea - i simt c m r t cesc printre
nori

*

Dac

dac cineva ar topi un bulg re de
z pad - cu iubirea ce o simte pentru
tine - atunci - poate - acela te iube te
mai mult decât mine

*

ELENA CHIRIL , clasa a X-a C, G. .A.-

Adjud

Toamna

O parte-s vii , o parte-s mor i,
Copaci b tu i de vânt i sor i...

Mi s-a p rut

mi s-a p rut c î i v d pa ii pe strad - dar
nu erau decât fluturii - mi s-a p rut c
î i z resc umbra - dar
nu erau decât p s rile - i mii de oapte despre
noi doi - i tot ce
a fost

*

Au fost zile

au fost zile când î i auzeam
vorbele - au fost zile când î i sim eam
iubirea - au fost zile când
soarele str lucea doar pentru noi

doar c acele zile
s-au sfâr it

*

Covor de frunze ruginii,
Mult obosite cununii...

Plopii bolnavi de ploi i vânt
Rostesc p durii un descânt...

Marea

Valurile mării

*

Printre multe

Printre felinarele aprinse

De-o rază de-ntuneric

Printre roadele iubirii

Crescute într-un parc vegheat de îngeri

Printre vise de arte - și amintiri furate

Printre zâmbete și lacrimi

Care nu-și au rostul

Printre Via a moarte și Moartea vie ce te bânuie

Cu parfumul de sânge încheșat

De soartă

Printre multe - te găsește pe

Tine

*

Descânțete

O lacrimă pură

Un înger în umbră

O apăsătoare

O viață-n nețiră

Atât de aproape

Atât de departe

Atâta plăcere

Atâta durere

O frunză uscată

tot cresc și scad

nehotărâte: ceru-și

întunecat - soarele s-a depărtat

uitând de marea pierdută pustie...

*

Durere

O aripă a vieții

Crestat de durere:

În orice împlinire suspină o

Durere: durere

Apăsătoare - ce ne vindecă

Iubind - lumină vie - creșterea

Lacrimă fierbinte

*

O inimă uitată

O frunză verde

O viață se pierde

*

VALENTINA ALUPOAIE, clasa a XI-

a C, G. A.-Adjunct

Doar un moment

Doar un moment de vis

Să stau în paradis -

Nu vreau să zac final

Într-un infern banal

Bunule Dumnezeu,

Ar vrea sufletul meu

De fericire-a tăi,

Doar cât Tu ai clipi!

*

ELENA TARA I, clasa a X-a B, G. A.-

Adjunct

La înmormântarea speranțelor

La înmormântarea speranțelor

A venit multă lume.

Se înneau de mână: Binele și

Răul, Lumina și-ntunericul,

Soarele și Luna, Viitorul și Trecutul.

Era multă, prea multă lume. Și mulți, prea mulți,

Își plângeau a lor moarte...Da, pe-acolo

Se plimba Moartea tuturor, întrebând și-ndemnând:

“-Mai e vreunul care vede speranța

înmormântată? Da, da,

Văd că mai sunt - o, ho, ho! - veniți,

Veniți la mine, nu vă sfiiți!”

*

Pentru că...

Îl iubesc

Pentru că merge cu mâinile în buzunare,

Pentru că iubește cu sufletul,

Pentru că iubește munții, pentru că iubește marea,

Pentru că e rău și rece,

Pentru că e bun și cald,

Pentru că te susține critică,

Pentru că te susține alintă,

Pentru că mi-e dor de el,

Pentru că am multe să-ți spun, pentru că

Eu nu sunt eu - ci sunt parcă mai mult

El

*

În această seară

În această seară

Simt că mi-e frică : mi-e frică de viață ,

Mi-e frică de ziua care urmează ,

De cei patru ani de liceu - și apoi de

Studienle - de tot ce m-așteaptă

Dincolo de colțul străzii.

“De murit se moare ușor - de trăit se

Trăiește mai greu” - spunea bunica, sora;

“Da - zicea - de murit, uite, în

Clipa asta - dar de trăit, măică, de

Ales, măică -

Să te vâd, ce-ți alege”...

Ce-ți viața? Un zâmbet larg, zic unii,

O lacrimă dulce-amăruie, ce curge ușor

Pe obraz - zic

Alții - o piatră ce ușor se sparge, ap

Curg toare - și - în general

Tot ce e-atât de greu de prins în

Cuvinte...

O, cât de complicat de frumoasă e viața

Viața ...

*

ANDREEA MUȘAT, clasa a X-a A, G. ...

A.-Adjud

În lumea asta...

În lumea asta de n-ar fi culori

și sunete, ușor și-ar fi să mori;

sau, de-ai putea, măcar un snop de soare

să aduni și pentru viața viitoare,

unde pământul pururea e ud,

nici gândurile tale nu s-aud,

și-n ochii tăi nu tremur măcar

o stea, din câte altora răsar.

În lumea asta de n-ar fi culori

și sunete, ușor și-ar fi să mori...

de n-ar fi pomi înalți, cu cerul-n brațe

și pe mormântul tău - atâta viață !

*

Eu nu regret

Eu nu regret povestea de iubire,

dar e nespulș de trist și de ciudat

să simi că -asemeni unui nor sub irie -

ce-a fost frumos - ușor s-a destrămat...

și nu mai ții anume ce, și anume când,

Ca într-un vis - cu toate - să-ți fi petrecând...

Nu-ntreb pe sora Lună - ea-ți departe:

când eu iubeam - ea se uita în altă parte...

*

CRISTINA MORARU, clasa a X-a A, G. -A.-Adjud

Acolo-aici

Încerc să supraviețuiesc, cu greu, în această lume, plină de suferință. Pe zi ce trece, totul e tot mai rece. În sufletul meu se înfig sgei de gheață. Oamenii s-au adunat în jurul meu: “Ce-a pătât, sora - era în floarea vieții - Dumnezeu s-o...Dumnezeu s-o...!” Îmi aud pe toți și pe fiecare: “N-a ajuns să te ce-ți viața, sora...floare care se scutură înainte de vreme...” Plecaser din propriul trup, pluteam pe norii pufoși - și-n noua lume - numai prieteni aveam, regisem prieteni, frații...nimeni nu-mi mai întorcea spatele. Ajunsesem **acolo-dincolo**, acum era, de fapt, **aici** - **aici** puteam fi alături de cei care m-au iubit, cât au trăit, cât am trăit, împreună, pe-acest...pe-acel, acel... - da, **acel** pământ...Cei de pe pământ nu prețuiesc ce au...nu știu să iubească, nu știu să înțeleagă, nu știu să fie calzi, nu știu nimic, nimic important! Acum - sunt bine - mi-e bine, nu uit pe nimeni, **aici**, și nimeni nu mă uită, **aici**, niciodată...sunt iubit - de **ei-cei-de-aici**...

*

ALINA BALAN, clasa a X-a B, G. -A.-

Adjud

Lacrimi și timp

lacrimi albe - lacrimi fărâșoase

le înec în zeci de ape reci - în zeci de nopți reci

trup tânăr - suflet bătrân:

nu mai gătesc - prin prile multe-ale timpului

acea anume a lui parte - cu tinerețe

fără bătrânețe - mea

*

câte o poveste, pentru cine are urechi de auzit (sau: O altfel de lec ie de dirigen ie ...)

Ast zi, printr-unul dintre geniile scriitorice ti ale Angliei, despre cum oricare "Rândunel" dintre noi ("Ferici i cei s raci cu duhul, c ci a lor va fi Împ r ia Cerurilor"...), poate s participe la opera alin toare a "Prin ului" cristic...

PRIN UL FERICIT, de Oscar Wilde(1856-1900)

Sus, pe o column înalt , st tea, privind spre cetate, statuia Prin ului Fericit. Str lucea prin ul din cre tet pân -n t lpi în poleial de aur curat, ochii lui erau dou safire luminoase, iar la mânerul spadei, un mare rubin ro u î i juca apele sângerii. i toat lumea r mânea uimit la vederea lui.

-E frumos ca un coco el-de-vânt - î i d du odat p rerea unul din Consilierii ora ului, doritor s se duc vestea despre priceperea lui artistic . Nu îns i la fel de folositor - ad ug el, de team s nu-l cread oamenii cu capul în nori, a a cum nici nu era din fire.

-De ce nu po i s fii i tu ca Prin ul Fericit? Întreb o mam grijulie pe b ie elul ei care plânga dup luna de pe cer. Prin ului Fericit nu-i trece niciodat prin minte s plâng pentru fitecine.

-Bine c mai e i-un fericit pe lumea asta! Morm i un biet dezam git, cu ochii pirini i pe minunata statuie.

-Parc-ar fi un înger - spuneau Copiii Orfelinatului, ie ind din catedral în falcicele lor anterie stacojii i curatele lor or uri albe.

-Dar de unde ti i? se amestec Dasc lul de matematici. V zut-a i vreunul cu ochii?

-Da, cum s nu, în vis - r spunser ei, iar Dasc lul de matematici se încrunt i-i s get cu privirea, c ci el nu îng duia copiilor s viseze.

Într-o noapte, a zburat peste acea cetate un flecu te de Rândunel. Prietenele lui porniser , cu 6 s pt mâni înainte, c tre ara Egiptului, dar el r m sese în urm , îndr gostit fiind de o Trestie, frumoas ca nici una pe lume. O întâlne la început de prim var , pe când zbura în josul râului, dup o gogeamite gâ g lbuie, i atât de tare îl vr jise mijlocelul sub irel al Trestiei, încât se oprise locului, ca s -i vorbeasc .

-M la i s te iubesc? O întreb deschis, c ci îi pl cea s mearg drept la int , iar Trestia îi f cu o plec ciune adânc . Se pornise atunci Rândunelul s zboare jur-împrejur, mângâind apa cu aripile i stârnind m runte unduirii argintii. Era felul s u de a face curte; i a a a înut-o toat vara, cât a fost vara de lung .

-Ce alegere caraghioas - ciripeau celelalte rândunele.

-N-are pic de avere, iar rubedenii, cu nemiluita! i, de bun seam , râul gemea de Trestii. Pe urm , când s-a ivit toamna, tot stolul i-a luat zborul, peste m ri i peste ri.

Dup plecarea prietenelor, Rândunelul se sim i însingurat, iar Sânziana dorului s u începu s -l oboseasc . "Îi lipse te farmecul vorbirii - î i zise - apoi mi-e team c e u uratic , fiindc prea- i face ochi dulci cu vântul". i, negre it, la orice adiere a vântului, Trestia se ml dia în neasemuit de graioase reveren e."Îi în eleg firea casnic , mai gândi Rândunelul, dar mie -mi place grozav s c l toresc i firesc ar fi s -i plac i so iei mele."

-Vrei s-o lu m razna amândoi? o întreb el în cele din urm , dar Trestia îi scutur capul. Era tare legat de c minul ei.

- i-ai b tut joc de mine - izbucni Rândunelul. Eu plec spre Piramide. R mâi cu bine! i î i lu zborul.

A zburat a a o zi întreag , i, la vreme de sear , a ajuns în cetate. "Unde s trag oare? - se întreb el. Sper c ora ul a f cut ceva preg tiri". Ochii îi c zur pe statuia de pe columna înalt .

-Am g sit! strig el bucuros. E un loc minunat, în plin aer proasp t! i se l s de sus, chiar la picioarele Prin ului Fericit.

-Ce mai iatac de aur! î i zise înceti or, pe când privea în jur i se preg tea de culcare; dar, când s - i vâre capul sub arip , un strop mare de apă picat pe el. Ia te uit pozn !strig mirat; pe cer nu-i nici urm de nor, stelele str lucesc de- i iau ochii i, cu toate astea, plou ! Clima din nordul Europei e grozav de afurisit !Trestioara nu se mai s tura de ploaie, dar asta doar din egoism!

A mai picat apoi un alt strop. "La ce folose te o statuie, dacă nu te ap r m car de ploaie?se întreb plictisit. Ia s -mi caut eu un horn ca lumea!" i se hot rî s zboare aiurea.Dar, când s - i deschid aripile, pic al treilea strop...Rândunelul privi atunci în sus i v zu...vai, ce -i fu dat s vad ?!

Ochii Prin ului Fericit înotau în lacrimi i lacrimile lunecau iroaie pe obrazii lui de aur. În lumina alb a lunii chipul lui era atât de frumos, încât Rândunelul se sim i înduio at.

-Cine e ti tu? îl întreb el.

-Sunt Prin ul Fericit.

-Atunci de ce plângi? Ad ug nedumerit. M-ai udat leoarc .

-Pe vremea când eram în via i aveam o inim de om - r spuse statuia - eu nu tiam ce-s lacrimile, c ci tr iam în Palatul "Sans Souci", unde durerii nu -i este îng duit s între. Cât era ziua de lung , m veseleam în gr din cu prietenii mei, iar când cobora seara, eram în fruntea dan ului, în Sala cea Mare. Jur-împrejurul gr dinii se ridica un zid foarte înalt, dar niciodat nu mi -a trecut prin minte s întreb ce e dincolo de el; în preajm , totul mi se p rea atât de frumos! Curtenii m numeau"Prin ul Fericit", i fericit eram, cu adev rat, dacă pl cerea poate fi fericire. A a am tr it i a a am murit. Iar acum, c nu mai am via , m -au ridicat aici sus, atât de sus, încât pot vedea toat hido enia, toat am r c iunea cet îi mele, i cu toate c inima mea e de plumb, alt nu pot decât s plâng.

"Cum adic , nu e cu totul i cu totul de aur?"gândi Rândunelul în sinea lui, c ci era prea cuviincios, pentru a- i m rturisi gândul.

-Departe, tare departe - urm statuia, cu glas coborât i cânt tor - departe într-o ulicioar , se afl o c su s rman . Prin fereastra-i deschis v d o femeie stând la mas . Are o fa â supt i ofilit , iar mâinile -I aspre i ro ii sunt totuna de împuns turile acului, c ci e cusutoreas . Acum brodeaz floarea-patimei pe rochia de atlas ce-o va purta la viitorul bal al cur ii cea mai dr g la dintre înso itoarele Reginei. Într-un ungher al od ii, b ie elul ei zace bolnav pe un pat. Are friguri i tânje te dup portocale. Maic -sa nu poate s -i dea decât ap goal i el plânge...Rândunel, Rândunel, micu Rândunel, nu vrei s -i duci rubinul de pe mânerul spadei mele? Eu am picioarele în epenite în soclul acesta i nu m pot mi ca.

-Pe mine m a teapt în Egipt - r spuse Rândunelul. Prietenele mele zboar în sus i-n jos, deasupra Nilului i stau de vorb cu florile uria e de lotus. În curând or s se duc la culcare în cripta Regelui -cel-Mare. Regele se afl chiar el acolo, în racla lui zugr vit .E învelit în fe e galbene i îmb ls mat cu mi rodenii. Are în jurul gâtului un irag str veziu de jad verde, iar mâinile -i sunt ca dou frunze ve tede.

-Rândunel, Rândunel, micu Rândunel - st rui Prin ul - nu vrei s r mâi cu mine o noapte i s fii solul meu? Pe copil îl chinuie setea i pe mai c -sa jalea.

-Vezi c mie nu prea-mi plac b ie ii - r spuse Rândunelul. Vara trecut , când locuiam pe lâng râu, erau doi b d rani de b ie i, copiii morarului, care zvârleau mereu cu pietre în mine. Fire te c nu m-au nimerit niciodat ; noi, rândunelele suntem grozav de me tere în ale zborului, apoi eu m trag i dintr -un neam vestit în sprinteneal ; oricum, îns , era o lips de cuviin ...Dar Prin ul Fericit p rea atât de îndurerat, încât Rândunelul se întrist i el.

-E doar frig aici - îi spuse - dar am s r mân cu tine o noapte i o s - i îndeplinesc solia.

-Mul umesc, micu ule Rândunel - r spuse Prin ul. i a a, dup ce a scos rubinul mare de pe spada Prin ului, Rândunelul zbur cu el în cioc, peste acoperi urile ora ului. A trecut pe lâng turnul catedralei cu înger i ciopli i în marmur alb . A trecut pe lâng palat i a auzit zvon de dans. O încânt toare fat ie ise în balcon cu iubitul ei.

-Cât de minunate sunt stelele cerului - îi optea el - i cât de minunat puterea dragostei!

-N d jduiesc s -mi fie gata rochia pentru serbarea cea mare - îi r spuse ea. Am poruncit s mi-o brodeze toat cu floarea-patimei, dar cusutoresele astea sunt atât de trândave!

A trecut apoi Rândunelul peste apele râului i a v zut felinare atârând de cat argele cor biilor. În cele din urm a ajuns la c su a cea s rman i a privit în untru: b ie elul se zvârcolea în pat, scuturat de friguri, iar pe mam -sa o doborâse somnul, de istovit ce era. S-a repezit Rândunelul i a pus bobul mare de rubin pe mas , lâng degetarul femeii. A zburat apoi jur-împrejurul patului, fluturându- i aripile peste fruntea copilului.

-Ce r coare simt, se vede c -mi merge mai bine - opti copilul i se cufund într-o piroteal dulce.Pe urm , Rândunelul î i lu zborul înd r t, la Prin ul Fericit, i-i povesti tot ce f cuse.

-Foarte ciudat - se minun el - acum îmi este cald, de i vremea -i atât de rece!

-Fiindcă ai făcut o faptă bună - îi răspunse Prințul. Iar el, mititelul, rămase pe gânduri și adormi. Căci de câte ori încerca să găndească, îl împingea somnul. Când se trezi de ziu, Rândunelul zbură de vale, la râu, ca să facă o baie.

-Iată un fenomen uimitor! se minună Profesorul de ornitologie, pe când trecea podul. O rândunică, iarna! și se apucă să scrie un articol lung, privitor la aceasta, în ziarul local. Toată lumea vorbea despre articol, căci era împănât cu atâtea cuvinte, încât nimeni nu-l pricepută o iotă.

-La noapte plec în Egipt! se hotărî Rândunelul, la gândul acesta, inima îi creștea de bucurie. Deodată o raită pe la toate monumentele cetății rămase multă vreme sus, în vârful clopotniței. Ori pe unde trecea, vrăbiile se porneau a cîrîpi:

-Groază de distins strîinul de colo. Iar el se bucura nespus în sinea lui. Cum văzu că s-a rînd luna, se întoarse la Prințul Fericit.

-Ai ceva venit de trimis în Egipt? Sunt gata de plecare! - îi strigă el.

-Rândunel, Rândunel, micu Rândunel - îl rugă Prințul - nu-ai vrea să mai rămân o noapte cu mine?

-Dar sunt așteptat în Egipt - îi răspunse Rândunelul. Măine, prietenele mele o să-și ia zborul către două Cataracte. Acolo hipopotamul își face culcuș în pajiști pe un tron mare de granit stătuia Memnon-Zeul. Veghează toată noaptea puzderia de stele, când luceafărul dimineții se iveau, el trage doar un chiot de bucurie, și, pe urmă, rămâne mut. La amiază, lei galbeni coboară până la mal, să se adape. Au ochii la fel ca berilul verde, iar urletul lor e mai puternic decât urletul cataractei.

-Rândunel, Rândunel, micu Rândunel - stăruie Prințul - departe, tare departe, peste cetate, zăresc un tânăr într-o mansardă. Stă aplecat deasupra unei mese în esate cu hârtii, lângă el, se vestejește într-un pahar un buchețel de mic unele. Pe rușine e înțeles că castaniu, buzele roșii ca miezul rodiilor, iar ochii, mari și visători. Încearcă să sfârșească o piesă pentru Directorul Teatrului, dar prea dărdăie de frig ca să mai scrie. În sobă nu e nici un căciuleț și foamea îl doboară.

-O să mai rămân o noapte - îi spuse Rândunelul; avea, într-adevăr, inimă bună. Vrei să-ți duc altă boabă de rubin?

-Vai mie! Nu mai am nici un rubin - îi răspunse Prințul. Doar ochii, atât mi-au mai rămas. Sunt făcuți din nepreuite safire, aduse tocmai din India, acum o mie de ani. Smulge-mi unul și du-l tânărului. Îl va vinde giuvaierului, apoi va cumpăra demnitate și lemne de foc, și-și va sfârși piesa.

-Dragul meu Prinț - suspină Rândunelul - nu pot face una ca asta. Mi se porni pe plîns.

-Rândunel, Rândunel, micu Rândunel - stăruie Prințul - fă așa cum îți cer eu.

Rândunelul smulse atunci ochiul Prințului și zbură departe, către mansarda Studentului. Îi fu destul de ușor să se trîndă în untru, căci în acoperiș era oșteră prin care se înstrecur. Tânărul își îneca capul îngropat în mâini, și nu auzi fâlfăitul aripilor, dar când ridică ochii, văzu deodată safirul strălucitor, printre micunele veștede.

-Încep să fiu prețuit - se învioră el. Trebuie să fie de la vreun admirator de seamă. Acum pot să-mi sfârșesc piesa! și chipu-și strălucea de bucurie.

A doua zi, Rândunelul zbură până jos, în port. Se așeză pe catargul unei corbii mari, cu ochii după matrozii care trăgeau afară cu funiile netele de lăini.

-Hei-rup! - strigă el, cu fiecare lădiță la iveală.

-Mă duc în Egipt! - strigă și Rândunelul. Dar nimeni nu-l luă în seamă, și, odată cu răsăritul lunii, își luă zborul îndrăgostit, la Prințul Fericit.

-Am venit să-mi iau rămas-bună - îi spuse el.

-Rândunel, Rândunel, micu Rândunel - îl rugă Prințul - nu vrei să rămân o noapte cu mine?

-E iarnă - răspunse el - ca mâine n-avesc aici fulgii reci de zăpadă. În Egipt soarele dogorește deasupra palmierilor verzi, iar crocodilii lăncezesc în mlaștă și privesc alene împrejur. Tovarășele mele își durează cuibul în Templul lui Baalbec, sub veghea porumbeilor albi și roz, care-și gânguresc unul altuia. Prințele drag, te preferesc, n-am încotro, dar n-o să te uit niciodată și la primăvară o să-ți aduc două nestemate frumoase, în locul celor pe care le-ai dăruit. Rubinul va fi mai rău decât un trandafir roșu, iar safirul tot atât de albastru ca și largul mării.

-Jos, în piață - începu Prințul - se află o fetiță care vinde chibrite. Dar i-au scapat chibritele în noroi și s-au stricat toate. Acum astăzi plînge, fiindcă tatăl său o bate dacă nu duce acasă ceva bani. N-are ghete, n-are ciorapi și nici pe căpșon n-are nimic. Smulge-mi celălalt ochi, dă-l ei și tatăl său n-o s-o mai bată.

-De stat am să mai stau cu tine o noapte - îi răspunse Rândunelul - dar ochiul nu pot să-ți-l smulg, căci ai rămas orb de tot!

-Rândunel, Rândunel, micu Rândunel – îl rug Prin ul – f a a cum î i cer eu. Atunci Rândunelul smulse cel lalt ochi al Prin ului i, avântându-se cu el în jos, trecu s geat pe lâng feti i -I strecur nestemata în palm .

-Ce ciob frumos de sticl ! - se bucur ea i d du fuga, râzând, acas . Iar Rândunelul se întoarce înd r t, la Prin .

-E ti orb acum – îi spuse – i o s r mân cu tine mereu-mereu...

-Nu, micul meu Rândunel – opti s rmanul Prin – tu trebuie s pleci departe, în Egipt.

-O s r mân cu tine mereu – îi r spuse el, i adormi la picioarele Prin ului. A doua zi, cât a fost ziua de lung , Rândunelul a stat pe um rul Prin ului i i-a povestit vrute i nevrute, din tot ce v zuse el pe meleaguri str ine. I-a povestit despre ibi ii ro ii, care stau în iruri lungi pe malurile Nilului i prind pe ti ori de aur în ciocurile lor; despre Sfinxul b trân ca vremea, care tr ie te în inima pustiului i le tie pe toate; despre negu torii care p esc agale pe lâng c milele lor i - i lunec m t niile de chihlimbar printre degete, despre regele mun ilor din lun , care e negru ca abanosul i se închin la o m rgea mare de cle tar; despre namila de arpe verde care doarme într-un palmier i are 20 de preo i slujitori, ca s -l hr neasc cu turte i miere, i despre piticii care, stând pe gogeamite frunze late, plutesc peste un hele teu întins i se r zboiesc neîncetat cu fluturii.

-Scumpul meu Rândunel – gr i Prin ul – mi-ai în irat minun ii dup minun ii...zboar acum peste cetatea mea, Rândunelule, i spune-mi ce vezi. A zburat atunci Rândunelul peste cetatea cea mare i a v zut cum se desf tau boga ii în casele lor frumoase, în vreme ce s racii cer eau pe la por i. A zburat prin fund turi întunecoase i a v zut fe ele de var ale copiilor înfometa i , ce rctând aiurite uli ele negre. Sub arcada unui pod, doi b ie a i se strâneau în bra e, încercând s - i în de cald.

-Tare mai ne e foame – spuneau ei.

-Ia c ra i-v de aici – i-a luat paznicul la goan ; i au pornit-o amândoi razna, prin ploaie. Pe urm , Rândunelul a zburat înd r t i a povestit Prin ului tot ce v zuse.

-Eu sunt acoperit cu aur curat – îi spuse Prin ul;tu trebuie s -l iei de pe mine, foi cu foi , i s -l duci s racilor mei; nu-i fiin omeneasc s nu cread c aurul o poate face fericit . i Rândunelul piguli atunci foi cu foi din aurul cel curat; foi cu foi , pân când Prin ul Fericit a r mas gola de tot i p mântiu.Foi cu foi , din aurul cel curat, îl duse Rândunelul s racilor, i obrazii copiilor prinser a se îmbujor a; râdeau copiii i se veseleau pe strad .

-Avem acum pâine – chiuiau ei.

Apoi a venit z pada i dup z pad , înghe ul. Str zile p reau muiate în argint, atât erau de luminoase i de sclipitoare; la stre inile caselor ur urii lungi atârnav ca ni te pumn ale de cle tar. Oamenii umblau înf ura i în bl nuri, în vreme ce b ie a i de o chioap , cu c ciuli e stacojii, se d deau pe ghea . S rmanul flecu te de Rândunel! Îi era frig, tot mai frig, dar pe Prin nu l-ar fi p r sit nicicând, c ci mult îi era drag inimii sale. Ciugulea firimituri la u a brut rie, când nu-l vedea brutarul, i încerca s se înc lzeasc , b tând din aripioare.În cele din urm , el i-a dat totu i seama c va muri curând. Abia de mai avu putere s zboare înc o dat sus, pe um rul Prin ului.

-R mâi cu bine, Prin ule drag – îi spuse el în oapt ; m la i s - i s rut mâna?

-Ce bucuros sunt c , în sfâr it. Pleci în Egipt, Rândunelul meu – îi r spuse Prin ul – ai întârziat prea mult aici; tu îns pe gur s m s ru i, pentru c te iubesc.

-Dar nu în Egipt plec eu acum – m rturisi Rândunelul. Eu plec în Casa Mor ii. Moartea e sor bun cu somnul, nu-i a a? A s rutat apoi gura Prin ului Fericit i s-a pr bu it mort la picioarele lui. În clipa aceea, o trosnitur ciudat se auzi în untrul statuii, ca i cum ceva s-ar fi spart. i, într-adev r, inima cea de plumb se despicase drept în dou . Era i un ger cumplit în noaptea aceea.

A doua zi, dis-de-diminea , Primarul, înso it de Consilierii ora ului, trecea în plimbare prin partea locului.Ajuns lâng column , î i ridic privirea în sus, spre statuie.

-Vai de mine i de mine! – izbucni el, deodat . În ce hal a ajuns Prin ul Fericit!

-Chiar a a, în ce hal! – încuviin ar înso itorii, care erau totdeauna de p rerea Primarului. i se apropiar cu to ii, ca s -l priveasc .

-Rubinul i-a c zut de pe spad , i-au mai pierit i ochii, iar pe el nici pic de aur! – spuse Primarul. Aproape un cer etor, nu alta!

-Aproape un cer etor, nu alta! – rostir i Consilierii ora ului.

- i aici, de fa , o pas re moart la picioarele lui – urm Primarul. Trebuie s d m numaidecât cet ii o în tiin are, cum c p s rile sunt oprite s mai moar aici. Iar con opistul î i însemn frabnic în eleapta propunere. A adar, au coborât de pe column statuia Prin ului Fericit.

-O dat ce nu e frumos, nu mai e de nici un folos – rosti profesorul de istoria artelor, la Universitate. Au topit apoi statuia într-un cuptor, iar Primarul a convocat pe dat Adunarea Bresla ilor, pentru a hotărî ce trebuie de făcut cu metalul.

-Se cuvine, fire te, s-avem alt statuie – lămuri el. Statuia aceea va fi statuia mea!

-Statuia mea – răscolul celorlalți Consilieri. S-au luat apoi cu toții la ceartă: s-au cetățit a, mult vreme, și s-or mai fi certând și astăzi.

-Ce lucru ciudat, se minună mereu terul supraveghetor al muncitorilor din topitorie. Inima asta frânt, din plumb, nu vrea deloc să se topească! Așa că, afară cu ea!

și au aruncat-o pe un maldăr de gunoi, acolo unde zăcea și Rândunelul mort.

(din volumul *Povești nemuritoare*, nr. 2, Buc., 1966, pp. 134-148, în românește de Ticu Arhip)

paradidactica

EDUCAȚIA - DE LA PRIORITATE LA NECESITATE

În evul trepidant și, de multe ori, halucinant, în care trăim, nu mai este o noutate pentru nimeni faptul că EDUCAȚIA reprezintă principala componentă a civilizației, că un popor este cu atât mai civilizat, mai cultivat, mai cizelat, mai responsabil întru a-și îndeplini misiunea încredințată de Dumnezeu, cu cât conducătorii săi (nu pot să nu evit sintagma tehnicist, cu iz de birocratism p-gubos – “factori de decizie”) acordă mai mare atenție educației, instruirii colare. Nu mă hazardez în afirmații frivole (sau “S.F.”-uri, după cum, relativ de curând, unii realizatori de talk show-uri au adoptat expresia mizerabilă, provenită din mediul degradant al periferiilor bucureștene), atunci când spun că viitorul civilizației unui popor stă în calitatea educației; afirmația mea este argumentată, de câteva decenii, de toți viitorologii, de la Alvin Toffler încoace. Pe scurt: acolo unde se investesc resurse materiale și responsabilitate, rezultatele remarcabile nu vor întârzia să apară; acolo unde experimentele anuale nu mai conținesc, dar frivola își susține în vreun fel sau “realizată” în virtutea vreunui obiectiv clar conturat – rezultatele se circumscriu unei previzibile “afliări în treabă”! “Treabă” specifică nouă, de altfel...

La jumătatea trecutului secol XX, marele scriitor francez André Malraux afirma, pe un ton profetic, că “secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc”. Frământându-l, profeția lui Malraux se va adeveri! Îmi voi permite, însă, să-l parafrazez, afirmând (și) că secolul XXI va trebui să fie unul al educației, ori nu va fi deloc! Societățile care au în eles că COALA reprezintă o prioritate, încă de la începutul secolului XX, abordează altfel provocările începutului de mileniu III. Celelalte, unde învățământul este considerat un domeniu printre altele, practicând o EDUCAȚIE DE SUBZISTENță, nu vor putea emite pretenții. Aceasta întrucât, se observă deja, lumea mileniului III este o lume a celor puternici, din toate punctele de vedere. Dar un popor nu poate fi puternic decât prin COALă, prin valorile pe care le creează și care, la rândul lor, generează noi valori. Eventual, pot fi contemplate valorile ALTORA; cine pleacă, din start, cu handicapul material, dublat de cel de mentalitate, nu poate năzuia la un “happy end” socio-ontologic.

Din păcate, trebuie să recunoaștem deschis că, **la noi, învățământul nu a fost niciodată o prioritate**. Deși în ultima vreme s-au făcut eforturi susținute pentru ca COALA ROMÂNEASCĂ să se apropie de ceea ce se investește în Occident pentru învățământ – **suntem încă departe de a îndrepta RUL produs de numeroasele experimente, de diletantism și de managementul dezastruos**. Problema majoră, însă, care trebuie să-și preocupe pe toți factorii implicați (elevi, dascăli, părinți) este SCHIMBAREA UNEI MENTALITĂȚI DUREROASE, care s-a impus de 15 ani: inutilitatea COLII, în aceste VREMURI DE TRANZIȚIE PERPETUĂ, într-un univers de așteptare tulbură. Mari segmente ale societății alimentează această opinie, care nu ar putea fi generată într-o societate normală. Într-o societate românească bântuită de fantasmăle îmbogățirii peste noapte, prin diverse “inginerii” – viața unui absolvent de învățământ superior nu poate fi concepută ca fiind sinonimă cu un trai decent. Nu veniturile reduse îi deznădăduiesc pe dascăli, ci **umilințele la care sunt supuși: permanentul complex al inadecvării-inadaptabilității, într-o societate care nu dă doi bani pe valorile intelectuale**; triste ea “iremediabilă” (Topârceanu, contemporanul nostru!), că elevii nu se mai ridică la așteptările dascălilor; presiunile inutile, din cele mai variate direcții etc. De altfel, crainicii TV, plini cu mii de dolari, dar care abia pot formula o frază cu cinci verbe – și-au făcut un obicei în a batjocori BREASLA DASCĂLILOR, cu prilejul diferitelor examene (titularizare, bacalaureat etc.), sau când vreun izolat caz (nefericit și, repet, IZOLAT!) tulbură liniștea acestei demne bresle. În această “castă” de FORMATORI SPIRITUALI, de ZIDITORI AI SUFLETELOR – ei nu vor putea intra vreodată ...

Dincolo de lipsurile majore în care societatea românească se va mai zbate, dincolo de mizeria existentă în colile rurale sau periferice și care nu poate fi estompat prin înființarea „centrelor de excelență” - după atâtă ia negri nori care acoperă cerul în vălul mântului românesc - apare o rază de soare: credința în misiunea apostolică a dascălului. Atât cât vor mai fi oameni cu un crez nobil, dincolo de lipsuri și nevoi neîmplinite, în vălul românesc și va continua tradiția și va putea rivaliza cu instituțiile omoloage de pe alte meridiane, dar unde se investesc bani la care noi nu putem merge încă. Totul este că, acolo sus, urechile sînt îndreptate către vocile de jos, sînt ascultate și nu doar auzite, pentru că soluțiile cele mai bune DE LA BAZA VIN, din contactul nemijlocit cu realitatea cotidiană. Așa cum, genial, marele pedagog Simion Mehedinți îl considera pe profesor „temelia tuturor reformelor școlare”, tot așa preconizată reforma în vălul românesc trebuie să țină cont de aspirațiile și așteptările dascălilor, de sugestiile lor certificate de experiența la catedră. Ignorăm, nu vor fi decât niște tineri bugetari, în maniera funcționarilor caragialieni, așteptând doar sfârșitul zilei de școală, vacanțele și lefurile mizere...

prof. *Cătălin Mocanu*

P.S.: Exemplare de văluri ale mass-mediei au făcut spume la gură, în această vară capricioasă - Annus Domini 2004 - **Anul Maimu ei** -, apăsând „pe sticlă” cu țiri senza ionicale, despre profesori corupți, pica și cu note mici la examenul de titularizare, sau critica și de elevi care, timp de 12 ani, n-au învățat altceva decât „să țină capul plecat”...Doar atât și-au învățat profesorii lor!...Totul este o **monkey business**...

estetică și filosofie

FRIEDERICH NIETZSCHE ÎN SEMNIFICAȚIA METAFIZICĂ A „MORȚII LUI DUMNEZEU”

Motto: „Omul trebuie să fie superior omului prin forță, prin înălțimea sufletului - prin dispreț...” (Friedrich Nietzsche, *Antihristul*, 1888)

Istoria filosofiei nu cunoaște, în decursul existenței sale, multe cazuri de gânditori care au oferit prilejul atâtor neînțelegeri și fiind, în același timp, atât de responsabili de acestea, precum FRIEDERICH WILHELM NIETZSCHE (1844 - 1900) - unul dintre gânditorii cei mai disputați și discutați în contemporaneitate și care înmănunchiază în opera sa tendințe extrem de contradictorii. Un alt gânditor german, Karl Jaspers, obișnuia să-i apropie pe Kirkegaard(1) și pe Nietzsche, considerându-i a fi cele 2 mari „excepții”, cele 2 mari figuri mitice, situate în pragul contemporaneității. Așa cum observa un alt mare filosof german, M. Heidegger, formula „Gott ist tot!” („Dumnezeu a murit!”) se află la începutul filosofiei lui Nietzsche și în această „deprimare a Nihilismului” pregătește următorul stadiu, acela al lui „eu vreau”, al unei „noi instituirii a valorilor”.

Din biografia lui Nietzsche în alegem de ce Jaspers îl considera a fi o „excepție”. La numai 5 ani, viitorul filosof rămâne orfan de tată, acesta stingându-se din viață din pricina unei afecțiuni cerebrale. Ulterior, sora lui Fr. Nietzsche, Elisabeta Förster Nietzsche afirmă că tatăl lor se îmbolnăvise din pricina loviturilor suferite printr-o alunecare pe treptele unei scări de piatră, încercând să înlăture, astfel, opiniile unor biografi care considerau boala cerebrală a tatălui ca o boală ereditară în familie(2).

La 17 octombrie 1865, N. ajunge la Universitatea din Leipzig, după ce și-a început studiile universitare la Berlin. În Leipzig, intrând în contact cu filosofia lui Schopenhauer(3) și, de la prima lectură, devine un adept pasionat al filosofiei schopenhaueriene. Tot aici l-a cunoscut și pe marele compozitor Richard Wagner, al cărui admirator va fi la început, pentru că apoi s-a luptat cu vehemență pentru pervertirea simului muzical al contemporanilor. La 2 februarie 1869, N. este numit profesor la Universitatea din Bâle (Elveția). Până în 1872, N. și Wagner rămân foarte buni prieteni.(4)

Începând din 1876, starea sănătății lui N. se înrăutățește. Apăsătoare dureri de cap îl silesc să prăsească cariera de profesor, în 1878. Din acest an urmează lucrările care l-au consacrat în istoria filosofiei: *Omenesc, prea-omenesc* (1879), *Aurora* (1880), *Țiina voioasă* (1881), *Așa grăit-a Zarathustra* (1883-1885), *Dincolo de bine și de rău* (1885), *Genealogia moralei* (1887), *Voina de putere* (postum, 1906). Boala nervoasă, care-l amenința permanent și-l înecă într-o stare de alarmă neîncetată, imposibilitatea de a se bucura, blestemul de a se simți ca un animal hăituit, silit de fiecare dată să-și reînceapă viața, dar fără să fie capabil cu adevărat să trăiască - acesta l-a fost tragicul destin. Întâlnim la gânditorul german aceeași incapacitate - de a fi într-o formă diferită -, ca și la Kirkegaard, de a-și organiza o viață la care să fi putut consimți întru.

*

Negarea metafizică a divinității lui Dumnezeu are o istorie relativ îndelungată. Această atitudine a apărut în Occident, începând din sec. 14. Ea este concentrată în afirmația profetică a lui N.: "Dumnezeu a murit!" Această negare distruge "idolii mentali", identifică cu Dumnezeu, fără a-l înlocui însă cu alt adevăr revelat. Analizând magistral această problemă, Christos Yannaras remarcă: "Iată de ce putem vorbi de un apofatism(5) nimicitor de idoli, care, sub aparența nihilismului(6), nu este altceva decât manifestarea <<crizei interne>> a metafizicii occidentale(7). Îi datorăm lui Heidegger referirea la această criză, ca punct de plecare pentru explicarea ei istorică (n.n.: în lucrarea Nietzsche, *Pfullingen*, Neske Verlag, 1961, II: *Der europäische Nihilismus* și *Holzwege*, Frankfurt, Klostermann Verlag, 1963). Începând din epoca <<renașterii>> carolingiene, din veacul al IX-lea, mai cu seamă însă din momentul în care scolastica a renunțat la gnozeologia(8) aristotelică, edificiul metafizicii europene a fost în lăptăș pe temeiul premisei existenței lui Dumnezeu în lume. Dumnezeu este identificat cu conceptul rațional al impersonalității abstractei <<prime cauze>> (causa prima) a lumii sau ca principiul absolut al <<autorității>> în etică. În ambele cazuri, existența lui Dumnezeu constituie o necesitate rațională, confirmată prin argumente demonstrative, dar este lipsită de vreolă legătură cu experiența istorică și orientarea existențială a omului. Tocmai pentru că absolutizează caracterul rațional al afirmării lui Dumnezeu, metafizica europeană pregătește terenul negării Lui raționaliste, pe care o face posibil. <<Moartea lui Dumnezeu>> este rezultatul final al evoluției istorice a acestui raționalism absolutizat și ambiguu în spațiul cultural al societății europene occidentale, pe durata aproape a unui mileniu"(9).

În 1881, N. publică lucrarea *tiina voioas* (*Die froöhliche Wissenschaft*), în care, pe un ton profetic, vestește "moartea lui Dumnezeu": "Dumnezeu a murit! Dumnezeu rămâne mort!"(10). În 1961, Heidegger publică cartea sa despre N., în paginile căreia proclamarea "morții" lui Dumnezeu este remarcată drept o constatare profetică. "Moartea lui Dumnezeu" era un eveniment deja petrecut și care era doar împlinirea unui proces evolutiv îndelungat, din istoria metafizicii europene. Profesia lui N. nu este expresia convingerilor unui ateist, ci dovada clarviziunii sale profetice. Sintagma "Dumnezeu a murit!" vestește faptul că Dumnezeul creștin, Dumnezeul metafizicii occidentale - este doar o simplă smuire moartă a minții, doar o idee abstractă. În cel mai bun caz, Dumnezeu reprezintă o valoare convențională idolatrizată. Dumnezeu nu mai este implicat în modelarea omului european, nu mai poate conferi un sens existenței omului, lumii sau Istoriei. Locul care revenea lui Dumnezeu a rămas, în Occident, gol; Dumnezeu este, în acest caz, o absență (11). Această absență definește conținutul nihilismului european: "Nihilismul - arată N. în 1887 - se află în fața noastră: de unde vine cel mai neprietenos dintre oaspeți?... Ce înseamnă nihilism? - CĂ VALORILE SUPREME SE DEVALORIZEAZĂ. Lipsește scopul, lipsește răspunsul la întrebarea: <<de ce>>?" Nihilismul nietzschean nu este doar o atitudine teoretică, în virtutea căreia Dumnezeu s-a anulat prin argumente raționale. Proclamarea <<morții lui Dumnezeu>> este mărșăluirea celui care constată absența Sa. Această constatare nu se întărește niciodată în observații fenomenologice, ea poate să fie și o situație conștientă, adică o atitudine istorică a omului european față de problema lui Dumnezeu. Atitudine în virtutea căreia el refuză să accepte drept realitate, produsul unei elaborări intelectuale, să accepte supranaturalul drept produs al raționalului, suprasensibilul drept premisă și cauză abstractă a sensibilului."(12)

N. nu lansează un manifest teoretic nihilist, ci constată numai că locul din care a dispărut Dumnezeu este gol. Constatarea sa este un apel la asumarea conștientă a unei responsabilități istorice concrete. Nu este teză filosofică, nici fundamentare ideologică a unui nou sistem filosofic, ci simplă constatare istorică și interpretare a unui fapt împlinit. Strigătul lui N. despice parca istoria metafizicii europene și dezvăluie adevăratele dimensiuni ale acestei "revoluții". Scrie el însuși, în 1881: "Senin tatea noastră - Cel mai de seamă eveniment din ultima vreme - că <<Dumnezeu a murit>>, iar credința în Dumnezeu creștin a ajuns de necrezut - începe deja să - i arunce primele sale umbre deasupra Europei"(13). "Dar în strigătul lui N. pare să existe un element inconfundabil de originalitate, care îl singularizează în desfășurarea istoriei: apelul conștient la conștiința istorică de sine a Europei. Conștiința omului european este metafizică, ea presupune că Dumnezeu este <<Cauza Primă>> inteligibilă a cosmologiei și "Principiul" axiomatic al eticii categorice. Proclamarea <<morții lui Dumnezeu>> înseamnă a adăra negarea temeiurilor principale ale conștiinței de sine a europeanului, o invitație la conștientizarea caracterului irațional al existenței, subminarea chiar a normelor uzuale ale vieții sociale. N. era conștient că <<moartea lui Dumnezeu>> înseamnă răsturnarea tuturor valorilor".(14)

În celebrul fragment din cartea a III-a a *tiinei voioase*, vestește "morții lui Dumnezeu" și aduce de cîntec un "nebun" (par. 125): "Nebunul - N-a auzit de acel nebun care ziua în amiaza mare aprinsese un felinar și alerga prin piață, strigînd neîncetat: <<Îl caut pe Dumnezeu! Îl caut pe Dumnezeu!>> Cum acolo se aflau mulți care nu credeau în Dumnezeu, fu întâmpinat cu hohot și de rîs. Oare s-a pierdut? - spuse unul. S-a răstăcit ca un copil? - spuse altul. Sau stă ascuns? Se teme de noi? S-a urcat pe o corabie? A emigrat? - strigau și rîdeau cu toții. Nebunul s-a răstăcit în mijlocul lor și îi strigă cu privirea: <<Unde a plecat Dumnezeu? - strigă el. Am să vă

spun eu! NOI L-AM UCIS - voi i eu! Noi to i suntem uciga ii lui! Dar cum am f cut asta? Cum am putut s bem marea? Cine ne-a dat buretele s tergem întregul orizont? Ce-am f cut când am desprins p mântul acesta din lan urile soarelui s u? Încotro se îndreapt acum? Încotro ne îndrept m noi? Departe de to i sorii? Nu ne pr bu im f r încetare? Înapoi, într-o parte, înainte, în toate p r ile? Mai exist oare un sus i un jos? Nu r t cim ca printr-un neant nesfâr it? Nu ne adie golul în fa ? Nu s-a f cut mai frig? Nu vine mereu noaptea i înc mai mult noapte? Nu auzim înc nimic din g l g ia cioclilor care -l îngroap pe Dumnezeu? Nu sim im înc nimic din mirosul putrezirii divine? – i zeii putrezesc! Dumnezeu a murit! Dumnezeu r mâne mort! i noi l-am ucis! Cum s ne consol m, noi, uciga ii uciga ilor? Cel mai sfânt i mai puternic din tot ce -a avut lumea pân acum i-a pierdut sângele sub cu itele noastre - cine ne spal de acest sânge? Cu ce ap ne-am putea cur a? Ce isp iri, ce jocuri sfinte va trebui s invent m? Nu este oare dimensiunea acestei fapte prea mare pentru noi? Nu trebuie s devenim noi în ine zei, pentru a p rea cel pu in demni de ea? Fapt mai mare nu a existat niciodat - i oricine se va na te dup noi va p trunde, datorit acestei fapte, într-o istorie mai înalt decât a fost toat istoria de pân acum!>> Nebunul t cu i - i privi din nou ascult torii: - i ei t ceau, privindu-l cu uimire. La urm el î i azvârli felinarul pe jos, astfel încât se spar se în buc i i se stinse. <<Vin prea devreme, spuse apoi, nu mi-a sosit înc timpul. Aceast fapt uria mai este înc pe drum i umbl - nu a p truns înc pân în auzul oamenilor. Fulgerul i tunetul au nevoie de timp, lumina stelelor are nevoie de ti mp, faptele au nevoie de timp, chiar i dup ce au fost înf ptuite, pentru a fi v zute i auzite. Aceast fapt le este înc mai dep rtat decât cele mai dep rtate stele - I TOTU I AU F CUT-OL!>> – Se mai poveste te c nebunul a p truns în acea zi în mai multe biserici i a intonat acolo al s u *Requiem aeternam Deo*. Scos afar i cerându-i-se scoateal , a r spus mereu doar atât:<<Ce mai sunt aceste biserici, dac nu sunt cripteler i monumentele funebre ale lui Dumnezeu?>>”(15).

Discursul “nebunului” nu veste te lep darea de Dumnezeu a unei persoane, lep dare absurd , întrucât e arbitrar . Absurdul deriv din discursul comunicat: este absurd pentru Europa distrugerea temeliei înse i, pe care ea i-a cl dît con tiin a propriei identit i în planul civiliza iei, ca i în acela al metafizicii. Spusele “nebunului” impun europenilor un serios efort de introspec ie istoric , de real cunoa tere de sine. Proclamarea “mor ii lui Dumnezeu” este, pentru cei mai mul i, o ac iune blasfematoare, o nebunie. Ei nu au o chi s vad ce s-a întâmplat, nici urechi s aud ; “ i totu i au f cut-o”. A a cum cu temeinicie afirma Chr. Yannaras, **“r spunz toare de moartea Dumnezeului tradi iei metafizice europene occidentale este îns i lumea cre tin occidental** (s.n.). Ea a generat nu numai negarea metafizic a Divinit ii lui Dumnezeu, ci i negarea problemei metafizicii ca atare, a generat repulsia ori numai indiferen a fa de orice cercetare metafizic , a f cut s apar adic , pentru prima dat în istoria omenirii, un fenomen pân acum necunoscut, acela al indiferentismului religios de mas , ce caracterizeaz secolul nostru(n.n.: secolul XX). N. era con tient c strig tul lui marca hotarul dintre 2 epoci istorice: <<Ceea ce vestesc eu este istoria urm toarelor 2 secole>>. Bisericile cre tine au v zut în strig tul lui N. doar nebunia blasfematoare a unui ateu; el însu i nu voia îns decât s confirme ceea ce bisericile f cuser din proprie ini iativ :<<Ce mai sunt aceste biserici, dac nu sunt criptele i monumentele funebre ale lui Dumnezeu? >>”(16).

Comentând afirma iile lui N. despre “moartea lui Dumnezeu”, Heidegger scrie: Cuvintele despre moartea lui Dumnezeu se refer la Dumnezeu cre tin. Dar nu e mai pu in cert i trebuie s z bovim cu gândul mai înainte de toate aici, c numele <<Dumnezeu>> i <<Dumnezeul cre tin>> sunt folosite, în gândirea lui N., pentru a defini lumea suprasensibil în general. <<Dumnezeu>> e numele dat Lumii Ideilor i a Idealurilor”.(17) Trebuie specificat îns c aceast identificare a lumii conceptelor intelectuale cu numele “Dumnezeu” i “Dumnezeu cre tin” nu constituie, din punct de vedere istoric, o noutate datorat lui N., ci o tendin fundamental , veche de secole, a teologiei occidentale.

Felul în care Heidegger în elege afirma iile lui N. despre “moartea lui Dumnezeu”presupune, a adar, constatarea unui fapt fundamental, de importan istoric : îndep rtarea cre tinismului de tradi ia occidental - european , prin transformarea lui într-o religie institu ionalizat , de faptul original al experien ei i m rturiei ecleziastice:”Atunci când vorbe te despre cre tinism – spune Heidegger – N. nu se refer la via a cre tin (a a cum rezult ea din evanghelii i din înv tura lui Pavel). Cre tinismul este, pentru N., manifestarea istoric , lumeasc i politic a Bisericii i a preten iilor ei la autoritte asupra lumii occidentale i a civiliza iei acesteia, în epoca modern . În spiritul acestei concep ii, cre tinismul i caracterul cre tin al credin ei neotestamentare nu sunt unul i acela i lucru”(18).

Acela i Heidegger spune c “nebunul” lui N. vine în pia s vesteasc “moartea lui Dumnezeu” unor oameni care “nu mai cred în Dumnezeu”: “Ace tia sunt necredincio i nu pentru c Dumnezeu, ca Dumnezeu, nu mai e credibil, ci pentru c au renun at ei în i l a capacitatea de a crede, astfel încât s nu -l mai poat c uta pe Dumnezeu.” (19) La rândul s u, Chr. Yannaras spune c ”Moartea lui Dumnezeu, încredin area c El e absent, este un fapt împlinit numai pentru oamenii care nu au renun at s -l caute, pentru aceia care o fac

neconținut, dar care, în cadrul teologiei occidentale, al fideismului(20) ori al misticismului individualist, al eticii utilitare și al autoritarismului unor Biserici transformate în religii, nu descoperă altceva decât absența Lui”(21).

În acest context, formula “Gott ist tot” (Dumnezeu a murit) angajează o radicalizare a nihilismului, dezvoltându-le sensurile majore ale unui fenomen istoric fundamental. Acest “ateism” nu mai este un simplu non-teism, ci are o semnificație mai profundă decât simpla “pierdere a credinței”. Comentatorii avizati au evidențiat semnificația majoră a acestui aforism: “Astfel, N. nu spune: nu **există** Dumnezeu, nu **cred** într-un Dumnezeu - ci spune <<Dumnezeu a murit>>. Aceasta înseamnă **mai mult** decât simpla contestare a lui Dumnezeu, contestare în care de termenul <<Dumnezeu>> este legat, totdeauna, un sens determinat. Mai mult, deci, creatorul transcendent și judecătorul lumii a devenit o idee, un concept nedeterminat. Suntem puși în imposibilitatea de a mai lega, în genere, vreun sens cu acest cuvânt, astfel încât nu numai **afirmația**, ci nici **negarea** nu mai are, în principiu, obiect. ESTE PUR ÎN SIMPLU UN LOGOS. Nihilismului îi lipsește până și patosul negativ, care în ateism persistă încă. EL NU MAI ÎN ELEGEA CĂR MAI EXISTA CEVA DE CONTESTAT. Întreaga problemă și-a devenit a adevărului și de indiferent, încât nu mai merită osteneala nici măcar a te gîndi la dușmanii ei.”(22)

Este evident că N. consideră totul (moral, rațional, umanitate, cultur, adevăr, filosofie, cretinism) din perspectiva tezei “Dumnezeu a murit”, dar el încearcă să construiască o filosofie a omului și a culturii. Însă în critica cretinismului, care conduce la o teorie specifică, reprezintă un câștig pentru filosofie.

“Dumnezeu a murit!” N. face cunoscut această veste. De acum înainte oamenii, fie ei în culmea angoasei - și tocmai dacă se află în culmea angoasei - nu se mai pot referi la Dumnezeu, nici pentru a căuta în preajma lui vreun explicativ, nici pentru a găsi în el un sens. Omul este obligat, de acum înainte, să nu mai conteze decât pe el însuși, fără nici o speranță (cel puțin, fără nici o speranță îndreptată) și să mențină singur în sine, vigilent și viguros, “voința sa de putere”. Aceste cuvinte au fost adeseori interpretate ca exprimând o sfidare prometeică, ambiguitatea unui om care, deghizat în “supraom”, voia, de fapt, să fie Dumnezeu.(23)

O lectură atentă a lui N. ne oferă însă impresii cu totul diferite. “Moartea lui Dumnezeu”, **absența** sa, posedă în opera filosofului o **prezență** mai puternică decât în multe teodicee.(24) Este vorba de o absență infinit multiplicată, grație eternei reîntoarceri a Identității, care-l provoacă neconținut pe om și-l dea, dureros și eroic, respunsuri mereu noi, prin care se transcende pe sine.

NOTE BIBLIOGRAFICE I COMENTARII

1-Søren Aabye Kierkegaard(1813-1855) - gânditor danez, precursor al existențialismului, având contribuții în analiza condiției umane și punând accentul pe semnificația alegerii individuale. Din vasta sa operă, enumerăm doar: *Son-son*(1843), *Conceptul de ironie, raportat în mod constant la Socrate* (1844), *Stadii pe calea vieții*(1845), *Faptele iubirii*(1847), *Maladia mortală* (1849), *Jurnale*(postum).

2-C. R. Dulescu-Motru, *Nietzsche*, Cluj, 1990, p. 3.

3-Arthur Schopenhauer(1788-1860), filosof german, unul dintre precursorii existențialismului, a formulat o concepție voluntaristă și pesimistă asupra vieții. Lucrări principale: *Despre rădăcina împotriva principului raionalității suficiente*(1813), *Lumea ca voință și reprezentare* (vol. I-II, 1819-1842), *Cele 2 probleme de bază ale eticii*(1841), *Parerga și Paralipomena* (vol.I-II, 1851)

4-C.R. Dulescu-Motru, op. cit., p.6.

5-**Apofatism** - categorie a cunoașterii teoretice în domeniul filosofiei, **apofaza** (“negație”) desemnează negația existentului și a ființei, dar și definirea primitivă a particularităților unei esențe sau substanțe existente. Teologia apofatică, negativă, promovează negarea oricărei definiții a lui Dumnezeu, fiind o trăsătură dominantă a misticii ortodoxe (îl cunoaștem pe Dumnezeu prin **ceea-ce-nu-este-El** - nu are început, nu este creat, nu este pieritor, nu este finit, nu este corporal, nu este vizibil etc.). Opusul **apofatismului** este **catafatismul** - cunoașterea tere prin **ceea-ce-este** - existentul sau ființa.

6-**Nihilism** - atitudine refractară, de respingere a unor valori și norme socio-culturale date sau negarea valorii oricărui produs ale civilizației și culturii, în general (lat.: nihil = nimic).

7-**Metafizic** - concepție centrală a filosofiei occidentale, consideră existența sau realitatea ca întreg, deosebit de caracterizările aspectelor ei particulare, de felul celor oferite de diferitele științe particulare. M. poate fi considerat și ca o tentativă de explorare a lumii suprasensibile, de dincolo de experiență, de stabilire a unor principii prime, ca temelie a oricărei cunoașterii.

8-**Gnoseologie** - sau teoria cunoașterii, parte a filosofiei care cercetează condițiile generale, izvoarele, structura, modul de desfășurare și validitatea procesului cunoașterii, privit ca proces de producere a unor cunoștințe.

9-Chr. Yannaras, *Heidegger și Areopagitul*, Buc., 1996, pp. 9-11.

10-Fr. Nietzsche, *Înălțarea voioasă*, Buc., 1994, p. 130, par. 125.

11-Despre “neutralizarea ontologică a simbolului!, demitizarea cosmică și demitizarea scripturală, de la Spinoza la Bultmann, a se vedea J. Borella, *Criza simbolismului religios*, Iași, 1995, pp. 98-107.

- 12-Chr. Yannaras, op. cit, pp. 8-9.
 13-Fr.Nietzsche, op. cit, p. 112, par. 343.
 14-Chr. Yannaras, op. cit., p.36.
 15-Fr.Nietzsche, op. cit., pp. 129-131, par.125.
 16-Chr. Yannaras, op. cit., p. 39.
 17-M.Heidegger, *Holzwege*, Frankfurt, Klostermann, Verlag, 1963, p. 199, apud Chr. Yannaras, op. cit., p. 40.
 18-M.Heidegger, op. cit., pp. 202-203, apud idem, p. 48.
 19-M.Heidegger, op. cit., p. 246, apud ibidem.
 20.**Fideism**- orientare a unor concepții filosofice, care fie cedează prioritate credinței, face de rațiune și știință, atât pe plan teoretic, cât și pe plan practic - fie că pun credința pe același plan cu rațiunea și știința (lat. fides=credință).
 21-Chr. Yannaras, op. cit., p. 50.
 22-L.Landgrebe, *Zur Überwindung des europäischen Nihilismus, în vol.: Der Nihilismus als Phänomen der Geistesgeschichte in der wissenschaftlichen Diskussion unseres Jahrhunderts*, Darmstadt, 1974, p. 23, apud Al. Boboc, *Filosofia contemporană. Orientări și stiluri de gândire semnificative*, Buc., 1995, p. 142.
 23- J.Hersch, *Mirarea filosofică. Istoria filosofiei europene*, Buc., 1997, p. 326.
 24-**Teodicee** – doctrină filosofică, care își propune să demonstreze perfecțiunea lumii ca operă a Divinității și să decline orice responsabilitate a lui Dumnezeu pentru existența răului în lume (gr.: theos=Dumnezeu și dike=dreptate).

prof. **Cătălin Mocanu**

calea, adevărul și viața

BISERICA ORTODOXĂ, MAICA NOASTRĂ

Nu scut în sânul tradiției și al poporului (al fiecărui popor ortodox și întru toate popoarele de dreaptă credință, laolalt), Sfânta Biserică Ortodoxă pare a fi, astăzi, maica de care s-au lepdat unii dintre copii, cei fără de suflet (sau cu sufletul aflat în grea suferință) - dar de ea nu s-au lepdat Dumnezeu-Binele și copiii ei cu suflet. Cărturarul rețut, Ioan Petru Culianu (elev al unui strălucit maestru creștin ortodox, Mircea Eliade), alături de a-zisul istoric de serviciu, bucureșteanul "cosmopolit" (?) Lucian Boia, care au sugerat, ba chiar au spus că Biserica Ortodoxă este cea mai mare "frână" în calea evoluției României, trebuie compătimiți, ca unii care și-au răstăcit mințile și sufletul, prin străinătățile pe unde au peregrinat (n.red.: Culianu a fost asasinat bestial, într-un closet universitar american).

De îndată ce Sfânta Biserică Ortodoxă este sursă, Cuvântul ce s-a lăsat în ea dezvăluie eternă armonie, care îl renaște, pe fiecare om ascultător al *Sfintelor Evanghelii*, întru liniște sufletească și înfrățire cu semenii săi, cu moșii și strămoșii săi, cu "rădăcina și ramul" sfântului popor întru care s-a născut. Când intri în mica biserică, de sat ori de cartier, lumina caldă, tremurând, a lumânărilor îți trezește ochii chemarea către ceruri, și toată ființa ta se curățește și strălucește, cu bucurie, spre izvorul veșnic al Vieții Dumnezeiești. Și apoi simți **chemarea**, ca un fulger ce spulberă pământul întunecat - și te prosternezi întru pioasă, din străfunduri sincere pocăință - cu o arzătoare, nemisurată și secretă dorință de a-L vedea pe Împăratul Măririi, străluminând în mijlocul sufletului tău.

Poate că rațiunea omenească, uscată și sărăcită, te împiedică, uneori, să găsești Sfânta Biserică Ortodoxă, așa cum a lăsat-o Dumnezeu, izvor limpede. Și atunci că, pentru aceia care nu caută Adevărul și sunt împotriva Lui - s-ar putea ca Biserica Maică Ortodoxă să fie poticneală, atât în fața istoriei, cât și, mai cu

seam , în fa a Înaltului Scaun al Jude ului lui Dumnezeu. Dar pentru cei care sunt sinceri c ut tori de adev r, iar nu infecta i de morbul cârtirii f r zare i rost, Ortodoxia este atât alinare pentru suferin ele istoriei, cât mai ales îmb rb tare pentru a continua s f ureasc istoria faptelor - cât i **scar vie**, dat de Dumnezeu-Iisus, prin care ne în l m în Cetatea Domnului Atotputernic.

Îmi face pl cere s -mi amintesc c mul i sunt aceia care i-au g sit ad post sufletesc, chemare eliberatoare, îndemn c tre bun i de ob tesc folos f ptuir e - prin Biserica Ortodox (în ultimii ani, au trecut la Ortodoxie chiar evrei mozaici i buddhi ti zen japonezi - nu doar s-au alinat în mân stiri, de zarva i r nile lumii, c rturari de renume, precum doamna Zoe Dumitrescu -Bu ulenga). Peste valurile lumii zbuciumate, de f ptuiri, dar i de iluzii de f ptuiri, de m re ie, dar i de josnicii crude, nedrepte i nedemne, care coboar , penibil de jos, rangul de “om” - se-nal sclipitoare Bolta Luminii Drepte Credin e, Nava Sc p rrii de împleticitele izvodiri ale oceanului **r ului**(ho ul care, alergând cu prada furat , strig :”Prinde i ho ii!”) . Biserica- Maica Cea Cu Înalt Har i Deplin Bun -Voin .

elev **Florin Bâra**, clasa a XII-a A

Ortodoxia, schisma i sectele

“Iubi ilor, având toat râvna s v scriu despre mântuirea ob teasc , sim it -am nevoie s v scriu îndemnul de a v lupta pentru credin a d ruit odat *pentru totdeauna sfin ilor*”(Iuda, 1,3)

Ortodoxia este o imens putere spiritual terestr - dar aceasta s fie oare suficient, pentru a se p stra astfel i a c l uzi omenirea spre mântuire? De ce se conserv , i azi, sechelele marii(i primei) schisme cre tine, cea din anul 1054? De ce atât de mult neîncredere reciproc i suspiciune - între bisericile surori - Biserica Ortodox i Biserica Catolic ? Chiar frângerea în dou a Mamei-Biserici, a Miresei Unicului Hristos - Adev rul - s fie f r t m duire? Prea se întârzie mult dialogul sincer, deschis, fructuos - al celor dou biserici, nefire ti DOU , **dintr-una**(cea fireasc)!Ce fel de exemplu putem urma noi, cre tinii de rând, când unii slujitori ai Maicii-Biserici(Maic ce poart crucea cu m dularele, trupul i capul, **nesmintite**, ale lui Hristos-Dumnezeu) întârzie s asculte porunca lui Iisus: “Tube te - i aproapele ca pe tine însu i!” (ba chiar i pe vr jma !) ? E foarte adev rat(i exemplul îl avem chiar în coala noastr !), sunt mul i preo i ortodoc i care îi trateaz pe copiii catolici ca pe copiii aceleia i biserici, Una i Niciicând Desp r it !(reciproca este i ea, oarecum valabil , când vorbim de preo ii catolici - dar sunt i dureroase excep ii). i to i se simt (astfel înfr i i), cu bucurie, **în aceea i familie de duh!** Eu nu cred, i nici preo ii profesori ai no tri nu cred, c putem fi, noi, copiii, desp r i i **cople itor i definitiv**, de “filioque” din **Crez** i de crucea f cut cu toat palma sau cu trei degete împreunate!(n.red.:De ce n-am face, to i i fiecare, ortodoc i i catolici, de dou ori cruce: o dat pe tipicul ortodox i o dat pe cel catolic?Nu-i “economicos”- sau ce?). De ce oare exemplul acestor p rin i spirituali ai no tri nu este preluat peste tot? Oare Dumnezeu nu e Unul, pentru to i - f r discrimin ri, care sl besc duhul omenirii i-L îndurereaz , jignesc i-L r stignesc, neîncetat, pe Atotsuferitorul Iisus?

Dac B.O.R. nu îi va strânge rândurile, cu sân g duhovnicesc sporit i nu va c ta, cu mult în elepciune, la boala neîncrederii i la leacul **fr iei f r vrajib**, eu zic c puterile ei vor sl bi. Bineîn eles, la fel stau lucrurile i cu Biserica Catolic , vinovat de insuficient bun -credin . **Diavolul nu doarme: foarte rari sunt “dezertorii” spirituali dinspre ortodoc i spre catolici i invers(doar prin c s torii interconfesionale, rare) - dar, masiv, se “dezerteaz ” (din motive de comoditate spiritual , de r t cire interioar , din prostie lacom , dar i din prea pu ina i neconcentrata grij a p storilor!) - spre sectan ii neoprotestan i - adic spre cei mai primitivi, nonspirituali i excesivi indivizi tere tri** (unii cumplit de violen i i intoleran i, r t ci i jalnic de la dreapta credin i complet absurzi!) - spre MISA lui Bivolaru i pseudo-buddhism - ba chiar spre cultele sataniste. Un haos! Poate voi fi condamnat , de unii colegi(sper c nu i de sfin ii no tri p rin i iert tori), pentru c am spus aceste lucruri - dar aceasta este opinia mea: pentru ca Biserica Ortodox s r mân imensa for spiritual terestr , care înc mai este, i s d evin **buna mam a tuturor oamenilor P mântului** - nu trebuie s întârzie a- i înt ri rândurile i de a evangheliza cu maxim osârdie pe to i locuitorii României, în special **tot** tineretul . Degeaba se declar nu tiu câ i la sut (pare-mi-se aproape 90%)cre tini ortodoc i : dac -l întrebi pe aproape oricare tân r de la noi din ora dac a citit **Sfintele Evanghelii**, sau m car dac are **Biblia** acas - las nasul în jos i d în bâlbâial . (n.red.:Degeaba se strecoar în orar ora de **Religie**, prin care ne sim im “f cu i dup chipul i asem narea lui Dumnezeu” - când, în rest, prin Programa colar , **tot din maimu ne tragem, i tot din molecule i atomi suntem alc tui i ...**). Ne mai mir m, oare, c , zicându- i cre tini, aceia i tineri fumeaz de rup, iau la rând barurile ora ului, ba se i drogheaz ?**S -i iubim pe cei r t ci i i s -i ajut m! S ne ajut m aproapele, s fond m , i la noi în coal , i-n Adjud, cum se face în multe ora e ale României, asocia ii ale tinerilor cre tini ortodoc i!** Astfel, de jos în sus, vom contribui i noi, tinerii autentic credincio i, la men inerea for ei spiritual -duhovnice ti a B.O.R. i,

în consecință, la salvarea umanității de capcanele Celui Rău. O omenire fără credință e nulă, iar omul fără credință se numește "nimeni".

elev **Veronica Huminiuc**, clasa a XII-a D, G. A.-Adjude

reportaj amar

PELERINAJ OTR VIT, LA SÂNUL BUCOVINEI

Să mergi "acasă", când e vorba de Bucovina - are un înțeles poate mai profund decât al oricărui alt "acasă", din toată lumea asta. Nu există un "acasă" mai legat de fapta lui Dumnezeu, decât "acasă" al bucovinenilor (din punct de vedere, vorba "bucovinean" este un nume sfârtec, de-acum până la "plinirea voii Celui de Sus", de o istorie hidoasă: Bucovina de Sud [încă] românească, și Bucovina de Nord, strivită, se pare definitiv, sub cizma de iuț ucrainean ...).

Veneam "acasă" - la vatra munților pârșuroși, a întins cu urechea la poveștile vânturilor din cetini și ale valurilor de pârșire - și cu ochii la vulturii-cruci, ai celui mai senin, înalt și semeț zădărnici: pajuri bătrâne cât lumea, purtând în trupurile lor zbârnăitul și geșurile în elepilor și pletoilor voievozi ai Moldovei. Veneam "acasă", veneam să mă așez cu pieptul la rădăcina Bradului Lumii, avântat de pe stâncă drept în ceruri. Din câte-un Brad al Lumii a fost sculptat, de zânele peste care avut-ă

putere Ștefan cel Mare și Sfânt, fiecare dintre mândritele ce - și iau zborul din poiene tainice, adunând pe pereții lor întreaga Carte a lui Dumnezeu, scrisă cu sfinți, alba și precum mila din ochii Tatălui Ceresc - și verzi, precum lucrarea de proaspăt viață a Fiului de Tată ...

[În paralel cu privilegiile, care-mi furnicau jur-împrejururile cerești - amintirea otrăvită lucra și ea: în 1775, Bucovina a fost "vândută" - trdat, la Hanul lui Manuc, de un dragoman, și dat Austriei Imperiale - și pentru ea și-a pus gâtul-nătreangurile de mătase ale găzilor Sublimei Porții martirul Grigorie al III-lea Ghica; apoi, în 1940, a trecut, peste trupul ei de crâșă, creionul de dulgher al lui Stalin, sfârșind -o în două ... - a doua bucată a mătasei de duh fiind răpită în pântecele Baalului Sovietic... și -un rege nemernic a tăcut... În 1990-1991, bucată de duh răpită a fost, iar și, "uitată", afară din casă și, de guvernării "decembriști"; în 1997, a fost iar și "vândută", de data asta Ucrainei..."Tratatul de bună vecinătate"... În 2003 -2004, iar și se trece peste rana sângărândă a Bucovinei, printr-un tratat nepăsător, cu Rusia "democrat și liberal"... De "vânzători" și de nume frumoase pentru "vânzare", nu duce lipsă nici Țara Mare, nici Sfânta Bucovină ...]

Da, și a veneam (la sfârșit de august 2004), cîci a purtam în suflet (eu, pribegitul pe meleaguri depărtate) Țara de Sus a nașterii mele. Veneam după ani mulți, și -mi numără averile fără de număr, strânse de moșii mei voievodali, pentru mine - veneam să -mi străvăd rădăcinile adânci și fermecate ale ființei. Dar averile mele le-am găsit cumplit risipite de nebuni, se pâlăd în balamucul cel mare al lumii dezdușmanite și dând buzna, cu ghioaga, în raiul lui Dumnezeu - iar rădăcinile mi le uscaseră hulașii și lacomii, iazmele de urât, care s-au născut (de parcă s-au clocit) și-au crescut (tainic și în beznele cele mai ferite de vedere) pe pământul sfânt de Bucovină - și-acum sfârșec și otrăvesc de moarte sânul care și-a alptat și le-a dat viață. Vinovat de paricid - viață.

...S rac ap a Moldovei! - abia mai curge, de-atâtea puturoase i pestri e gunoaie lume ti, movi lite pe margini, i de-atâtea iroaie infernale, de uleiuri i p curi, care-i pâng resc tot valul... Când am ajuns la Gura Humorului, am c utat cu ochii, pe vârful de munte, fostul pavilion regal de vân toare, pref cut, apoi, în casa de vacan a seminari tilor cern u eni, pân în 1948; sub Dej - azil de b trâni - iar între 1976-1989, amenajat foarte cochet: motelul "Arini ". Sub noii dreg tori("postdecembri ti"...) ai rii - ce a mai r mas? Ni te scheletice ruine p mântii i pustiite - i-acelea murd rite de pancarte cenu ii: "Proprietate particular " ...De la Rege i de la Biserica Neamului - a ajuns la mârlandii "particulari"... - care se vor l f i în arcu l unei nou-coco ate(pe ruine istorice!) vile cu turnule e de tinichea...Venetici - c ci 75 % din popula ia (activ ...) din Gura Humorului o formeaz omerii - iar humorenii get-beget au trecut de 60 de ani(copiii lor, ca pretutindenii în România, s-au spulberat în z ri str ine): asist , neputincio i, resemna i, la propriul apus de soare... i la înstr inarea i distrugerea sistematic a r d cinilor ora ului lor."Numai umbra spinului/La u a cre tinului"...Str inii, cu ma ini mari, l f ite, î i crac n Mercedesurile drept în mijlocul oselei, ca s cear informa ii pe-ndelete, dispre uind cu grosol nie pe "b tin a ii" care ar vrea, i ei, s treac ...

O iau spre Vorone . Mân stirea...Unde-i mân stirea? Auzisem eu c un individ f r Dumnezeu, pe nume Ion iriac, voise s fac , vis-à-vis de sfin ii alba tri ai Vorone ului - motel, cu gr tare de mititei în fa - dar preo ii Bucovinei, în frunte cu prea-sfin itul Pimen, l-au oprit pe vandal. Dar, acum, unde-o fi mân stirea, dac tot a sc pat de motel i de fumul de mititei? Nu se mai vede, de tarabele supraetajate, cu izmene "str ine", piepteni i m rgele(bineîn eles c "str ine"! - biet românul a ajuns ca africanii jefui i i robi i colonial, cump ra i doi la o m rgic , din secolul XVIII) - nu se mai aude zvonul rug ciunii, de ipetele precupe ilor i corturarilor str ini(cu ghilimele i f r ...): germani, igani, unguri, englezi - to i în chilo i, în fa a sfin ilor i voievozilor de pe ceruri - to i strig i chir ie, ca-ntr-un talcioc z natic - nici un respect fa de b trânele ziduri sfinte, în l ate de Preasfântul tefan..."Zidul vechi al mân stirei", cel de -mprejmuire, se i e te bolnav, cutremurat de jale, din tot acest Babel al zarafilor lumii, strân i la Templul Cerescului Tat - i nu se ive te biciul lui Hristos, de nic ier...Ajung la intrarea uria elor por i de lemn. Afi mare:"Intrarea - 40.000/ 20.000 de lei". Tu, din ara Românilor - s trebuiasc , pentru a intra în casa cea sfânt a p rin ilor i mo ilor t i, a Dumnezeului t u - s pl te ti...De ce? R spunsul îl voi afla, de cum voi trece pragul por ii: dou ziduri exterioare, din patru ale mân stirii - TERSE! Pe celelalte dou - abia se mai z resc, umbre vagi, sfin ii alba tri. Ce cataclism cosmic a ters, f r îndurare i întoarcere(doar firave începuturi de restaurare...), sfin ii Vorone ului? Murmur o b trân i cernit c lug ri , jenat : "Nu ne prea d fonduri Ministerul, maic , pentru restaurare... i ne nevoim s strângem, cu paraua, de la dumneavoastr ..." Acum tiu cum se nume te cataclismul...da, tiu.

La fel stau lucrurile i cu Sfin ii Verdului de Cetin ai Mân stirii Humorului. Logofe ii, vornicii i postelnicii îngropa i în incintele sfinte - s-au scufundat, de ru ine i amar, cu înc 10 stânjeni, în p mânt..."-A a-i la toate mân stirile - s v duce i i s vede i: Moldovi a, Sucevi a...Numai la Putna e mai bine, c a fost pe-acolo pre edintele, cu aniversarea..." - murmur alte i alte glasuri de c lug ri e i mirence, dintre "artizanatul" multicolor, frumos înflorat, atârnat pe gardurile din jurul mân stirii - i pus la vânzare cu pre uri între 500.000 de lei - i cât o da Dumnezeu...Auzeam, din departe:" tefane, M ria Ta, /Tu la Putna nu mai sta/(...)Las grija sfin ilor/În sama p rin ilor,/Clopotele s le trag /Ziua -ntreag , noapte-ntreag ,/Doar s'a-ndura Dumnezeu,/Ca s - i mântui neamul t u!"...

Ospitalitatea proverbial a vorone enilor, ori a mân stirenilor Humorului...Da, a fost cândva, impresionant (de tep ii zilelor noastre strâmb din nas:"primitiv , tribal ..."): te vedeau, de la poart , trecând pe uli , în z pu eala serii de var , i - i spuneau, din tot sufletul lor duios de-atunci, întinzându- i cana sm l at , plin ochi cu ap ca ghea a, proasp t scoas din fântâna de sub brad, ori fag, ori mestec n:" -Ia, maic , i-o fi sete, pe soarele aista..."Acum, din dou în dou case, afi la poarta ferecat : "Pensiunea Suzana"(sau Vasil ic , Gina, Sile...), sau "Cazare". St câte o bab (cu b rbia tremurând) pân i pe calea ferat , a înând calea turi tilor pr fui i cu o pancart , ca la manifesta ie:"Cazare"...Cazare "La Moartea" - du-te, maic , acas , c te caut ...La ce- i mai trebuie banii no tri, c nu te-ngropi cu ei, Doamne iart ...Pe calea spre munte, rânjind, blocheaz c rarea muncitorii de la ni te tractoare i freze: s fac loc, pe Vadul Banilor, spre dou cabane ale unor rani, deveni i, peste noapte, mari "rechini"-afaceri ti: "Floarea de col ", "Floarea de iris"...Frumoase nume. Sticla de ap mineral : 40.000 de lei bucata. Muncitorii de la freze nu se omoar lucrând: blocheaz drumul, pentru a- i antaja pe turi tii cu ma ini i a le umfla banii. Euro, vezi bine...Eu nu trec.

A doua zi, înt râtat, o iau, iar i, spre Vorone . Nu tiu ce vreau: am sufletul otr vit - mânie, jale, am r ciune, dispre , furie neputincioas ..." -Din asta tr iesc amu oamenii - închiriaz la turi ti. Nu las ei nici vaca s moar de foame, ori p pu oiul nepr it - da' nici nu se înghesuie la munc . Vând - vând cam tot..." - murmur , mereu, c lug ri ele cele pe veci cernite."-Cui vând?" "-Dumnezeu tie cui, maic . Str inilor, cui s vând ? Cine au bani decât str inii?" - se încovoiau de am r ciune vocile mireselor lui Hristos...La stihurile

disperatei **Doine**, a martirului de Românie-române te - Eminescu: "Cine-au îndrăgit străinii/ Mânca-i-ar inima câinii..." - trebuie adăugate, degrabă, încă două: "Iar cine-au îndrăgit banii/ Mărun-i-l-ar obolanii"...

Ajunsa la ieșirea din Gura Humorului, văd lângă drum, făcând, cu mâna, cam sfios, semnul opririi - un cârlăbătrân, cu barba albă și lungă, ca a Sfântului Nicolae. Opresc mașina și-l iau. "Unde, pînă?" "La Sihăstria Voroneului, dacă vi-i voie...". "Sihăstria? Unde-i asta?" "O luați pe lângă mânăstire, la stînga, acolo, apoi tot dreapta - vreo doi kilometri". "Bine, pînă?". Drum frumos, după mânăstire, dar cu bolovani. Poienile parcă acum de teptate din somn, pînă la curățenie, de brădăci, deodată, codrul se deschide într-o luminare largă: pe dreapta, văd proaspăt, mică ca pentru pitici - ca un bob de rouă în mijlocul ierbii umbroase: sihăstria (cu biserica de-un deget, ca și pentru chilii, fântâni acoperite cu cuhne). "Aici, pînă?" "Aici, fiule." Când pînă în cârlăbătri sunt la sihăstrie?" "Un preot-cârlăbătri trei cârlăbătri". (Ulterior, voi vedea că n-a mai rămas decât una). Pînă la teptele se duce jos - și într-o, cu pași încet, dar spornic, pe porțile sihăstriei celei pline de lumină. (Îl cheamă pînă la Cocan-Cleopa, și, pe unde pînă la teptele, răsar lumina. Vorbele în pilde și stihuri, precum un nou Dosoftei. A făcut trei facultăți, a fost el la lume, și a trăit lungă vreme, printre toți oamenii, fel și fel - dar nu-i mai place cum merge crugul vremilor și mintea românului. Și s-a hotărât să aștepte, acum, să vină lumea la el, de va simți nevoia. Și lumea vine - sfioasă, cam rar, dar vine! și cine vine la sihăstria lui, cu adevărat găsește în elepciune, sfat, alinare și iubire pînă la teptele - și, mai ales, rugăciune arzătoare către Domnul, pentru alinarea necazurilor celor aflați, încă, pe acest pământ, și pentru iertarea păcatelor, celor duși spre altă rămă. Via lungă și născută, precinstite pînă la teptele, și ci e încă adănc "trebuitoriu" la aceste vremuri!).

Pârâul clocotea la o zvârlitură de bășoieni largi, și munte în toate părțile. Drumul de bolovani cotea apoi, la 2-300 de metri - și chiar la cotul drumului, se zărea o casă de piatră. Frumos. Așa că pat, aici, ara Bucovinei, Arborea, ara Fagilor - de otrăvirea oamenilor fără Dumnezeu. Aici stă Dumnezeu și se hodie te de răutățile omului. Hai să vedem ce-i și după cotul drumului!

Mașina pornește - iar sufletul se pregătește să întâmpine viziunile unui codru des, nepângărit, curat ca lacrimile pășunilor. Dau cotul și - cătepece și mă lovesc damblaua: căte se vede cu ochiul liber, numai parcele în rucite, cabane, și vile, și corturi în fața vilor - pe toate coastele muntelui. Mărturisesc smerit că mi-au scăpat de pe buze câteva vorbe fără legătură cu Sfânta Ortodoxie - și-am început să mă strecoar printre arcuri. Dumnezeu în rucit cu sârmă ghimpată și cu garduri dintr-un fel de suliță. N-ai loc să întorci mașina. Hă, dincolo de pîrpiriul Ocol Silvic (la ce bun?) - se strecoară mașina - și-o iau înapoi, spre Sihăstrie. Opresc și mă arunc, din mașină, drept pe pajiștea din fața Sihăstriei Voroneului. Acum bag seamă, abia, că pe malul pârâului sunt mormane de nisip, și gropi de var, și planșee de beton, stivuite. Iar dincolo de ele, căte în malul - punși cu gunoi - sau, pur și simplu, gunoaie menajere în putrefacție.

Într-un târziu, tîlîngile câtorva zeci de vaci îmi trezesc creierul din amor eală. Văcarul (e al obtei Voroneului), peticit la străie, suriul la pînă, cu ochi inteligenți, dar sclipind, parcă, a continuă frică și disperare - se apropie de mine: "Ziua bună..." - ovă și el, cuviincios. "Bună ziua" - îi răspund. Și într-o mîină vorbă, și ci se vede că bietul om are răuri largi de amar în suflet, și nu are spre cine să se vîră - iar eu, cel puțin, nu-i sunt dușman cunoscut... Când mă-o cunoaște de dușman - o mai vedea... Aflu de la el că poienile și munții de-aici fuseser, dar nu mai sunt - ai obtei Voroneului. S-a lăcomit, întâi, un cioban al locului - și a vîndut (pe bani buni, zicea el, pe-atunci) un col de munte și pînă la dure - apoi, toți din Vorone în urmă - de n-a mai rămas liber de vânzare decât marginea drumului forestier - "abia mai au ce lua în gură vacile, și racele - că le plimbă toată ziua pînă în vîrf și înapoi, și tot flămînd rău - ciulinii de pe margine, atîta mai au de mîncare" - sclipesc, înșipimăntați, ochii omului. El a fost, cândva, miner ("brigadier-ef", zice el, cu mîndrie - "da' munceam cot la cot cu ortăci, nu aia!") la Bălan, dar acum, la bătrînețe, s-a tras încoace. Minele s-au închis, ca și nu-i mai supere pe <<boieri>>..." - Din Vorone e și tu, bade?" "Cum nu, după și de unde? Vorone ean de-al lui Naharneac". Și-ncepe a-mi zice toată viața și necazurile lui și ale familiei lui (asta, pentru că și-am zis că eu sunt humorean: "Da? Al cui e și tu, nu te supără?". I-am spus - și s-a luminat de recunoaștere, dintr-o dată: "Aa, dar! - știu, cum nu?!"). "Și cui au vîndut vorone enii pînă la mîntul obtei?" "Cui! Pocă și ilor!" "Toți de-aici, toți de la cabane și vile, sunt pocă și i?" "D-apoi cum? Toți, domnule! Suedezi, nemici - iehoviți, adventiți, baftiți - tot felul! și colo, peste pârâu, umblă vorba că - și înal casa lor de rugăciune". "Cum, domnu' Naharneac? Fa în fața cu sihăstria?" - întreb, nu de-a binelea. "Fa în fața, d-apoi cum!" - încuviinșă omul. "Și aruncă, și turiții, tot căte și pocă și ii, bătrâni și bătrînețe, aruncă în dreapta și-n stînga, fără de grijă, cu resturi, cu punși cu gunoaie împușcate, și pînă la mîntul și iarba, doboară copacii de tineri - mânia lui Dumnezeu, domnule!" - se jeluia bietul om. "Preasfințitul Pimen a rănduit sihăstria de-aici, amu doi ani, simțea el primejdia în valea hoardei stora. Vrea să cumpere pînă la mîntul, la loc, și să-l pună sub paza Bisericii - da' nu mai vîndă și înapoi, nu-i chip!". Bunul Naharneac se sfîșie și spună despre faptul că înjunghierea sfințelor locuri s-a făcut pe la spate, chiar de oamenii locurilor - românii "frați cu codrul"... I comi și peste fire. (Și răci românii? Răze și acestor locuri n-au fost cooperativizate și niciodată, n-au știut ce-i aceea și răci! Deci -

l comia, bat-o pustia!). Va s zic , de la Costine tii, ajun i ai MISEI lui Gregorian Bivolaru, i pân la Sih stria Vorone ului - România a ajuns paradisul sectelor nelegiuite ale lumii! Noi, cea mai ortodox dintre rile Ortodoxiei! Da, neispr vi ilor i lacomilor acestui p mânt românesc - strânge i de gât pân i sih striile - cu juve e din import! A a-i, nu v-ajunge c d r p na i, ca pe bordeie, sfintele mân stiri - o, ce du man cumplit, al con tiin elor voastre paricide, este SIH STRIA - sih stria celor mai înalte i fierbin i rug ciuni de pe fa a p mântului! “-...M-am certat cu primarul i ieri(continua plângerea lui Naharneac) , am ajuns i la prefect - unde s pasc vacile? i când am vrut s strâng semn turi de la vorone enii mei, pentru vacile lor, pe hârtia f cut de mine, c tre prefect - din 300 de familii, abia am strâns 59 de semn turi... Mai mare ru inea - s-au l comit la bani, i-acuma-s la i!” - r bufni v carul Naharneac, i trase o sudalm , din adâncul inimii - dar imediat î i ceru iertare. “-Uite, alalt ieri a trebuit s duc la abator o vac , s raca...se otr vise, mâncând din gunoiul de pe malul pârlului, i paralizase. Ast zi, tia(i ar t spre zona sectan ilor), cu ma inile lor, mi -au lovit o vac - i când am vrut s iau numerele de la ma ini, ase dintre ei au s rit s m bat ! Abia am sc pat cu fuga...Mânia lui Dumnezeu, domnule...mânia lui Dumnezeu” - i, obosit parc de moarte, murmur obidit, Naharneac-v carul ob tei:”-Unde s mai pasc eu viti oarele astea, s racele?...Dac veni i la anu', domnule, n -o s mai ave i unde v a eza jos, de arcurile str inilor i poc i ilor stora...iar eu n -oi mai avea pe unde s mân viti oarele, de-o mai r mâne vreuna cu via , de varvarii tia!Greu, greu de noi...”

Da, îmi zisei eu - ne-au ajuns blestemele turcilor, t tarilor, le ilor, ungurilor - pe care voievozii no tri i-au spulberat în b taie, spre a p stra mo tenirea sfânt de p mânt, **neatîns** , pentru noi, urma ii urma ilor lor - pentru ca noi s-o vindem , acum, ca pe stamb , la cot - i s-o risipim, ca pe prafurile pustiei...S vinzi to i mun ii, i poienele, i pâraiele, i râurile, i tot raiul p mântului ! - de parc-ar fi colbul de piatr al Saharei! Mai r u...mult mai r u. Negrii i arabii î i iubesc profund, î i divinizeaz - de ertul. Î i vars tot sângele - pentru de ert. De ce? Nu pentru petrolul **de-acum**, ci pentru c -i AL LOR, hot rât de Dumnezeu l lor Allah, **din vecie, pentru vecie!!!** De la mo ii lor negri, mo tenere!!!

Jeluirea, ca o litanie s lbatic , a v carului Vorone ului, Naharneac -Raicu(singurul om, r mas **întreg**, dintr-o **alt dat întreg , mândr** ob te r z easc , întemeiat de r muro ii voievozi ai Începutului) - o s-o port în urechi pân i dincolo de mormânt. Îmi venea s strig, în t cerea mun ilor, care se preg teau s ascund taina cea mare a asfin itului:”Ce-a i f cut cu ara Sfintei Doine, neispr vi ilor?”

i iar i am pornit la drum - de data asta, înfundându-m adânc, în creierii mun ilor - spre Vatra Dornei. Sunam în gând:”Din Boian la Vatra Dornii/Au umplut omida cornii...””Inima -mi era strâns : toate aceste frumuse i, unice-n lume, se vor vinde, bucat cu bucat , în anii care urmeaz . Pe vremea lui Eminescu, românul putea da vina pe rege ori pe împ rat str in - acum, pe cine s mai dea vina? Pe l comia lui! Singur se strânge de gât! “ i-i str in în ara lui”...S-a înstr inat românul de raiul lui i l-a îndep rtat, i l-a pierdut pe Dumnezeu...l-a vândut pe Dumnezeu, la calciocul infernal al lumii steia. Precum Iuda, a devenit românul - vânzându- i Dumnezeu l i Neamul(care nu-i numai trecut i prezent, ci i viitor, totdeauna !) i pe Voievozii Luminei - altor iude...

Am ajuns i la Vatra Dornei. Nu mai este ce era(unde-s c prioarele din parc?) - dar s-a f cut o catedral , de vreo câ iva ani. Înalt , maiestuoas , cu marmur alb i neagr ...Cam rece...S nu zic fra ii catolici c nu tim ridica i noi catedrale...Am intrat. Picturi neo-bizantine m-au întâmpinat, severe(este i la demisol biserici , pictat într-un stil mai vechi, mai cald, mai naiv-românesc). M-am fâstâcit de r ceala înalt a pere ilor picta i - i m-am l sat într-o stran , la dreapta altarului. De pe peretele dimpotriv , m privea înt , înnegurat de sup rare, Dreptul Judec tor-Hristos. Din stânga Lui, Maica Sfânt îi gr ie te, pe albul unui pergament:”-Prime te rug ciunea Maicii Tale, milostive!” - iar din stânga Lui, smerit, dar hot rât, Înaintemerg torul Ioan Botez torul ne ine partea, pe alt pergament alb:”-Ascult-o i pe-a mea, CUVINTE, prime te pe robii T i i le d ruie te iertarea p catelor!”

M-am umilit adânc în stran , l crimând, înfrico at, pentru mine, nemernicul - i pentru neamul meu p c tos, vinovat în fa a Lui. Atunci am b gat de seam c , din înaltul catedralei, de la balcoane, se în l a cântarea liturghiei catolice, în limba german . “-Am pus liturghia pe caset , în semn de respect fa de turi tii germani din Vatra Dornei” - m l mure te, la u , o c lug ri cam eap n , cu o nep sare stingheritoare.

M gândesc: Dac eu a vizita Köln-ul - în domul de-acolo mi-ar pune slujba ortodox , pe române te? i-apoi, a fi f cut eu mii de kilometri, ca s-ascult sfânta slujb ortodox - când a putea-o asculta, vie precum Învierea, i des vâr it curat , de lacrimile preotului român, la mine - “acas ”? “Popa nost' ”, s racul...tot sufletul i-l pune în slujirea lui Dumnezeu, în biseric ...

Avem noi, românii, un fel de a fi “toleran i” - care frizeaz slug rnicia cea mai absurd .. Mi se pare mie, ori cam n tâng ai ajuns, popor român al lui Dumnezeu?! tiu bine c te vei de tepta, a a spun toate scripturile vechi ale prorocirilor despre neamul românesc(prorociri de -aici i de peste m ri i ri) - dar eu nu voi mai fi în via atunci, s -i v d de teptarea din somnul otr vit...Nici copiii mei, poate. Poate doar “urma ii

urma ilor mei”...de-or mai fi dintr- tia...Pân-atunci, voievozii se trag în cea i umbr întunecat , întrista i pân peste poate...” tefane, M ria Ta - iart nou , celor orbi la Lumin i surzi la chemarea Tat lui!”...

Îe ind din catedral , un strop de ploaie m lovi, crâncen, în obraz. Plângea, pesemne, crâncen-amar, un sfânt voievod din ceruri - aplecat de acolo, din nev zut, peste oc ina lui preasfânt - ajuns , acum, otr vitul, înjositul rai al Bucovinei...

De câte ori mai trebuie s fii, oare, vândut , Bucovin -sor -cu-Hristos, pân s te mântui în hotarele cere ti ale sufletului t u cel adev rat?

prof. dr. **Adrian Botez**

gânditorul de la Hamangia

Noua noastr rubric v invit , stima i cititori, s medita i cât mai personal, cât mai profund omene te, prin intermediul unor texte propuse - asupra unor anse i posibilit i de solu ionare a crizei spirituale i materiale prin care trece, azi, întreaga omenire(inclusiv dumneavoastr ...). Celebra scriitoare franco-român , prin esa **Martha Bibescu**(1890-1973, n. Bucure ti), so ia prin ului George Valentin Bibescu(1890-1941, promotor al avia iei sportive i al automobilismului din România) - a alc tuit un memoriu, pentru a servi la organizarea aristocra iei - **cu scopul de a reface elita spiritual româneasc** , distrus nu doar de regimul fanariot ci, mai curând, de mult prea l udata genera ie a pa opti tilor(ro ii-viitorii liberali-1875...), prin care, în rile române (fundamental opuse, prin mentalitate, democra iei iluministe) - s-a impus, sub masca “salv rii na ionale”(…), **distrugerea respectului fa de continuitatea mo tenirii spirituale a românilor, fa de necesitatea transmiterii valorilor moral-spirituale, din genera ie în genera ie**. Rezultatul: **a-** “ansa” reu itei experimentului instaur rii comunismului(de mentalitate), grosolan i inso lent, în România(postbelic – dup 31 decembrie 1947) - **i b-** instaurarea **mârlanocra iei** postdecembriste, a “baronilor” de carton atoatesfid tori, a dictaturii “neo-feudalilor” tuciurii, din vilele cu turnule e de tinichea etc. **V rug m s citi i cu aten ie protocolul Marthei Bibescu i s constata i c , în nici un caz, nu urm rim propaganda pro -regele Mihai I, pe care M.B. nici nu-l consider rege adev rat!** Eminescu, cel care prosl ve te, în întreaga sa oper , vremurile voievodale(având, ca modele morale, pe **tefan cel Sfânt** i pe **Matei Basarab**) - ar fi subscris total la cele de mai jos(aceasta nu exclude posibilitatea **oric ror** judec i personale, asupra textului pe care vi-l propunem - **prezumând buna-credin a dumneavoastr i dreapta m sur , în jude care**):

“Memoriu în vederea organiz rii unei aristocra ii

Art. 1. Orice noble e vine de la rege i trebuie s se întoarc la rege.

Art. 2. Regele creeaz noble ea; el o confirm i o recunoa te, iar ea nu exist decât prin actul regelui, sub cele 3 aspecte ale sale: creare, confirmare, recunoa tere.

Art. 3. Patria este, înainte de toate, o mo tenire. Fiul ia mereu locul tat lui, pentru ca na iunea, poporul, patrimoniul s se poat perpetua în veacul vecilor. A a s fie!

Cum regele nu moare niciodat , în principiul s u, c ci la moartea tat lui s u el devine pe loc tat l - regele reprezint un principiu al continuit ii, care trebuie s i se transmit întregii na iuni. Discontinuitatea în corpul social este un principiu al mor ii, care compromite grav cre terea unei na iuni. Iat de ce ideea netransmisibilit ii unui bun, oricare ar fi el, este o idee revolu ionar , **menit s distrug civiliza ia!** (s.n.).Revolu ionarii de la 1848, anihilând principiul noble ii i men inând mo tenirea doar sub forma sa material , au distrus mo tenirea spiritual a românilor, dând o lovitur mortal ordinii bazate pe transmiterea valorilor morale, a bog iilor nemateriale - nume, onoruri, tradi ii - care sunt apanajul claselor superioare ale unei na iuni.

Lipsi i de recunoa terea statului, vechii nobili dec zu i au otr vit corpul social, cum ar face -o de eurile neconsumate într-un corp animal.

Art. 4. Pentru a înl tura acest r u, regele, principiu al eredit ii care con ine în sine întreaga virtute i toat noble ea, e singurul care are calitatea de a restabili ordinea pe baze noi, inând seama de mo tenirea istoriei i de condi iile anume ale rii.

Art. 5. Românul este fundamental antidemocratic , în ciuda falselor aparen e, create artificial de contactul anumitor clase, cu principiile revolu ionare importate din Fran a i aplicate stângaci în România. Atitudinea respectuoas a ranului la el în sat i în propria lui familie, dac este analizat impar ial, va dezv lui

acest adevăr: o ierarhie naturală face ca fiul să sîrute mîna tatălui și a bunicului, și nu-l spun niciodată pe numele mic unui om cu care nu e deloc înrudit, fără a folosi apelativul “unchiul”, doar din respect și cu grija de a păstra distanța. România este singura țară din lume în care servitorii din aceeași casă își vor spune, chiar în absența stăpînilor, în orele lor libere, “Domnul Iancu”, “Domnul Bucur”, lucru pe care nu l-am mai văzut în nici o altă țară. Acest popor are gustul respectului, și zice chiar că are nevoie de el. La țară, cele mai modeste case cu un etaj, care nu aduc deloc cu un castel, sunt numite cu naturalele “palate”, de către oamenii din satele vecine. Tot așa, un om, chiar unul de origine foarte modest, dacă are o casă mai rășrit și locuiește în ea, va fi numit deîndată “boierul”. E deci profund fals să se spună că poporului român îi repugnă titlurile de nobilitate și că acest popor e democratic. Adevărat e contrariul, așa cum bine a înțeles Theodoru, când a scris: <<Suntem un popor de boieri>>.

Art. 6. Un bărbat nesfârșit de rele provine din negarea sistematică a acestui adevăr, negare practică de politicianii interesați să scape de puterea, pentru a obține o stare de lucruri favorabilă ambițiilor lor personale. Regele a fost depozat de una dintre prerogativele esențiale ale regalității: puterea de a confirma nobilitatea, act de solidaritate care întărește legătura lui cu trecutul strămoșilor. A fost, în același timp, lipsit de capacitatea de a crea o nobilitate nouă, adică de a răsplăti într-un chip care îi permite să-și facă simțită puterea, în prezent, ca și în viitor. Regalitatea concepută fără forță de a da naștere unor ramuri noi este ca un copac redus la un trunchi. Cea mai neînsemnată furtună revoluționară îl poate doborî.”

(text inedit, extras din ziarul *Evenimentul zilei*, nr. 2709, vineri, 18 mai 2001, p. 5 - traducere, din franceză, de Adina Kenere)

autori reamintiți - texte reînviat

AST ZI:

(comemorare) **ARTHUR RIMBAUD - 1854-1891(-2004):**

nașcut la Charleroi, în 1854, moare la Marsilia, în 1891. Personalitate extraordinară și copleșitoare, a simbolismului francez. Victor Hugo l-a întâmpinat cu expresia: ”Iată-l pe Shakespeare copil!” Dar abia posteritatea a conștientizat miracolul -Rimbaud.

Se trage dintr-o familie foarte bună (ascendență aristocratică) - dar, după ce tatăl, căpitanul Rimbaud, o abandonează pe soție, cu 4 copii - aceasta din urmă se va refugia într-o periferie a orașului Charleroi. La 15 ani, Arthur Rimbaud este “onoarea colegiului”, publicând, în *Le Moniteur de l'enseignement secondaire* 3 compoziții, în versuri latinești. Apoi, descoperind “ce a făcut umanitatea din ea însuși din lucruri”, e cuprins de un infinit de zgust și preferă să neghe absolut totul, “decât să fie aidoma celorlalți, decât să trăiască în lumea celorlalți” (Marcel Raymond). “Purta în el un suflet atât de violent, încât pierdea, din greșeală, smulșuri unei lumi prea pure și printre noi înșpăimântător exilat” (Rolland de Renéville).

Participă la Comuna din Paris (1871), redactează un *Proiect de Constituție revoluționară* - dar, odată cu înfrângerea mișcărilor, aceste acte îi apar ca inutile, inoperante. Rimbaud -Vagabondul hoinărește (“boem”...), prin toată Franța - “în nopți de iarnă, fără adăpost, fără haină, fără pâine”...

La 19 ani, Rimbaud ia hotărârea irevocabilă de a renunța la poezie! - căreia i se dăruie într-o ardere mistică. Se pare că acest gest a fost decis în urma rupturii violente de Paul Verlaine, cu care cutreierase, “dincolo de războaie”, prin Ardeni, Belgia, Olanda, Anglia... - Verlaine sfârșind prin a descoperi revoluția asupra lui. Grav rănit, Rimbaud se întoarce într-o noapte printre ai săi, aezându-se la masă, cu fața răvășită de o suferință răsturnătoare, și, fără un cuvânt, izbucnește într-un plâns disperat - semnalul mării crize... Ruptura este, de fapt, o “mutație a sublimității artei(...) o deturnare a aspirațiilor sale de creație în planul vieții” (Zăna Molcu). Rimbaud optează pentru o viață activă: 1874-1880 - o viață desfășurată după ritmul fantast al *Corbiei îmbătate (Le Bateau ivre)*: ianuarie 1875, la Stuttgart, ca preceptor; în mai - în Elveția, apoi în Italia; octombrie - la Charleville, dedicându-se studiului limbilor (arab, spaniol, italian, olandez); 1876 - se înrolează în armata colonială olandeză, dar, ajuns la Djakarta, dezertează - apoi, Capul Bunei Speranțe, unde era să se înecă într-o furtună maritimă; Liverpool, Charleville, Danemarca, Suedia; 1878 - din nou traversarea Vosgilor și Alpiilor, pe jos - Egipt, în sfârșit, în 7 august 1880 - Aden, unde e angajat la casa de comerț Viannay, Mazeran, Bardey et Comp., repartizându-i-se sucursala Harrare. În Etiopia (1880-1891) se creează, pentru prima dată, mitul și legenda lui Rimbaud: indigenii -beduini și efii musulmani îl considerau de inspirație celestială - încât călăuzii și muftii, invidiind această poziție a lui Rimbaud, au încercat să-l asasineze. Triburile de beduini, care atacau, de obicei, caravanele, aflând că transporturile aparțineau “Celui Sfânt”, “Sfântului -El Hadji” - se grupau, pentru a le apăra, însoțindu-le, prin deșert, până la mare!!! De aceea, întrebarea care-l

chinuia pe Rimbaud când, cu piciorul amputat, în urma unei tumori segovite, se izbea paralizant, de moarte, era:”În locul cui, el a a de bun, atât de caritabil, a a de drept - putea s îndure suferin e atât de atroce.”Cu spiritualitatea str lucind înc de cele mai pure culori, dar cu frumoasa lui fa devastat de o suferin f r limit - moare în chinuri atroce, pe un pat de spital din Marsilia, nu f r a fi l sat surorii sale impresia”Eternit ii...reg site”.

Opera: *Un anotimp în infern*(1873), *Ilumin rile*(1886), *Relicvariu*(1881), *Ilumin rile.Un anotimp în infern*(1892);postume: *Poezii complete*(1895), *Opere complete*(1946).

Red m, mai jos, un text poetic foarte cunoscut, pân prin 1980(al turat unui al doilea , mai pu în cunoscut) - dar uitat complet de majoritatea tinerilor zilelor noastre, care ar putea s - i justifice, eventual, prin acest text(i prin consecin ele asum rii sale artistic-ontologice), teribilismele...(deocamdat , foarte pu în justificate) - Rimbaud fiind cel mai tân r, dintre to i tinerii istoriei lumii - **Eternul Tân r**, în sensul de nonconformist i etern revoltat, dar revolta sa este genial - atot(re) creatoare!

Boema mea(Ma bohème)

Mergeam a a, cu pumnii în buzunare sparte
i m strângeam mai bine într-un palton fictiv.
Mergeam sub ceruri, Muz , i-n cîntec ta, naiv,
O, ho, ho! - câte visuri n-am f urit, de arte!

N dragul meu, la spate, o gaur - i c scase,
Pu ti vis tor, plecasem, cu rima la plimbare.
Mi-aflasem ad postul la han, sub Carul-Mare
i-aveau pe bolt stelele un fo net de m tase!

Li-l ascultam, de veghe prin an uri de osele
i-n seara de Septembrie sim eam picând m rgele
De rou , lin, pe frunte - nectar înt ritor;

Vedeam ciudat în umbr cum rimele se-n ir .
i, înstrunând irecturi în loc de corzi de lir ,
Mi-am tras, cu gheata rupt , în suflet, un picior!
(în române te de Ion Frunzetti)

*

Ilumin rile XLI, Tinere e, III(Dou zeci de ani):”Glasurile pline de înv minte surghiunite...Nevinov ia fireasc amar reculeas ...Adagio. Ah! - egoismul nem rginit al adolescen ei, optimismul studios: cât era lumea plin de flori, în vara asta! Adierile i formele murind...Un cor, spre a lini ti neputin a i absen a!Un cor de pahare de melodii nocturne. Într-adev r, nervii o s goneasc repede.”(în române te de Ta cu Gheorghiu)

(selec ia elementelor bio-bibliografice i a textelor a fost f cut de prof. dr. Adrian Botez)

*

IANACHE V C RESCU(zis i **Ien chi V c rescu**), nepot al vistierului i

cumnat martir lui Brâncoveanu-Vod , dimpreun cu care a fost decapitat la Constantinopol - Ianache V c rescu. N scut din tefan(fiul martirului Ianache) i Ecaterina Done(nepoat de sor a cronicarului Ion Neculce). Se na te, probabil, pe la 1740(variante:1738, 1742, 1743). Înva , cu mare sârg i spor, la “Sfântul Sava” - cu profesori vesti i: George Trapezuntul, Alexandru Turnavitul, Laz r Scrivas, Neofit Kavsocalivitul, Manasses Iliades, Lambru Fotiade, Constantin Vardalah, Linchou, Weber, Raicevici, Panzini, Sulzer etc. Poliglot: tia i folosea(scris-citit)limbile slav , greac , francez , german , turc , arab , persan , **italian** (limba sa diplomatic). Scrie poezie greac , alc tuie te dic ionare: român-turc, turc-român, român-german, german-român. Se pare c studiaz i la Vene ia(C.Mavrocordat trimite, în 1747, 12 tineri în Italia, printre care i I.V.). Dup moartea tat lui(1763), se refugiaz la Constantinopol. Întors în ar , din 1760 face parte din Divanul Domnesc: vel

comis i vel c minar. Sub Al. Ghica - devine mare clucer, iar sub Grigore Al.Ghica - mare vistiernic. 1768-1774 - refugiat la Bra ov, îl cunoa te pe împ ratul Iosif al II-lea, cu care se între ine în italian . Odat cu instalarea lui Ipsilanti ca domn(1775-1782), se întoarce în ar , din nou ca vistiernic - sfetnic principal i om de încredere. Sprijin organizarea înv mântului în ara Româneasc . 1782 - ajunge la Viena i are convorbiri cu ministrul Coblenz, viziteaz pe principele Kaunitz. Împ ratul , uimit de talentul diplomatic al lui Ianache, strig ”brava”, i îi f g duie te “pe cuvântul lui de împ rat”rezolvarea favorabil a problemei prin ilor români(beizadelele Constantin i Dimitrie - fugite din Imperiul Turcesc, în Imperiul Austriac, i temându-se de consecin e). Sub Caragea - din nou vistier. 1786-1787 - **Gramatica**.Trei so ii: Eleni a Rizu, Elena Iordache

Caragea i Ecaterina Caragea. i sub u u i Mavrogheni - I.V. este vistiernic. Din cauza criticilor f cute de I.V. jafului rii de c tre Mavrogheni, este exilat la Nicopole i Rodos. Acum scrie ***Istoria a preaputernicilor împ ra i othomani***. A 2-a domnie a lui u u: I.V. este vistiernic i mare ban al Craiovei. Decembrie 1792 - este adus domn Al.Moruzi, care-l nume te pe I.V. mare sp tar. Pe de o parte, I.V. nu e de acord cu jaful rii, sub Moruzi, pe de alta, **între I.V. i so ia lui Moruzi (Zoica)exist rela ii amoroase, devenite publice**(“Ien chi stih îi face/C domni a mult îi place!/(...)Boier astfel ca un brad/Nu se afl -n arigrad!/El cu doamna s-ar lovi/Dac vod ar muri!”). Foametea i ciuma îl silesc pe Moruzi s nu renun e la I.V. - 30 aprilie: I.V. este numit mare ban al Craiovei. I.V. determin pe domnitor s nu trimit zahereaua la Poart - ba, mai mult, îi determin pe turci s ajute ara, pentru potolirea foametei. I.V. frâneaz abuzurile, pedepse te aspru pe cei care s vâr esc f r delegi. **Înfiin eaz Logofe ia de obiceiuri(cea care scrie ISTORIA PATRIEI!!! - 5 sec iuni: Istoria domnilor Valahiei, În gheografia rii, În cele ce se cuvin la domn, Bisericeasc orânduial , Orânduial politiceasc) i organizeaz armata terestr p mântean** (hot rârea din 26 iunie 1797). Atât de celebr devine figura patriotului I.V., încât **Tudor Vladimirescu** îi scrie, peste ani(I.V. murise în 1797), fiului lui I.V., Nicolae V c rescu, la 11 februarie 1821, dovedindu - i înaltul respect pentru amintirea p rintelui acestuia:”Prea bine tiu pe dumneata c e ti foarte în elept i **n scut din om sl vit i iubitor de patrie, i p rin ii dumitale niciodat nu s-au ridicat cu arme de moarte împotriva patriei, ci cu în elepciune multe orânduiele bune au f cut patriei.**”

La 20 august 1796, Moruzi e mazilit - venind domn Al.Ipsilanti - I.V. e, din nou, vistiernic. O moarte nea teptat îl surprinde pe I.V., la 12 iulie 1797 - otr vit de doctorul Hristodor, prin uneltirile lui Moruzi. Gelosul încornorat se r zbuna mi ele te...Stihuitorului popular nu i s-a împlinit dorin a:”El cu doamna s-ar lovi/Dac vod ar muri”...

Opera: ***Gramatica***(1787), ***Lexicograf***ul(4 dic ionare - neterminat nici unul), ***Istoria a preaputernicilor împ ra i othomani***(1788-1794 – neterminat ...), poezii ocazionale i poezii erotice(neda tate).I.V.este considerat **primul poet modern din literatura român** . Iat dou celebre bijuterii poetice române ti(erotic româneasc), datorate acestui uimitor i atât de firesc poet din secolul XVIII:

“**Într-o gr din ,**

Lâng-o tulpin ,

Z rii o floare ca o lumin .

S-o tai, s stric !

S-o las mi-e fric -

C vine altul i mi-o r dic !” - i:

Unde vede vân torul

Acolo o duce dorul

Ca s-o vaz , s-o loveasc ,

S nu s mai pedepseasc .

*

“**Am râț turturea**

Când r mâne singurea,

C ci so ia i-a r pus,

Jalea ei nu e de spus.

Când o biat p s ric

Atât inima î i stric ,

Încât dore te s moar

Pentru a sa so ioar ,

Cât tr ie te tot j le te,

i nu s mai înso e te!

Trece prin flori, prin live de,

Nu s uit , nici nu vede.

Dar eu om de nalt fire,

Decât ea mai cu sim ire,

Cum poate s -mi fie bine?!

Oh! Amar i vai de mine!”

Trece prin p durezza verde

i s duce de s perde.

Zboar pân de tot cade,

Dar pre lemn verde nu ade.

la fel de celebru fiind i *testamentul cultural-literar*, fervent patriotic:

“**Urma ilor mei V c re ti!**

Las vou mo tenire:

Cre terea limbii române ti

i-a patriei cinstire.”

*

Unde vede ap rece,

Ea o turbur i trece;

Unde e apa mai rea,

O mai turbur i bea.

(selec ia elementelor bio-bibliografice i a textelor a fost f cut de prof. dr. Adrian Botez)

pagina profesorului

Lecia de Educație fizică - un “r u necesar”?

Locul și rolul sportului în ocrotirea sănătății, relația sport-sănătate și importanța condițiilor fizice, pentru menținerea sănătății, precum și sportul practicat la diferite vârste, cu efecte strict terapeutice sau recuperatorii - este înțeleși și cunoscut de majoritatea persoanelor. Nu este de mirare faptul că istoria milenară a omenirii reprezintă o îmbinare, mai mult sau mai puțin armonioasă a 2 domenii, aparent diferite: **sport și sănătate**. Nu este vorba numai de sănătatea individuală, ci și de capacitatea de muncă, de rezistență la intemperii și la îmbolnăviri, deci sunt vizate randamentul și întreaga personalitate a omului. Încă din cele mai vechi timpuri s-au manifestat preocupări în direcția menținerii și întăririi sănătății, dar și a practicii - chiar cu mijloace rudimentare - a educației fizice și a unor sporturi, în condițiile sociale respective. Pe lângă muncă și învățare, jocul și celelalte activități corporale distractive au stăut în centrul preocupării omului, din cele mai îndepărtate epoci ale umanității. Noțiunile de educație fizică și sport devenind noțiuni cu specific social și biologic. Sportul, ca fenomen socio-cultural, cu profunde implicații în societatea contemporană, cunoaște, în zilele noastre o amploare deosebită. Campionate mondiale, europene, cupe, campionate naționale, în care sunt implicate numeroase personalități; înafara sportivilor și antrenorilor - medicii (de lot, de echipă), președinții de guvern și de stat (care asigură buna desfășurare a competițiilor, oameni de afaceri (care sponsorizează).

Sportul ca fenomen, ca noțiune - este văzut sub 4 aspecte: 1-sportul pentru toți (sportul de masă), în scop recreativ, de plăcere (drumeții, fotbalul de la pădure, în “week end”, voleiul de plajă etc.); 2-sportul pentru sănătate - cultura fizică medicală; 3-sportul de performanță; 4-sportul de înaltă performanță.

Sportul are, ca trăsătură caracteristică, competiția, există, în mod concret, prin exerciții structurate pe discipline, ramuri și probe sportive (atletism-disciplină etc.). Educația fizică, componentă a educației generale, alături de educația intelectuală, morală, estetică, tehnică-profesională - dorește să însușească elevului dorința de mișcare, dar nu o mișcare dezordonată, haotică, ci în spiritul regulamentelor de joc și a structurilor motrice specifice ramurilor de sport din marea performanță. Orezile, puține la număr, multitudinea de ramuri și probe, precum și baza materială insuficientă - au dus la situația în care în țara noastră “se învață” (vorbind din punct de vedere motric) câteva din ramurile sportive, de obicei cele care sunt specifice zonei geografice și tradiției locale. Baza educației fizice colare sunt atletismul, gimnastica (acrobatice și sistemele la aparate) și 1-2 jocuri sportive (handbal, baschet, volei, fotbal). Pentru ca elevul să poată fi îndrumat în ceea ce privește finalitatea educației fizice (deprinderi, calități motrice), orice profesor de Educație fizică primește o Programă, în care este specificat numărul de ore alocate la clasă, ramurile și probele specifice clasei, baremurile și normele de control pentru evaluare etc. Pe baza acestei Programe, profesorul își întocmește o planificare a activităților pe care le va face cu clasa, pe parcursul anului școlar. La sfârșitul acestei planificări stă lecția de Educație fizică.

La buna desfășurare a lecției de Ed. fizică contribuie mai mulți factori: condiții materiale (mingi, cronometru, saltele, ruletă, aparate etc.) - echipamentul elevilor și profesorului, condiții atmosferice etc. Lecția de Ed. fizică are mai multe momente, părți, verigi - pe care elevul nu le percepe (acest lucru înțeleg de tactul și experiența profesorului, fiecare parte având mijloacele și metodele, precum și obiectivele sale). 1-organizarea colectivului de elevi (alinarea, salutul, prezența, verificarea echipamentului și stării de sănătate, întoarceri pe loc); 2-pregătirea organismului pentru efort: variante de mers și alergare; 3 - influențarea selectivă a aparatului locomotor: gimnastica (diferite mișcări ale brațelor, trunchiului și picioarelor); 4 - Dezvoltarea vitezei și îndemânării; 5 - Învățarea, consolidarea și perfecționarea deprinderilor motrice. [E lecția propriu-zisă, sau, mai bine-zis, ce dorește profesorul să învețe elevul la acea oră - **temele de lecție** - și cuprinde exerciții de atletism, joc sportiv, gimnastic, tafete și parcurșuri aplicative etc. Abia acum este momentul în care profesorul “dă mingea elevilor”, nu cum se întâmplă în destule coli, în care elevii, de la începutul la sfârșitul orei, joacă fotbal sau handbal, fără a avea minimul de cunoștințe despre regulament, tehnici etc.]; 6-Dezvoltarea rezistenței la efort; 7-Revenirea organismului după efort; 8-concluzii și aprecieri asupra desfășurării lecției.

Comprimând acum aceste părți, orice lecție de Ed. fizică sau de antrenament sportiv are cel puțin 3 părți: 1-parte introductivă; 2-parte fundamentală; 3-parte finală.

Nerespectând aceste părți, lecția nu va avea eficiență, și în mintea elevului vor interveni rutina, plictiseala și dezinteresul. Acel “r u necesar” (din titlu) se poate explica astfel: **-necesar** - pentru că educația fizică și sportul=sănătate; **r u** - pentru că elevul, dacă nu este obișnuit de mic cu disciplină, cu dorința de a face mișcare organizată, lecția de Ed. fizică (cu echipament, cu prezență obligatorie, disciplină etc.) de vine pentru el un nou factor de stres - și elevul va prefera să facă altceva, decât să vină la ora de Ed. fizică. Elevul va începe

s simt ora de Ed. fizic - drept una dintre cele mai urâte: s stai drept, s te aliniezi, s execu i corect un exerci iu...Mmm...Ce stupid! De aici absen ele la ora de Ed. fizic , fel de fel de scutiri i motiv ri etc.

Totu i, s nu uit m c Ed. fizic e o disciplin care nu numai se înva , se practic (de la gr dini i clasele primare, pâ n la facultate) - **dar îl înva pe elev s devin viitorul om s n tos, demn, disciplinat - al societ ii. Oricare ar fi ea.**

prof. *Gabriel Ilie*

cine sunt i ce vor, de fapt, masonii? (episodul 3)

ISTORIA MASONIC FABULOAS (II)

Continu m istoricul mistic(?), al celei mai secrete i puternice organiza ii interna ionale, în numele c reia, în plin Congres Masonic Mondial(1938 - i, dup un an, nimitorul r zboi - 1939-1945...nu e ciudat?), belgianul Lafargue a strigat:”R zboi lui Dumnezeu!Ur lui Dumnezeu!” - iar ministrul i guvernatorul francez al Indochinei, De Lanessan, l-a completat:”Infamul este Dumnezeu. Trebuie s zdrobim Infamul!” - în numele c reia fiec rui novice mason i se cere s presteze jur mântul urm tor(este numai unul dintre sumedenia de jur minte, prestate de masoni...):

“Jur s nu am alt patrie decât patria universal [n.n.: **v mai întreba i, înc , cine anume a stabilit strategia actualei GLOBALIZ RI - dup Interna ionala Comunist ???**].

Jur s combat f r cru are, totdeauna i pretutinden i: hotarele na iunilor, hotarele mo iilor, ale caselor i ale atelierelor, precum i grani ele familiilor[n.n.: **v mai întreba i, înc , de unde vine ciclonul de IMORALISM actual, având ca urmare destr marea SFINTEI FAMILII???**].

Jur s pun la contribu ie întreaga mea credin , pentru triumful nesfâr it al progresului i al unit ii universale i declar c profesez nega ia lui Dumnezeu i a sufletului[n.n.: **v mai întreba i de unde vine ideea maximei “toleran e religioase”, ca l b r are i autodistrugere a cordonului imunitar spiritual - în timp ce, de fapt, este distrus dimensiunea dumnezeiasc a Omului???**]..... (cf. Mitropolitul Irineu Mih Icescu, *Francmasoneria*, Buc., 1941, p. 11).

Iat ce zice, mai departe, Wilhelm von Angelsdorf:”În siajul acestei tragedii[n.n.:asasinarea posesorului cheii misterului absolut, Hiram-Abi] - fraternitatea cabalistic a suferit infiltrarea ini ia ilor colii misterelor lui Hermes, care veneau din Egi pt, din Asiria i Babilonia”. Von Angelsdorf , dup cum observa i, azvârle “pisica moart ” în ograda vecinului - i crede a explica, astfel, infiltrarea “p gânismului” (metamorfozat, curând, în **ateism**...), în doctrina secret masonic , trecându-se, chipurile, peste doctrina mozaic (dac nu s-ar fi trecut, se sugereaz c totul ar fi fost roz-bonbon! - dar, oare, ni te INI IA I!!! vor fi fost ei atât de naivi, încât s - i închine vie ile, **f r de nici un folos!** - unei doctrine pe care ar fi sim it-o complet str in sufletului lor i în care nu credeau???). “Acest proces a permis intrarea insidioas a unor false înv turi, în ordinul mozaic al vechiului Israel. Blasfemia cea mai evident produs de această infiltrare se vede în apari ia unui nou nume secret pentru Dumnezeu. Este vorba de un nume compus din unirea numelui zeului - p gân sau nu, nu are importan [n.n.: **totul** are importan , **mai ales** în materie de NUME-NUMIRE, când e vorba de Spirit!!!] - celor 3 culturi. Acest nume a fost <<**Za-Bul-On**>>. În ebraic , acest nume te induce în eroare, c ci el înseamn <<Domnul a c rui for e în declin sau se disipeaz >>[n.n.:care -i “inducerea în eroare”? Un Dumnezeu care “se disipeaz ”, seam n teribil a Satan!]. Za(Yah) este numele evreiesc al lui Dumnezeu, <<Yahve>>, Bul este zeul asirian<<Baal>>, iar <<On>> vine de la Osiris.

(...)Israel a fost capturat de Nabucodonosor, regele Babilonului - ceea ce nu este foarte surprinz tor, dat fiind c societatea cabalistic a Israelului suferea o infiltrare care dur a de sute de ani, de pe timpul lui Solomon. Dar, în cursul acestei captivit i babiloniene, un tân r evreu, pe nume Daniel, a fost condus la curtea lui Nabucodonosor, pentru a fi ini iat. Atunci când în elep ii Babilonului(ini ia ii hermetici) îi predau cuno tin ele lor lui Daniel, Dumnezeu Domnul Israelului îi transmise acestuia înv tura sau<<iluminarea>>Sa, care va duce la restabilirea adev ratei Cabale, în spiritul ale ilor S i...în elep ii”. Eu tiu c altfel se numesc “ale ii” - numele lor con inând indica ia unui neam întreg. Iar povestea lui Daniel într în contradic ie flagrant cu afirma ia anterioar , precum c “manuscrisele au fost reg site, în cursul construc iei celui de -al doilea templu al lui Solomon” - i, apoi, iar pierdute...suspect neglijen !!!(dar **amintirea?** - cultura acestor vremuri era, majoritar, **oral** !): Nabucodonosor - 605-562 a.Ch., Solomon - 973-933 a.Ch.: de 300 de ani, israeli ii erau mai puternici decât babilonienii, m car prin **amintirea** “tainei”!(în sec.V, s-au reg sit i manuscrisele!).Dac au

acceptat "revela ia" Domnului, înseamnă că -L considerau "de-al lor" - ei, în nici un caz, al du manului! În fine, continuăm, de i miroase, de la o pot , a "abureală"... " Aceste dezvăluiri explic de ce o mare parte a francmasoneriei moderne e fondată pe ritualuri p gâne. Cu toate acestea, adevărata lege, transmisă lui Moise, nu s-a pierdut"[n.n.: tiam!]. "Ea s-a conservat în <<Cabala oral >>. Această Lege ascunde secrete care, în curând, vor inspira cel mai mare număr de convertiri creștine autentice, pe care omenirea l-a cunoscut vreodată . Aceste zile sunt aproape, aceasta e<<marea tribula ie>>. Doi <<Martori antici>>[n.n.: cât de "antici"?] vor conduce, în persoană , 144.000 de noi iniiați care, cu ajutorul vechilor învățături ale Dumnezeului lui Israel, vor evangheliza lumea bulversată de <<marea tribula ie>>". Mă rog, putea să lipsească , din toată afacerea, "Dumnezeul lui Israel", căci, între timp, omenirea a avut revela ia de pe Golgota, care a schimbat serios lucrurile... ei, în legătură cu cei 144.000 de noi iniiați...să dea Domnul (Domnul Hristos, zice eu) - dar e greu să crezi pe cineva care a mințit, fie și odată..."Să te temi de mincinoși, ei atunci când îți dăruiesc istoria secretă a masoneriei"...În numărul viitor(de va fi a ceva...), ieșim din istoria mi(s)tico-fabuloasă , mai "pe la noi"...

prof. dr. **Adrian Botez**

un elev "necjit"

Notă : Pentru această rubrică , prin conținutul ei, a deranjat cumplit și a stârnit adevărate prigoane inchiizitoriale, împotriva curajoasei eleve-semnată, cea de atunci!(am văzut, cu ocazia asta, profunzimea de adevărată bătrânului proverb: "Unde dai și unde crap !") - de-acum încolo, noi, redactorii revistei, **interzicem semnarea acestei rubrici altfel, decât cu pseudonim** . N-au decât, cei vizați(sau care se simt "cu musca pe căciulă") să ne prigonească "la grămadă". Dacă, firește, le dăm mâna...Vor vedea că nu-i nici uor și nici bine nu le va face la stomac!Ironia și vorba de duh au schimbat **lumi!**Gândul nostru va apărea, fie și sub formă de **manifeste scrise de mână !** și atunci, să te ii, căci nu vor mai exista menajamente"estetizante", "coafări" etc.**!Dictatorii n-au nici o ansă , cu noi!** Cel puțin noi, tinerii, ne vom despărți de trecut - râzând. În hohote!

*

Culese din"universul" nostru...local

"1. **Profesorul**:-Elev! Când eu vorbesc, tu stai în picioare!

Elevul:-Perfect, așa voi face! Dar când vorbesc eu, dumneavoastră cum veți sta?"

"2. **Profesorul**(profund îngreșat de o clasă anume): -Măi elevilor, mă plictisiți grozav și n-am să mai vin pe la voi!

Elevii:- ti-i, domnule profesor, la metoda asta noi ne-am gândit mai de mult...Din respect, am așteptat să-o ziceți dumneavoastră , primul..."

"3. **Profesorul**: Deci, am hotărât: omul se trage din maimu ! Care va să zică , și voi, fiind oameni,v trageți din maimu , nu cum vă spune la Religie. Ați înțeles?"

Elevul Bulin (ridicându-se "în două picioare"...): De înțeles, am înțeles eu, dar preferam să fiu fiul lui Dumnezeu...sau măcar al mamei...Dacă mă duc acasă acumă și-i spun mamei: <<-Săru' mână, gorilo!>> - crede că mă pot salva în cazul maimușelor, de la Grădina Zoologică ?"

"4. **Profesorul**(pe ton doctoral):-Deci, Alecsandri are ciclu'..."

Eleva Bulica(care este "ascultată"...):-Ia-auzi! Deodată cu mine!

Profesorul(derutat complet):-...de *Pasteluri*..."

Semnat: **Caut -m !**

umor japonez

O
văduv tânăr
își alege un
ginere, dar
curând începu
să se încaiere
cu fiica ei,
pentru el.
Văduva încerca
să-l învingă numai

pentru ea, din care cauză izbucni o ceartă , și atâtă se certă , până ajunseră la judecător. Acolo începu să văduva:

-Fiind încă în putere și singur , vecinii mă îndemnă să-mi iau bărbat. Până la urmă îl luai. Dar fata asta, desfrânată de când s-a născut, scoate vorbe care ar fi al ei bărbatului. Nu mai pot de supărare. Judecător domnia-ta care are dreptate.

Fiica ei se înfurie și spuse:

-Mi-e rușine cu o mamă neserioasă ca ea. Să vă spun adevărul curat: tatăl meu a lăsat cu limbă de moarte să mă mărit cu Emon Tar și i-a

spus i mamei înainte de-a muri. De asta l-am luat de b rbat. Pe când ea...

Dup ce le ascultase pe amândou , judec torul îl chem pe Tar :

-Acum spune-mi limpede: cu care te-ai însurat, cu mama sau cu fata?

-Cu care? Eu...eu am venit în casa asta ca so , atâta tiu.

*

Un samurai cerceta, într-o pr v lie, un fluier de bambus - când, deodat , r mase cu degetul înfipt într-o gaur . Nu-l putea scoate nicicum, i cump r fluierul cu gând s -l despică acas .

Pe drum auzi o melodie cântat la *koto*[instrument cu corzi, specific japonez], într-o cas , i se strecur prin dos, c utând o gaur -n gard, s priveasc . În gr din cre tea floarea-soarelui, erau i câteva femei care se uitau la ceva i, din cas , ie i cineva, apoi se l sar în jos jaluzelele de bambus. Dezam git, samuraiul nostru încerc s -i trag capul din gard, dar nu reu i. Luptându-se s m reasc gaura, îi r maser i mâinile înfipte în gard. Ie i un om, pesemne st pânul, i samuraiul strig :

-Hei, n-ai vrea s -mi vinzi gardul sta?

*

Într-o diminea de prim var , un surd privi în curte. V zu un coco care cânta. Zise surdul:

-Ce zi lung ! i or t niile casc de plictiseal !(sau:Uite cum casc /coco ul!/zise surdul în zori)

*

Senryu[specie de poezie comic japonez , din sec. XVIII, care, formal, respect regulile poemului-*haiku*: o singur imagine din natur , exprimat în 3 versuri - 5-7-5 silabe]:

“Pe capul s punit/b rberul/se spal pe mâini”;

“<<Iac -nflore te!>>/orbul cu nasul/laud floarea de prun”;

“Fiul acriu:/din tat iute/ i mam dulce”;

”A ipind peste carte/pân i somnul/ e mai de soi”;

“În lacrimi ochiul pânde te:/se -mpart/lucrurile mortului”;

“Soacra n-o oc ra,/doar c l uda prea mult/pe nevasta vecinului”;

*

Un orb c lc , f r s vrea, pe un câine, care scoase un chel l it lung. Mai merse câ iva pa i i iar se-mpiedic de câinele, care se inea dup dânsul. Îngrozit, strig :

-Ce câine f r sfâr it!

*

Slujitorul doctorului f cuse o boac n i st pânul, mâniat foarte, îl amenin cu pumnul. Dar feciorul, frângându- i mâinile, se rug , cu voce plâng rea :

-D cu piciorul! Nu cu mâna! C pe cine-l atinge mâna domniei-tale, acela nu mai scap cu via !

*

-L-au ales pe Yasuke, bâlbâitu', s descânte pe draci! O s fie mai mare râsul - vorbeau oamenii între ei.

Dar Yasuke ridic tinicheaua cu boabele de fasole, ia pozi ie de lupt i se i porn e te, cu voce puternic :

-No-no-no-rocul s-s-s -s i-i-intre, d-d-d-racii...

La care dracii, b gând capul pe u :

-Ei, zi odat : într m sau ie im?

*

Un om se trezise cu noaptea-n cap i se scobea între din i, privind printre ipicile de bambus, în curtea vecinului: o fat , abia ie it din a ternut, se a ez pe prisp ,. Se uita la zorelele înflorite. Ce minunat, gândi el, inându - i r suflarea. Fata coborî în gr din , culese o floare albastr i o privi, inând-o în mân . Aha, are s spun o poezie, îi trecu lui prin minte, sorbind-o din ochi. Oare ce face acum?

Fata, sfrî , î i sufl nasul în floare i-o arunc .

*

Un cunoscut de-al stare ului veni s -l vad i înv celul anun :

-A sosit... sta...”cum-îi-zice”!...

Stare ul se mânie:

-Ce vrei s spui cu”cum-îi-zice”? Î i ba i joc de mine? Las'c m duc eu s v d!

Merse la fereastr s se uite i cercet pe oaspete îndelung. Îl tia bine dup înf i are, dar de nume nu- i mai amintea:

-Ei, da, sta e la, cum-îi-zice...

*

Era odat un om care mereu se jeluia c nu-i ajung banii pentru *saké*[rachieu japonez, f cut din orez]. Nevasta lui, miloas , î i t ie într-o zi p rul i, vânzându-l pe 24 de *moni*[moned m runt japonez] frizerului, îi cump r ni te *saké*.

-De unde naiba ai banii?

-Mi-am vândut p rul.

-Ai f cut tu una ca asta de dragul meu?

Nefericitul v rs lacrimi amare, mângâind p rul scurt al nevestei:

-Ai f cut una ca asta... i mai ai pe cap înc de-o juma' de sticl !

*

Unde te ui i, toat lumea vorbe te numai
despre ale dragostei.

-Ap i tot feti canele proaspete sunt mai
bune, zise unul.

-Ba, dimpotriv : femeile cu experien .

Iar un al treilea:

-Toate femeile astea nu fac doi bani.

Numai curtezanele de profesie se pricep.

-Ba nici ele. Orice-a i zice, numai
v duvele-s pricepute într-ale dragostei.

To i fur de aceea i p rere:

necaz!

-Asta e, asta e! V duvele!

Dar unul din ei, ad ug :

-Uf! Vedea-o-a i pe-a mea v duv !

*

-**Domni oar** , ie im împreun disear ?

-Disear e plecat st pânu de-acas .

-Atunci, mâine sear ...

-Mâine am o întâlnire.

-Atunci, poimâine...

-P i, dac ies a a în fiecare zi, dau de

*

(selec ie din *Evantaiul cu noroc*, antologie de literatur comic japonez , Univers, Buc., 1988, trad. de
Stanca Cionca, Elena Mocanu i Ion Dianu)

po ta redac iei

ELENA CHIRIL , XC: Nu doar confirmi, ci evol uezi, ba chiar poezia ta face salturi uimitoare! Bravo!

MIRELA MANEA, XB: Eu te cred, te cred pânu i ferocii membri ai cenaclului, c - i iube ti, înc , pe buna ta
înv toare - dar, cel pu in prin versul t u, nu ne faci s l crim m deopotriv cu tine. Ba...dimpotriv .A tept m
“documente poetice” cu adev rat impresionante. C ci sensibilitate ai - prinde Pegas-ul de frâu!

ADELINA MIHAI, XIC: Ce Dumnezeu, Adelina, tu, care uimeai coala, acum doi ani, cu modernitatea
expresiv a versului t u, te-ai îmboln vit de “manelit ”? Vino- i în fire i-n s n tate, te(ne) rug m cu to ii!

ALINA BALAN, XB: Cenacli tii te-au a teptat, pe 8 octombrie, cu versuri noi i bune(cum ne
obi nuse i!).Ne-ai “tr dat”, trimi ându-ne la “melodii” învechite, sub irele-u urele, din care abia putem îns ila
ceva...De teapt -te, româncu!

ANDREEA MU AT, XA: Acela i îndemn la “de teptare”. Probabil c începutul de an colar te-a luat pe
nepreg tite - iar vacan a a fost prea c lduroas pentru poezie i prea priitoare pentru...”mu te”poetice.
Vechituri...pentru pe ti!”Pasabile”(!) - dar vechituri!Doar nu vei fi vrând s ne convingi c , pânu i în poezie,
func ioneaz exasperantul(i gre osul!)“românism”: **a se descurca**!Talent i sensibilitate poetic -*incontestabile*!
MIHAI PAMFIL, XIIB: Târziu te-ai trezit c ne e ti frate întru suferin poetic ! M rog, puteai comunica i
“de dup moarte”(baccalaureatul), dar, parc , n-ar fi fost cinstit fa de ni te oameni ca noi, care te iubesc i te
stimeaz . Cât suntem înc în coal , î i ur m:”Bine-ai venit!” Dinspre partea versurilor, îns ...mai discut m!

Anun important! Noua conducere a cenaclului revistei CONTRAATAC, în urma dezbaterilor
edin ei din 8 octombrie 2004; loc iitor- ef - **Mihaela Moscu**, clasa a X-a B; adjuncta ei: **Elena Tara i**, clasa a
X-a B (“fosta” e...portughez !Îi ur m o via frumoa s i mult , mult s n tate!S nu ne uite, i s povesteasc ,
despre noi, valurilor Atlanticului!Despre care s scrie poezii sublime - dac se poate, **în limba român ...**).

Ion Z. Bard

(Un) Fine

ISSN 1841 - 4907

